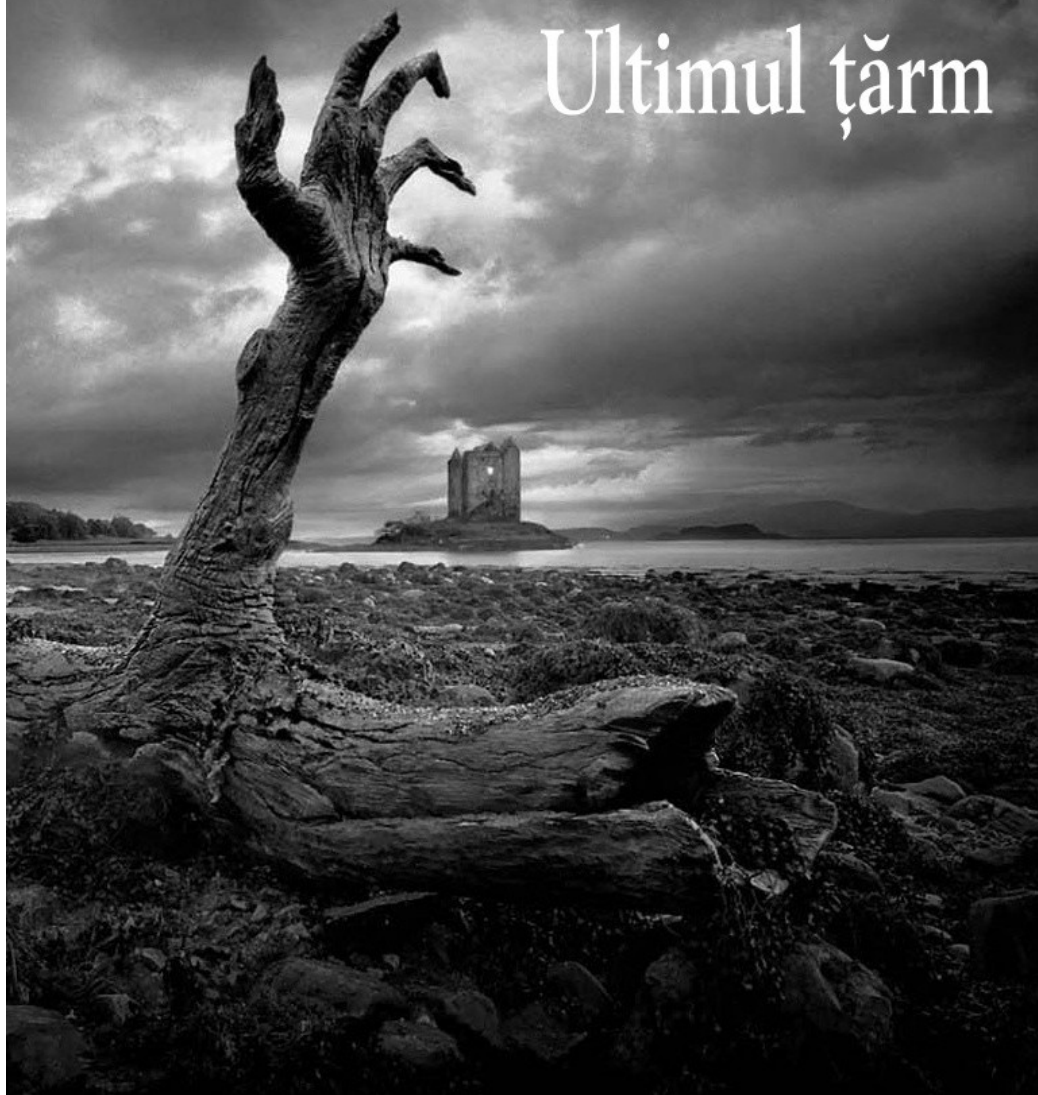

Nevil Shute

Ultimul țărm

Nevil Shute
ULTIMUL ȚĂRM
(„On the Beach”, 1957)
Traducere de Florin Șlapac
Kindle eBook: Cosimo, februarie 2012
- versiune definitivă -
Editura Pygmalion, Ploiești, 1997

Cuprins:

Nevil Shute

INTRODUCERE

CAPITOLUL UNU

CAPITOLUL DOI

CAPITOLUL TREI

CAPITOLUL PATRU

CAPITOLUL CINCI

CAPITOLUL ȘASE

CAPITOLUL ȘAPTE

CAPITOLUL OPT

CAPITOLUL NOUĂ

INTRODUCERE

de Mihai-Dan Pavelescu

Am spus-o de multe ori: consider că valoarea SF-ului derivă din faptul că este singura „specie” literară care se preocupă în mod constant și programatic de viitorul umanității. Oricât de minunate, zguduitoare și sensibile sunt capodoperele mainstreamului, niciuna dintre ele nu se întreabă ce ar fi dacă... în viitor...

Trăsătura respectivă a fost, desigur, conștientizată în primul rând de criticii literari, care au vulgarizat-o în mod deliberat, definind science fictionul ca gen literar axat pe previziuni. Nimic mai fals! Este adevărat că au existat autori, cu precădere cei aparținând „zorilor” SF-ului, care au insistat în a zugrăvi tablouri cât mai amănunțite ale viitorului, totuși aproape invariabil preocuparea scriitorilor s-a îndreptat spre ceea ce s-ar putea întâmpla, nu ceea ce se va întâmpla.

Confuzia derivă poate și din asocierea science fictionului cu futurologia, care încearcă prognosticarea unui viitor imediat prin analize statistice și simulări de modele viitoare. Futurologii întrebuințează exclusiv informații cuantificabile, iar proiecțiile lor viitoare se sprijină pe trecut și prezent. Spre deosebire de ei, autorii de science fiction se pot îndepărta complet de prezent/trecut, întrucât menirea lor nu este de a descrie cât mai precis viitorul, ci de a pronunța avertismente; ei nu scriu profeții, ci romane, ignorând adesea mecanisme importante într-o istorie realistă despre un viitor bazat pe dualitatea cauză - efect.

Bine și ce legătură au toate savantlâcurile astea cu cartea de față? Dacă veți citi introducerea după ce ați lecturat **Ultimul țărm**, veți ridica din umeri, neînțelegători. Unde se manifestă „îndepărtarea completă de prezent/trecut?”

Răspunsul meu, asupra căruia voi reveni ceva mai târziu, este următorul: **Ultimul țărm** nu a fost scrisă de un autor de science fiction.

Nevil Shute Norway s-a născut în Anglia în 1899 și a urmat școala la Balliol College din Oxford. Decizându-se de timpuriu asupra unei cariere în aeronautică, a lucrat ca inginer pentru Havilland Aircraft Company, unde a jucat un rol deloc minor în

construcția zepelinului R 100. După dezastrul lui R 101, s-a ocupat de construcția de avioane și în 1931 a înființat o companie proprie, Airspeed, Ltd.

Pe durata celui de-al Doilea Război Mondial, a făcut stagiul în marina britanică, lucrând la proiectele secrete ale amiralității.

În 1948, a plecat pentru două luni într-un concediu în Australia.

Țara i-a plăcut atât de mult încât în 1950, când s-a pensionat din motive de sănătate, s-a stabilit cu familia acolo și s-a dedicat exclusiv scrisului. A murit în anul 1960.

Cochetase cu creația literară încă din tinerețe; în 1926 scrisese un prim roman, **Marazan**, urmat apoi, la mai bine de zece ani, de **Pied Piper, Pastoral** și **Strict secret (Most Secret)**.

După război, se pare că Shute a găsit mai mult timp liber, fiindcă producțiile sale s-au înmulțit. Din perioada aceea datează **Jocul de dame (The Chequer Board, 1947)** și **Mai presus de șosele (No Highway, 1948)**.

Cel din urmă examinează o problemă familiară constructorului de aeronave: posibilitatea prăbușirii avioanelor cauzată de îmbătrânirea metalului din piesele componente. Cartea a devenit un bestseller, după care, în 1951, s-a turnat un film extrem de popular la vremea respectivă, regizat de Henry Koster; din distribuție făceau parte James Stewart și Marlene Dietrich.

După excursia în Australia din 1948, Shute a scris romanul său cel mai bine vândut **Un oraș ca Alice (A Town Like Alice)**.

În mod inevitabil, formația tehnică și cunoștințele de ultimă oră în domeniul aeronauticii l-au împins și spre science fiction. Astfel **Întâmplarea cu familia Corbett (What Happened to the Corbetts, 1939)** este un roman despre un viitor război interstelar, iar **O veche captivitate (An Old Captivity, 1940)** relatează istoria unui bărbat care, căzând în comă, visează ocuparea Islandei de către vikingi.

Stabilit în Australia, el nu a abandonat genul SF și, printre alte romane, a scris **Febra (In the Wet, 1953)**, jurnalul unui sihastru australian care transcrie amintirile (sau viziunile) utopice ale unui muribund referitoare la Imperiul Britanic în anul 2000, și faimosul **Ultimul țărm (On the Beach, 1957)**.

Critica literară l-a apreciat pe Nevil Shute drept un excelent romancier popular (a scris peste treizeci de romane), dotat cu talent narativ, creatorul unor personaje cu trăsături morale de excepție.

Shute n-a fost un scriitor de science fiction așa cum este înțeles îndeobște, adică operând majoritar în interiorul genului. Succesul de public pe care îl înregistra l-a făcut să acorde atenție subiectelor „la ordinea zilei” pe care să le înglobeze în cărțile sale. În felul acesta ajung și la ideea enunțată în deschiderea prezentei introduceri despre modul diferit cum își realizează subiectele autorii de science fiction și cei de mainstream.

Shute operează strict cu extrapolarea pe termen scurt, pornind de la o situație existentă și dezvoltând-o pe baza unor informații cunoscute, fără să manifeste nicio discontinuitate prezent-viitor. Tema „Sfârșitului Omenirii” este una dintre cele mai vechi în literatură, rădăcinile ei pierzându-se în antichitate (exemplul cel mai la îndemână este **Apocalipsa Sfântului Ioan**); apariția filonului științific s-a manifestat, inevitabil, odată cu revoluția industrială. Nu voi insista asupra versiunilor privind modul cum va dispărea lumea, ci mă voi referi numai la cataclismul atomic.

Ideea că ne putem autodistrage cu ajutorul armelor existente a devenit mai pregnantă prin anii 1930, pentru ca, după Hiroshima, posibilitatea unui holocaust atomic iminent să devină evidentă nu numai amatorilor de science fiction. În general, tema cataclismului nuclear a fost abordată însă prin prezentarea societăților postatomice, note mai tragice fiind, dintre traducerile în română, romanele lui Mordecai Roshwald, **Ultimatum** (Ed. Politică, 1980), și Walter M. Miller Jr., **Cantică pentru Leibowitz** (Ed. RAO. 1996).

Demn de consemnat este că **Ultimatum** apăruse în 1959, iar **Cantică...** între 1955 și 1957, sub forma unor episoade publicate în revista **Fantasy & Science Fiction**. Așadar, în anii '50 (**Ultimul țăr**m a fost publicat în 1957, nu uitați!) au fost publicate cărțile pesimiste.

Ele reprezentau urmarea directă a escaladării „războiului-rece”, poate mai puțin cunoscut cititorilor tineri și care merită a fi rapid sintetizat pentru o cât de aproximativă situație în context a fenomenului.

Expresia „război rece” se referă la încheștarea strategică și politică ce s-a manifestat după al Doilea Război Mondial între Statele Unite și aliații ei vest-europeni pe de o parte, și U.R.S.S. și statele comuniste pe de altă parte.

Sintagma a fost inventată de ziaristul american Herbert Bavard Swope într-un discurs din 1947, scris pentru bancherul Bernard Baruch. Relațiile dintre cele două tabere (transformate în NATO, respectiv Tratatul de la Varșovia) cunoscuseră o oarecare destindere după moartea lui Stalin, în 1953, dar după consolidarea la putere a lui Hrușciiov în 1956, U.R.S.S. Începuse o îndârjită campanie economică și militară pentru obținerea de influență în țările arabe și în lumea a treia. Simultan, punerea la punct a rachetelor nucleare intercontinentale rusești reprezenta o amenințare directă la adresa Statelor Unite, până atunci aflate la adăpostul oricărui atac inamic. Perioada aceasta de relații extrem de încordate a cunoscut o destindere în urma Tratatului privind Interzicerea Experiențelor Nucleare din 1963, căruia i s-a acordat o semnificativă importanță simbolică de ambele părți.

Era firesc, așadar, ca în anii 1950–1960 să existe o obsesie mondială legată de posibilitatea declanșării războiului atomic, obsesie care pe alocuri a căpătat accente de paranoia.

La fel de firesc era ca un scriitor de succes ca Nevil Shute să se aplece asupra unui subiect contemporan și să-l transpună literar.

Sintetizând, el ia o temă tocită până la lustru în perioada respectivă, folosește tehnica extrapolării pe termen scurt, necaracteristică autorilor de science fiction, și scrie... un roman memorabil.

Evident, principala calitate a romanului este stilul. Contemporan cu Hemingway, Salinger, Graham Greene sau Steinbeck, Shute folosește modalități de exprimare similare cu aceștia (fac o mică divagație/diversiune pentru a spune că în 1957 în România era publicată **Groapa** lui Eugen Barbu); el adoptă exprimarea simplă, caracterizarea zgârcită și dialogul relevant. Emoționalitatea derivă din personajele care-și acceptă treptat destinul, conviețuind (dacă-mi permiteți calamburul) cu el, dar resemnarea lor acționează ca un stimulent asupra cititorului, amplificându-i refuzul dispariției ca specie. Nu intenționez să insist asupra disecării unor scene, replici sau reacții simbolice, mulțumindu-mă să consemnez una singură.

În ciuda acestui roman pesimist, eu cred că dacă ar fi scris majoritar science fiction, Shute ar fi fost mai degrabă un autor în linia lui Arthur C. Clarke, iubind tehnologia și lucrurile bune pe care le poate aduce ea omului.

Ultimul țăr nu este un rechizitoriu ludist; referindu-se la automobilul său de curse, unul dintre eroii cărții spune „Ar putea să câștige, dacă ar avea un pilot ca lumea. **Eu sunt veriga slabă** (subl. ns.).” Oamenii sunt cei care greșesc și pervertesc tehnologia, utilizând-o în scopuri neomenești.

Câteva ultime cuvinte despre filmul omonim. Ecranizat în 1959 de United Artists, **Ultimul țăr** a fost regizat de Stanley Kramer, iar din distribuție au făcut parte Gregory Peck, Ava Gardner, Fred Astaire și Anthony Perkins.

Mihai-Dan Pavelescu,
17 aprilie 1997

În acest loc de întâlnire
Orbecăim împreună
Și evităm să vorbim
Adunați pe țărmul râului ieșit din matcă...
Și astfel se sfârșește lumea
Și astfel se sfârșește lumea
Și astfel se sfârșește lumea
Nu printr-o explozie, ci printr-un scâncet.

T.S. ELIOT

CAPITOLUL UNU

Căpitanul de rangul trei Peter Holmes, din marina australiană, s-a trezit curând după ivirea zorilor. A picotit o vreme, îmbătat de senzația plăcută a lui Mary dormind lângă el, și a privit primele raze ale soarelui care străbăteau prin perdelele de creton ale dormitorului. Și-a dat seama că era în jur de ora cinci; foarte curând, lumina avea s-o trezească și pe Jennifer, care dormea în pătuțul ei, și vor fi nevoiți să se scoale și să se apuce de treabă. Dar nu era nicio grabă să se ridice mai devreme; mai putea zăbovi întins.

Se trezise fericit și i-a trebuit ceva timp înainte de a-și da seama de motivul acelei senzații. Nu era Crăciunul; deja se terminase. Împodobise brăduțul din grădină cu o ghirlandă de becuțe colorate, care avea un fir lung până la priza din hol, realizând astfel o replică miniaturală a uriașului brad iluminat, aflat cam la doi kilometri depărtare, în fața primăriei din Falmouth. În seara de Crăciun pregătiseră un grătar în grădină și invitaseră câțiva prieteni. Dar Crăciunul se terminase și astăzi – mintea îi lucra foarte încet – trebuia să fie joi, 27 decembrie. Stând în pat, mai simțea încă arsura de pe spate pe care o căpătase cu o zi în urmă, pe plajă, atunci când participase la concursul de iahting. Ar fi fost mai bine ca azi să rămână cu cămașa pe el. Apoi, pe măsură ce aburii somnului îl părăseau, și-a dat seama că era normal să rămână îmbrăcat astăzi, de vreme ce trebuia să plece la Melbourne, pentru o convocare la Comandamentul Naval din Departamentul Marinei. Se vorbea despre o nouă misiune, prima după cinci luni. Cu puțin noroc, era posibil chiar să plece pe mare și abia aștepta să urce din nou la bord.

Asta însemna o preocupare, oricum, și gândul îl făcuse fericit atunci când adormise, iar senzația asta durase tot timpul nopții. Nu primise nicio misiune de când fusese promovat la rangul de căpitan, în august, și, din cauza circumstanțelor, aproape că renunțase la speranța de a mai munci vreodată.

În aceste luni marina îi plătise totuși salariul întreg și pentru asta nu putea decât să-i fie recunoscător.

Bebelușul s-a foit și a început să gângurească. Peter a întins mâna și a apăsă pe butonul ceainicului electric, pus pe o tavă la capul patului, iar Mary s-a mișcat lângă el. A întrebat cât e

ceasul și el i-a răspuns. Apoi a sărutat-o.

— E din nou o dimineață minunată.

Ea s-a ridicat, dându-și părul pe spate.

— M-am ars foarte rău ieri. Aseară am uns-o pe Jennifer cu niște alifie, dar cred că astăzi n-ar mai trebui să stea în soare.

Apoi și-a amintit și ea

— Vai, Peter, azi pleci la Melbourne, nu-i așa?

Bărbatul a încuviințat din cap.

— Mi-ar fi plăcut să stau acasă, la umbră.

— Cred și eu.

Peter s-a sculat și s-a dus la baie. Când s-a întors, Mary coborâse din pat; se pieptăna acum în fața oglinzii, iar Jennifer stătea pe oliță. Peter s-a așezat pe marginea patului, în lumina unei raze de soare, și a pregătit ceaiul.

— O să fie foarte cald în Melbourne astăzi, a vorbit Mary. M-am gândit că ne-am putea duce la club pe la patru, iar când te întorci, să vii și tu să faci o baie. O să-ți aduc eu slipul și o să iau și remorca.

Aveau un automobil în garaj, dar după încheierea scurtului război, în urmă cu un an, rămăsese acolo nefolosit. Totuși Peter era un individ ingenios și priceput și inventase un înlocuitor practic. Atât el cât și Mary aveau biciclete. Construisese o remorcă mică, folosind două roți de motoretă, și meșteșugise câte un cârlig la amândouă bicicletele, astfel încât remorca le servea ca landou și pentru a căra tot felul de lucruri. Necazul principal îl constituia cvașul lung dinspre Falmouth.

— Nu-i o idee rea, a aprobat Peter. O să-mi iau bicicleta și am s-o las la gară.

— Ce tren trebuie să prinzi?

— Cel de nouă și cinci.

Și-a sorbit ceaiul și s-a uitat la ceas.

— Îndată ce termin de băut, mă duc după lapte.

Și-a pus o blană și un șort și a ieșit afară. Locuiau pe deal, deasupra orașului, la parterul unei case vechi, care fusese împărțită în apartamente; el căpătase garajul și o bună parte din grădină. Exista și o verandă, unde ținea bicicletele și remorca. Ar fi fost firesc să parcheze automobilul sub copaci și să folosească garajul, dar nu se putea hotărî să facă asta. Micul Morris era prima lui mașină, cea cu care o curtase pe Mary. Se căsătoriseră în 1961, cu șase luni înainte de război, apoi el

plecase în misiune cu nava **Anzac**, pentru ceea ce li se păruse amândurora o despărțire fără sfârșit.

Urmase războiul cel scurt și năucitor, războiul despre care nu se scrisese nicio istorie și nici n-avea să se scrie vreodată; izbucnise în emisfera nordică și se stinsese odată cu ultima consemnare seismică a unei explozii, după treizeci și șapte de zile. La capătul a trei luni, **Anzac** revenise în Williamstown, în vreme ce politicienii din emisfera sudică se aflau la o conferință în Wellington, Noua Zeelandă, pentru a-și compara observațiile și a aprecia noua situație. Peter se întorsese în Falmouth, la Mary și la mașinuța lui, marca Morris. Mașina mai avusese cincisprezece litri în rezervor. Peter folosisese cantitatea cu neglijență, plus alți cinci litri pe care îi cumpăraseră de la o stație de benzină, înainte ca australienilor să le treacă prin cap că tot combustibilul provenea din emisfera nordică.

A coborât remorca și bicicleta de pe verandă pe pajiște, le-a fixat laolaltă și a plecat. Avea șase kilometri de mers până la ferma de unde lua laptele și smântâna. Lipsa benzinei împiedica acum aprovizionarea magazinelor din zonă și familia Holmes învățase să-și facă unt cu robotul de bucătărie. A mers pe drum, în soarele cald al dimineții, cu bidoanele goale zăngănind în remorcă, fericit la gândul că va munci din nou.

Circulația era ca și inexistentă. A trecut pe lângă un vehicul tras de un bou – fusese cândva o mașină, dar motorul și parbrizul îi fuseseră demontate. A mai depășit doi călăreți, care mergeau pe poteca pietruită de lângă suprafața de bitum a șoselei. Peter n-avea nevoie de cai; erau animale rare și delicate, care se vindeau cu o sută de lire sau chiar mai mult, totuși lui îi trecuse prin minte că un bou ar fi util pentru Mary. Putea modifica foarte ușor Morrisul, deși asta i-ar fi zdrobit inima.

A ajuns la fermă în jumătate de oră și s-a dus drept la staulul vacilor. Îl cunoștea bine pe fermier, un bărbat slab, înalt, care rămăsese șchiop din cel de-al Doilea Război Mondial. L-a găsit în încăperea separatorului, unde laptele curgea într-un bidon, iar smântâna în altul, în zgomotul motorului electric care acționa mașinăria.

— Bună dimineața! domnule Paul. Ce mai faceți?

— Bine, domnule Holmes.

Fermierul i-a luat bidonul pentru lapte și i l-a umplut la vană.

— Dar dumneavoastră?

— Bine. Trebuie să mă duc la Melbourne azi, la Departamentul Marinei. Cred că au în sfârșit o slujbă pentru mine.

— Aha, a zis fermierul, ar fi bine. Cred că e cam obositor să tot aștepți, fără să faci nimic.

Peter a încuviințat din cap.

— Lucrurile se vor complica puțin dacă va trebui să plec pe mare. O să treacă Mary să ia laptele, de două ori pe săptămână. O să aducă și banii.

— Nu trebuie să vă faceți griji în privința banilor până vă întoarceți, a zis fermierul. Am mai mult lapte decât le trebuie porcilor, chiar și acum, pe seceta asta. Aseară am aruncat o sută de litri în golf. Nu-l pot vinde. Mă gândisem să cresc mai mulți porci, dar nu se merită. E greu de spus cum e mai bine...

A rămas tăcut o clipă, apoi a continuat:

— O sa fie cam dificil pentru soția dumneavoastră să vină până aici. Ce o să facă cu Jennifer?

— Probabil că o s-o ia în remorcă.

— Cam greu pentru ea.

Fermierul a ieșit din staul și s-a oprit în soarele cald, cântărind din ochi bicicleta și remorca.

— E o remorcă bună, a zis el. Cea mai bună pe care am văzut-o vreodată. Ați făcut-o singur, nu-i așa?

— Da, așa-i.

— Îmi puteți spune de unde ați făcut rost de roți?

— Sunt roți de motoretă. Le-am cumpărat de pe strada Elizabeth.

— Credeți că mi-ați putea face și mie rost de două?

— Aș putea încerca, a rostit Peter. Cred că au mai rămas câteva. Sunt mult mai bune decât roțile alea mici - se învârt mai ușor.

Fermierul a aprobat din cap.

— Deși acum s-ar putea să fie mai rare. Se pare că lumea păstrează motoretele.

— Tocmai asta îi spuneam nevastă-mii, a remarcat fermierul, vorbind târăgănat cum îi era felul. Dacă aș avea o remorcă de-asta mică, i-aș putea face un fel de scăunăș, l-aș fixa în spatele bicicletei și aș duce-o la Falmouth, la cumpărături. E singură și se cam plictisește - nu mai e ca înainte de război, când te urcai

În mașină și ajungeai în oraș în douăzeci de minute. Acum, cu căruța faci până acolo trei ore jumătate dus și trei jumătate întors, asta înseamnă șapte ore numai pe drum. Ea a încercat să învețe să meargă pe bicicletă, dar n-o să izbutească niciodată, mai ales că-i și însărcinată. Nici n-aș vrea să mai încerce. Dar dacă aș avea un cărucior ca ăsta, aș putea s-o duc la Falmouth de două ori pe săptămână și i-aș putea duce și laptele doamnei Holmes.

A tăcut.

— Aș vrea să pot face asta pentru soția dumneavoastră, a adăugat el. După cum am auzit la radio, nu mai avem prea mult.

— Am să caut azi, să văd ce pot găsi. Prețul constituie vreo problemă?

— Nu, atâta vreme cât sunt niște roți bune, care să nu-ți dea bătaie de cap... Să fie cauciucuri durabile. Așa ca ale dumneavoastră.

Peter a aprobat.

— O să caut azi.

— O să fiți nevoit să ocoliți puțin...

— Pot să dau o fugă până acolo cu tramvaiul. Nu-i niciun deranj. Slavă Domnului că avem cărbune.

Fermierul s-a întors în camera separatorului.

— Așa-i. Dacă n-am avea nici electricitate, am încurca-o.

A strecurat cu îndemânare un putinei gol sub șuvoiul de lapte spumos și l-a tras îndărăt plin.

— Spuneți-mi, domnule Holmes, a zis el, pentru extracția cărbunelui nu se folosesc mașinării de-alea mari? Buldozere și chestii de-astea? Ofițerul a încuviințat din cap.

— Păi, de unde iau combustibilul pentru ele?

— Am întrebat și eu o dată, a răspuns Peter. Îl distilează pe loc, din cărbune. Costă cam o jumătate de liră litrul.

— Nu mai spuneți!

Fermierul a rămas pe gânduri.

— Îmi închipuisem că dacă pot face asta pentru ei, ar putea s-o facă și pentru noi, dar la un asemenea preț nu-i practic...

Peter a luat laptele și smântâna, a pus bidoanele în remorcă și s-a îndreptat spre casă. Era șase și jumătate când a ajuns. A făcut un duș, s-a îmbrăcat în uniforma pe care o purtase atât de rar de când fusese promovat, a luat micul dejun în grabă și a coborât dealul cu bicicleta, pentru a prinde trenul de opt și un

sfert, ca să aibă răgazul să caute roțile înainte de a ajunge la Comandament.

A lăsat bicicleta la garajul unde, odinioară, își repara automobilul. Acum mecanicii nu se mai ocupau de mașini.

Acolo unde pe vremuri fuseseră vehicule, se găseau acum cai, caii oamenilor de afaceri care locuiau în afara orașului și veneau călare, își lăsau animalele în garaj, după care luau trenul electric până în oraș. Pompele de benzină serveau drept agățătoare pentru frâie. Seara se întorceau cu trenul, își înhămau caii, legau valizele diplomat de șa și reveneau acasă călare.

Tempoul vieții de afaceri scăzuse mult acum și asta le era de ajutor; trenul de 5,30 fusese înlocuit cu cel de 4,17.

Peter a călătorit spre oraș adâncit în tot felul de presupuneri legate de noua lui misiune, pentru că, din cauza lipsei hârtiei, dispăruseră toate ziarele, iar știrile nu veneau decât prin radio. Marina regală australiană era acum o flotă foarte mică. Șapte nave fuseseră transformate, cu mari cheltuieli și eforturi, pentru a fi acționate pe bază de cărbune; o încercare de a transforma și portavionul **Melbourne** fusese abandonată atunci când se dovedise că s-ar fi deplasat cu viteză prea mică pentru a permite aparatelor să aterizeze pe el în siguranță.

În plus, stocurile de combustibil pentru avioane trebuiau dozate cu atâta grijă, încât programele de antrenament fuseseră reduse aproape complet, așa că portavionul nu mai avea acum niciun rost. Peter nu auzise de nicio schimbare în rândul ofițerilor celor șapte fregate și plutitoare de mine care rămăseseră funcționale. Poate că cineva se îmbolnăvisese și trebuia înlocuit sau se hotărâse folosirea personalului prin rotație, pentru a-i reîmprospăta experiența pe mare. Și mai probabil, îl aștepta vreo slujbă plicticoasă pe țărm, o muncă de birou, în vreo cazarmă sau în vreun loc pustiu și dezolant, cum ar fi fost Depozitul Naval Flinders. S-ar fi simțit extrem de dezamăgit să nu plece pe mare, totuși știa că ar fi fost mai bine pentru el. Dacă n-ar fi plecat, ar fi putut avea grijă de Mary și de fetiță, așa cum o făcea acum, căci oricum n-avea să mai dureze prea mult.

A ajuns în oraș cam peste o oră și a coborât din tren, îndreptându-se spre tramvai. Acesta zăngănea pe străzi, neîmpiedicat de niciun alt vehicul, și l-a dus repede până în

cartierul comercianților de motoare. Majoritatea magazinelor erau închise sau preluate de puținele care mai funcționau, vitrinele lor fiind încă ticsite cu piese lipsite de folos. A pierdut o vreme pe acolo, căutând niște roți ușoare, de bună calitate, care puteau fi împerecheate și, în cele din urmă, a cumpărat două roți de aceeași mărime, de la două motociclete de mărci diferite, ceea ce putea cauza complicații cu osia, problemă care ar fi fost totuși rezolvată de singurul mecanic rămas la garaj.

A luat din nou tramvaiul către Departamentul Marinei, ducând cu el roțile legate cu o sfoară. La biroul viceamiralului, s-a prezentat secretarului un locotenent pe care îl cunoștea. Tânărul i-a spus:

— Bună dimineața! domnule. Amiralul are dosarul dumneavoastră pe birou. Dorește să vă vadă personal. Îl anunț că ați venit.

Peter a ridicat din sprâncene. Părea neobișnuit, dar într-o marină cu un efectiv atât de redus, totul putea deveni neobișnuit. A lăsat roțile lângă biroul secretarului, și-a examinat îngrijorat uniformă, a cules o scamă de pe reverul vestonului și și-a vârât chipiul sub braț.

— Amiralul vă așteaptă, domnule.

Peter a intrat și a luat poziția de drepti. Amiralul, aflat dinapoia biroului, a înclinat din cap.

— Bună dimineața! căpitane. Pe loc repaus. la loc.

Peter s-a așezat în scaunul de vizavi. Amiralul s-a aplecat, i-a oferit o țigară din tabachera lui și i-a aprins-o cu o brichetă.

— De câțeva vreme n-ai avut nicio misiune.

— Nu, domnule.

Amiralul și-a aprins și el o țigară.

— Ei, bine, am o misiune pentru dumneata. Din păcate nu-ți pot oferi comanda unei nave și nici măcar nu te pot numi pe una din navele noastre. Vei fi ofițer de legătură pe submarinul american **Scorpion**.

A aruncat o privire spre bărbatul din fața lui.

— Am înțeles că îl cunoști pe căpitanul-comandor Towers.

— Da, domnule.

Îl întâlnise pe comandantul **Scorpionului** de două sau trei ori în ultimele câteva luni, un bărbat liniștit, cu voce blândă, de vreo treizeci și cinci de ani, cu un ușor accent din New England. Îi citise raportul despre modul în care acționase în timpul

războiului. Când începuse războiul, Towers patrula cu submarinul lui atomic între Kiska și Midway, și căpătase ordin de deplasare cu viteză maximă spre Manila. În cea de-a patra zi, undeva lângă Iwojima, se ridicase pentru a cerceta oceanul cu periscopul, așa cum obișnuia în corturile de peste zi, și descoperise că vizibilitatea era extrem de redusă, aparent din cauza prafului. În același timp, detectorul din vârful periscopului indicase un puternic nivel de radioactivitate.

Încercase să contacteze Pearl Harbor prin radio, dar nu primise niciun răspuns; continuase drumul, iar radioactivitatea crescuse pe măsură ce se apropia de Filipine. În seara următoare, luase legătura cu Dutch Harbor și expediasse un semnal codificat amiralului său, dar i se spusese că toate comunicațiile erau neregulate și nu primise niciun răspuns. A doua zi nu mai reușise să contacteze Dutch Harbor. Continuase misiunea, luând-o pe la nord de Luzon. În canalul Balintang descoperise praf și o radioactivitate cu mult peste nivelul letal, vântul bătând puternic dinspre vest. Towers se afla în golful Manila, privind orașul prin periscop; încă nu primise niciun ordin.

Radioactivitatea atmosferică era ceva mai scăzută aici, deci tot depășea nivelul periculos; nu ieșise la suprafață. Vizibilitatea era moderată; prin periscop văzuse o coloană de fum plutind deasupra orașului și presupusese că cel puțin o explozie nucleară avusese loc acolo în ultimele zile. De la distanța la care se afla, cam opt kilometri, nu observase nicio activitate pe țărm. Continuând să se apropie de uscat, atinsese fundul în mod neașteptat – se afla în șenalul principal, unde hărțile arătau adâncimea de doisprezece stânjeni; asta îi reconfirmase presupunerea. Golise rezervoarele și se îndepărtase fără dificultate, întorcându-se și ieșind din nou în oceanul deschis.

În noaptea următoare, nu izbutise să contacteze nicio stație americană și nicio navă care să-i retransmită semnalele.

Când golise rezervoarele, folosisse mult aer comprimat și nu dorea să aspire din aerul contaminat din zonă. Se afla în submersie de opt zile; echipajul era încă într-o stare destul de bună, deși începeau să apară mai multe nevroze, născute din neliniștea față de soarta celor de-acasă. Towers stabilise un contact radio cu o stație australiană din Noua Guinee; condițiile acolo păreau normale, dar ei nu puteau retransmite semnale. I se păruse atunci că cel mai bun lucru pe care-l putea face era s-

o ia spre sud. Ocolise din nou pe la nord de Luzon și se îndreptase către insula Yap, aflată sub controlul Statelor Unite. Ajunsesse acolo trei zile mai târziu. Nivelul radioactivității era aproape normal; se ridicase la suprafață pe un ocean moderat, făcuse provizii de aer, umpluse din nou rezervoarele și permisese echipajului să iasă pe punte. Intrând în radă, fusese ușurat să descopere un crucișător american, care îi indicase un loc de ancorare și-i trimisese o barcă. Amarase submarinul, permisese întregului echipaj să iasă pe punte și urcase în barcă pentru a raporta căpitanului crucișătorului, pe nume Shaw.

Aici Towers aflase pentru prima oară de războiul ruso-chinez, care izbucnise ca urmare a luptei dintre ruși și NATO, declanșată de războiul arabo-israelian inițiat de Albania. Aflase despre folosirea bombelor cu cobalt, atât de către ruși, cât și de chinezi. Știrea venise pe ocolite, din Australia, retransmisă din Kenya. Crucișătorul aștepta la Yap să se întâlnească cu o navă-cisternă; stătea acolo de o săptămână și, în ultimele cinci zile, nu mai comunicase cu Statele Unite. Căpitanul avea suficient combustibil să-și ducă nava, cu viteza cea mai economică, până în Brisbane, dar nu mai departe. Towers rămăsese la Yap timp de șase zile, în vreme ce știrile, rare cum erau, deveniseră tot mai rele. Nu izbutiseră să ia legătura cu nicio stație din America sau Europa, dar în primele două zile reușiseră să prindă niște știri transmise de o stație de radio din Ciudad de Mexico, care erau cum nu se poate mai îngrijorătoare. Apoi și acea stație dispăruse și n-au mai putut face legătura decât cu Panama, Bogota și Valparaíso, care nu știau practic nimic despre ce se întâmpla la nord de ei. Contactaseră câteva nave ale marinei americane din Pacificul de Sud, la fel de lipsite de combustibil ca și ei. Căpitanul crucișătorului se dovedise a fi ofițerul cel mai mare în rang de pe toate aceste nave; el a luat decizia ca toate navele să intre în apele teritoriale australiene și să se pună la dispoziția guvernului australian.

Anunțase că reunirea urma să fie la Brisbane. Două săptămâni mai târziu, acolo se adunaseră unsprezece nave americane, lipsite de combustibil și cu foarte puține speranțe de a mai obține așa ceva.

Asta se întâmplase cu un an în urmă; încă nu plecaseră de acolo.

Combustibilul nuclear necesar pentru ***Scorpion*** nu exista în

Australia, dar putea fi sintetizat. S-a dovedit că submarinul era singura navă din apele australiene ce avea o rază de acțiune care să merite efortul, așa că a fost trimis la Williamstown, șantierul naval din Melbourne fiind cel mai apropiat de cartierul general al Departamentului Marinei. Era, de fapt, singura navă din Australia care merita vreo osteneală și fusese făcută operațională cu șase luni în urmă. Întreprinsese o croazieră până la Rio de Janeiro, transportând combustibil pentru alt submarin nuclear american refugiat acolo, și se reîntorsese la Melbourne pentru a se supune unor reparații extinse.

Toate aceste lucruri îi trecură iute prin minte lui Peter, în vreme ce stătea în fața amiralului. Misiunea care i se oferea era imediată; atunci când nava făcuse croaziera sud-americană, nu existase niciun ofițer de legătură pe **Scorpion**. Gândul la Mary și la copil îl îngrijora acum și l-a făcut să întrebe:

— Cât va dura misiunea, domnule?

Amiralul a ridicat ușor din umeri.

— Probabil vreun an. Presupun că va fi ultima ta misiune, Holmes.

— Știu, domnule. Vă sunt foarte recunoscător pentru această ocazie.

Peter a ezitat puțin, apoi a întrebat:

— Submarinul va fi în larg majoritatea timpului, domnule? Sunt căsătorit și avem un copil mic. E cam greu să te descurci în ziua de azi, nu mai e ca altădată. Și oricum, nu mai avem prea mult.

Amiralul a aprobat din cap.

— Suntem cu toții în aceeași situație. De aceea am vrut să discutăm înainte de a-ți oferi postul. N-am să mă supăr pe dumneata dacă vei refuza, dar într-un asemenea caz nu cred că mai există posibilitatea altei misiuni. Cât privește timpul petrecut pe mare, când se vor termina reparațiile capitale – a aruncat o privire spre calendar – adică peste vreo săptămână, submarinul se va îndrepta către Cairns, Port Moresby și Port Darwin, pentru a observa condițiile în locurile acelea, apoi va reveni la Williamstown. Comandantul Towers estimează durata călătoriei la unsprezece zile. După aceea, am plănuit un voiaj mai lung, care va dura în jur de două luni.

— Va exista un interval între aceste două voiajuri, domnule?

— Probabil că submarinul va rămâne în port cam două

săptămâni.

— După aceea nu există un alt program, domnule?

— Pentru moment, nu.

Tânărul ofițer s-a gândit o clipă, trecând în revistă cumpărăturile, eventualele boli ale fetei, aprovizionarea cu lapte.

Era cald acum; nu vor fi lemne de tăiat. Dacă al doilea voiaj începea la mijlocul lui februarie, avea să se întoarcă acasă prin aprilie, înainte ca vremea să se răcească. Poate că fermierul îi va aduce și lemne de foc lui Mary, dacă el nu va fi acolo, acum că-i cumpărase roțile pentru cărucior.

Deci ar fi putut pleca în misiune fără grijă, atâta vreme cât nu intervenea nimic altceva. Dar dacă se va întrerupe aprovizionarea cu electricitate sau radioactivitatea se va extinde către sud mai repede decât estimează savanții... dar mai bine să nu se gândească la asta.

Mary va fi supărată dacă el va refuza misiunea, sacrificându-și cariera.

Ea era fiică de marinar, născută și crescută în Southsea, în sudul Angliei; Peter o întâlnise prima oară la o seară de dans, organizată pe nava **Indefatigable**, pe când el își făcea stagiul în Anglia, în cadrul marinei regale. Mary ar fi dorit foarte mult ca el să accepte misiunea...

Tânărul a ridicat capul.

— Pot să mă imbarc pentru aceste două voiajuri, domnule, a zis el. Ar fi posibil să iau o decizie după aceea? Nu-i ușor să faci planuri de viitor, având în vedere situația în care ne aflăm.

Amiralul a căzut pe gânduri o clipă. Datorită circumstanțelor, era o cerere rezonabilă, mai ales fiind vorba de un bărbat proaspăt însurat și cu un copil mic. Misiunile erau foarte puține acum, totuși nu se putea aștepta ca acest ofițer să accepte voiajuri în afara apelor australiene în ultimele câteva luni.

A încuviințat din cap.

— Se poate, Holmes. Postul îți aparține timp de cinci luni, până pe treizeci și unu mai. Să te prezinți din nou la mine când te întorci din al doilea voiaj.

— Foarte bine, domnule.

— Te vei prezenta pe **Scorpion** marți, întâi ianuarie. Dacă mai aștepți un sfert de oră, îți putem da și scrisoarea către comandant. Submarinul se află la Williamstown, ancorat lângă

Sydney, nava lui mamă.

— Știu, domnule.

Amiralul s-a ridicat în picioare.

— Bine, căpitane.

A întins mâna. Mult noroc în misiune.

Peter i-a strâns mâna.

— Vă mulțumesc că v-ați gândit la mine, domnule.

A mai zăbovit puțin înainte de a ieși din încăpere.

— Știți cumva dacă comandantul Towers se află la bord azi, domnule? Dacă tot sunt aici, aș da o fugă să reînnod legătura cu el și să văd submarinul. Aș dori s-o fac înainte de a-mi începe misiunea.

— După câte știu, se află la bord. Poți lua legătura cu **Sydney** - vorbește cu secretarul meu.

S-a uitat la ceas.

— O mașină pleacă de la poarta principală la ora unsprezece și jumătate. Ai putea s-o prinzi.

Douăzeci de minute mai târziu, Peter stătea lângă șoferul camionetei electrice care făcea naveta către Williamstown, parcurgând în tăcere străzile pustii. Pe vremuri, camioneta slujise la aprovizionarea mai multor magazine din Melbourne; fusese rechiziționată la sfârșitul războiului și vopsită într-un cenușiu naval. Înainta constant, cu treizeci și cinci de kilometri pe oră, fără să fie stânjenit de alte vehicule. A ajuns în port la prânz și Peter s-a îndreptat spre locul unde se afla **Sydney**, un portavion amarat la chei. A urcat la bord și s-a îndreptat către careul ofițerilor.

În sala uriașă se aflau doar o duzină de ofițeri, șase dintre ei fiind îmbrăcați în uniforme kaki ale marinei americane. Comandantul **Scorpionului** era printre ei; a înaintat zâmbind ca să-l întâmpine pe Peter.

— Salut, căpitane! Mă bucur că ai putut da o fugă până aici.

— M-am gândit că n-o să vă supărați, domnule. Nu trebuie să mă prezint decât marți, dar fiindcă tot mă aflu la Comandament, am sperat că n-o să vă deranjeze dacă o să vin aici să iau prânzul și să arunc o privire prin submarin.

— Sigur că nu, a zis comandantul. M-am bucurat când amiralul Grimwade mi-a spus că te-a ales pe dumneata pentru misiunea asta. Aș vrea să faci cunoștință cu unii dintre ofițerii mei.

S-a întors către ceilalți.

— Secundul meu, domnul Farrell, și ofițerul mecanic, domnul Lundgren. A zâmbit. Sunt necesari oameni foarte bine pregătiți ca să se descurce cu motoarele noastre. Acesta e domnul Benson, domnul O'Doherty și domnul Hirsch.

Tinerii au înclinat din cap, un pic cam încurcați. Comandantul s-a întors către Peter.

— Bem ceva înainte de prânz, căpitane?

— Păi... mulțumesc foarte mult, domnule. Aș bea un gin cu tonic.

Comandantul a apăsat soneria de pe perete.

— Câți ofițeri sunt pe **Scorpion**, domnule?

— Unsprezece, cu toții. E un submarin destul de mare, desigur, și avem patru ofițeri mecanici.

— Probabil că vă trebuie un careu mare, domnule.

— E puțin cam înghesuit când mâncăm cu toții, dar asta nu se întâmplă prea des pe un submarin. Avem loc și pentru dumneata, căpitane.

Peter a zâmbit.

— Voi avea o cabină specială, sau voi sta într-un dormitor comun?

Comandantul a fost puțin șocat de sugestie.

— Vai de mine, nu! Nu numai ofițerii, ci fiecare membru al echipajului are o cușetă individuală pe **Scorpion**.

Stewardul care fusese sunat și-a făcut apariția.

— Adu-ne, te rog, un gin cu tonic și șase oranjade.

Peter s-a simțit jenat. A aruncat o privire piezișă stewardului.

— Nu beți când sunteți în port, domnule?

Towers a zâmbit.

— Nu, marina americană nu permite. Dar dumneata poți să bei. Asta-i o navă britanică.

— Aș prefera mai degrabă să fac ca toată lumea, a replicat Peter. Șapte oranjade.

— Atunci, șapte, a aprobat comandantul nonșalant.

Stewardul s-a îndepărtat.

— Fiecare marină militară are regulile ei, a remarcat Towers. N-am observat niciodată că ar fi mare diferență, până la urmă.

A luat prânzul pe **Sydney** cu o duzină de ofițeri așezați la capătul uneia dintre mesele lungi și goale. A trecut apoi pe **Scorpion**, care era ancorat alături. Era cel mai mare submarin

pe care îl văzuse vreodată Peter; avea un deplasament cam de șase mii de tone, iar turbinele acționate de energia atomică aveau peste zece mii de cai putere. În afara celor unsprezece ofițeri, echipajul era alcătuit din șaptezeci de subofițeri și marinari. Toți acești oameni trăiau în mijlocul unei încălceli de țevi și cabluri, așa cum se întâmplă pe toate submarinele, dar nava era bine echipată pentru tropice, cu o instalație de climatizare foarte bună și cu o încăpere frigorifică uriașă.

Peter nu mai navigase pe un submarin și nu-l putea judeca din punct de vedere tehnic, dar comandantul i-a spus că era o navă extrem de manevrabilă și ușor de condus, în ciuda mărimii.

Majoritatea armamentului fusese demontat în timpul reparațiilor și toate tuburile lanstorpilor fuseseră scoase, în afară de două. Asta lăsa mai mult spațiu decât pe un submarin obișnuit, iar faptul că fuseseră îndepărtate tuburile de la pupă și stocul de torpiled, îmbunătățea condițiile din compartimentul mașinilor. Peter a petrecut o oră în această parte a navei cu ofițerul mecanic, căpitanul de rangul trei Lundgren. Nu fusese niciodată pe un submarin atomic și fiindcă majoritatea echipamentului era clasificat strict secret, multe lucruri constituiau noutăți pentru el. A petrecut ceva timp încercând să priceapă schema generală a circuitului de sodiu lichid care prelua căldura reactorului, diversele schimbătoare de căldură și circuitele de heliu cu ciclu închis pentru cele două turbine de mare viteză, care propulsau nava prin intermediul enormelor reductoare, mult mai mari și mai sensibile decât celelalte componente ale navei.

În cele din urmă, s-a reîntors în micuța cabină a comandantului.

Towers l-a sunat pe stewardul negru, a cerut două cafele și a desfăcut un scaun pliant pentru Peter.

— Ai aruncat o privire la motoare? a întrebat el.

Australianul a încuviințat din cap.

— Nu sunt inginer, domnule. Multe din cele văzute mă depășesc, dar a fost foarte interesant. Vă dau multe probleme?

Comandantul a scuturat din cap.

— Până acum niciuna. Oricum nu poți face mare lucru dacă te-ar lăsa în plin ocean. Trebuie doar să-ți faci cruce și să speri că o să continue să funcționeze.

A venit cafeaua și ei au sorbit-o în tăcere.

— Am primit ordin să mă prezint la post marți, a zis Peter. La ce oră ați dori să vin, domnule?

— Marți o să ieșim pentru verificări pe mare, a răspuns comandantul. S-ar putea să plecăm miercuri, dar nu cred că vom întârzia mai mult. Aprovizionarea și sosirea echipajului la bord va fi luni.

— Atunci ar fi mai bine să mă prezint luni. Dimineată e bine?

— Da, a încuviințat comandantul. Eu cred că vom pleca marți la prânz. I-am spus amiralului că aș vrea să fac un mic voiaj de probă în strâmtoarea Bass și să mă întorc pe vineri ca să raportez dacă sunt pregătit. Dacă ai fi la bord luni dimineată, indiferent de oră, ar fi perfect.

— Pot face ceva pentru dumneavoastră între timp? Aș veni la bord sâmbătă, dacă v-aș putea fi de ajutor.

— Apreciez solitudinea dumată, căpitane, dar nu-i nimic de făcut. Jumătate din echipaj e plecat în permisie, iar restul va fi învoit pentru weekend mâine după-amiază. Sâmbătă și duminică n-o să fie nimeni aici în afară de un ofițer și șase oameni de cart. Nu, luni dimineată e tocmai bine.

S-a uitat la Peter.

— Ți-a spus cineva în ce va consta misiunea?

Australianul a fost surprins.

— Nu v-au informat, domnule?

— Nu mi-au spus absolut nimic. Am impresia că ultima persoană care va afla ordinele va fi comandantul.

— Amiralul m-a numit în postul ăsta, a explicat Peter. Mi-a spus că vom face un voiaj spre Cairns, Port Moresby și Darwin, care o să dureze unsprezece zile.

— Comandantul Nixon, de la Divizia Operațiuni, m-a întrebat cât o să dureze, a remarcat Towers, dar n-am primit încă ordinul oficial.

— Amiralul a spus azi-dimineată că după voiajul acesta va urma un altul mai lung, care va dura cam două luni.

Comandantul Towers s-a oprit, cu ceașca suspendată în aer.

— Asta e o noutate pentru mine, a observat el. A spus unde vom merge?

Peter a clătinat din cap.

— A spus doar că o să dureze cam două luni.

A urmat un moment de tăcere. Apoi americanul s-a ridicat și

a zâmbit.

— Cred că dacă o să apari pe-aici la miezul nopții, o să mă găsești trasând linii pe hartă, a spus el calm. Și mâine și poimâine noapte la fel.

Australianului i s-a părut că ar fi mai bine să îndrepte conversația pe un făgaș mai calm.

— Nu plecați nicăieri în weekend? a întrebat.

Comandantul a negat din cap.

— Rămân pe aici. Poate că am să mă duc în oraș, să văd un film.

Părea un program cam plictisitor pentru un om aflat departe de casă, într-o țară străină. Mânat de un impuls, Peter a zis:

— N-ați vrea să veniți până la Falmouth, pentru vreo două nopți, domnule? Avem un dormitor în plus. Noi o să ne petrecem majoritatea timpului la clubul nautic, înotând sau navigând. Soției mele îi va face plăcere să veniți.

— E foarte drăguț din partea dumatăle, a spus comandantul pe gânduri.

A mai luat o înghițitură de cafea, în vreme ce reflecta la propunere.

Oamenii din emisfera de nord se înțelegeau foarte rar cu cei din sud. Îi despărțeau prea multe lucruri, diferența dintre experiențele lor de viață era prea mare. Compasiunea intolerabilă constituia o barieră. Știa asta foarte bine, ba mai mult, își dădea seama că acest ofițer australian o știa și el, în ciuda invitației lui. Din punct de vedere profesional, simțea totuși că i-ar fi plăcut să afle mai multe despre ofițerul de legătură. Dacă era nevoit să comunice prin intermediul lui cu eșalonul superior australian, ar fi dorit să știe cu ce fel de om avea de-a face; acesta ar fi fost un argument în favoarea acceptării unei vizite acasă la el. Evenimentul ar reprezenta cu siguranță o schimbare față de inactivitatea teribilă în care fusese ținut în ultimele luni; indiferent cât de mare ar fi fost stinghereala, oricum ar fi fost preferabilă unui weekend petrecut în portavionul gol și plin de ecouri, având drept companie doar gândurile și amintirile.

A zâmbit ușor când și-a pus ceașca jos. Putea fi stânjenitor dacă s-ar fi dus acolo, dar putea fi și mai jenant dacă ar fi refuzat cu grosolănie o invitație atât de amabilă din partea noului său ofițer.

— Ești sigur că n-aș deranja-o prea mult pe soția dumitale? a întrebat. Mai ales că aveți și un copil mic?

Peter a scuturat din cap.

— I-ar plăcea, a spus-el. Ar însemna o schimbare și pentru ea. În vremurile de azi, nu vede prea multe chipuri noi. Desigur, nici fetița noastră nu-i prea dă răgaz.

— Mi-ar face plăcere să-ți fiu oaspete pentru o noapte, a zis americanul. Măine trebuie să fiu pe aici, dar mi-ar plăcea să înot puțin sâmbătă. De multă vreme n-am mai înotat. Aș putea veni la Falmouth cu trenul de sâmbătă dimineață, însă va trebui să mă întorc duminică.

— Am să vă aștept la gară.

Au mai discutat despre trenuri o vreme, apoi Peter a întrebat:

— Știți să mergeți cu bicicleta?

Celălalt a aprobat din cap.

— O să aduc o bicicletă suplimentară când o să vin să vă iau de la gară. Locuim cam la trei kilometri depărtare.

— Perfect, a încuviințat Towers.

Mașina lui roșie, marca Oldsmobile, se transformase într-un vis. Nu trecuseră nici cincisprezece luni de când mersese cu ea la aeroport, dar acum abia își mai putea aminti cum arăta tabloul de bord sau de ce parte a scaunului se afla levierul de ajustare a spătarului. S-ar putea să fie încă în garajul din casa lui din Connecticut, probabil neatinsă, împreună cu toate celelalte lucruri la care se străduia să nu se mai gândească. Trebuia să te deprinzi să trăiești într-o lume nouă și să faci ce poți, uitând-o pe cea veche; acum, iată, era vorba de biciclete, într-o gară din Australia.

Peter a plecat să prindă camioneta ce făcea navetă la Comandamentul Marinei; și-a luat scrisoarea de numire și roțile, îndreptându-se apoi către gară. A ajuns la Falmouth pe la ora șase, a atârnat roțile în echilibru instabil pe ghidonul bicicletei, și-a scos haina și a pedalat puternic, urcând dealul, spre casă. A ajuns acolo o jumătate de oră mai târziu, transpirând în căldura serii, și a găsit-o pe Mary într-o rochie de vară, ascultând murmurul plăcut al aspersorului care uda pajiștea.

Ea a venit să-l întâmpine.

— Vai, Peter, în ce hal te-ai încălzit! Văd că ai făcut rost de roți.

Bărbatul a încuviințat din cap.

— Îmi pare rău că n-am apucat să vin la plajă.

— Mi-am închipuit că ai fost reținut. Noi am ajuns acasă pe la cinci și jumătate. Tu ce ai făcut?

— E o poveste lungă, a spus el.

A suit bicicleta și roțile pe verandă.

— O să fac un duș și o să-ți povestesc dup-aia.

— E de bine sau de rău?

— De bine, a replicat Peter. Am să fiu pe mare până în aprilie. După aceea, nu mai știu.

— Oh, grozav! Du-te și fă dușul și o să-mi povestești după ce te răcorești. Am să aduc șezlongurile și o sticlă de bere din frigider.

O jumătate de oră mai târziu, răcorit și îmbrăcat ușor, stând la umbră cu berea rece în față, Peter i-a povestit totul.

În cele din urmă a întrebat:

— L-ai întâlnit vreodată pe comandantul Towers?

Mary a scuturat din cap.

— Jane Freeman l-a cunoscut, pe el și pe toți ceilalți, la petrecerea de pe **Sydney**. l-a făcut o impresie bună. Cum va fi sub ordinele lui?

— Cred că va fi bine. E foarte competent. La început o să mi se pară cam ciudat, pe o navă americană. Dar mi-a plăcut de ei toți, trebuie să recunosc.

A râs.

— Am și făcut o gafă, comandând un gin cu tonic.

l-a povestit întâmplarea în detaliu. Soția lui a încuviințat.

— Asta mi-a zis și Jane. Ei nu beau niciodată alcool pe navă. Cred că nu beau în general, atunci când poartă uniformă. La petrecere, n-au servit decât un cocteil de fructe, mai degrabă deprimant, în vreme ce toți ceilalți beau de stingeau.

— L-am invitat la noi pentru weekend, i-a spus Peter. O să vină sâmbătă dimineață.

Mary l-a privit consternată.

— Pe comandantul Towers?

Bărbatul a aprobat din cap.

— Am simțit că trebuie să-l invit. E un tip cumsecade.

— Vai... Peter, nu-i așa! Ei nu se simt niciodată bine. E mult prea dureros pentru ei să intre în casele altora.

El a încercat să o liniștească.

— Towers e altfel. În primul rând, este mai în vârstă. Zău, o să fie bine.

— Așa ai crezut și despre șeful escadronului RAF i-a replicat Mary. Tipul ăla... am uitat cum îl chema. Cel care a plâns.

Peter nu voia să-și amintească de seara aceea.

— Știu că-i dificil să intre în casa cuiva unde mai e și un copil. Dar zău, tipul ăsta n-o să fie așa.

Femeia s-a resemnat în fața inevitabilului.

— Cât o să stea?

— Doar o noapte. A zis că duminică trebuie să fie pe **Scorpion**.

— Dacă nu-i vorba decât de o noapte, nu-i chiar așa rău...

A căzut pe gânduri, încruntându-se puțin.

— Problema e că va trebui să-l ținem tot timpul ocupat. Să nu existe nicio clipă în care să se plictisească. Aici am greșit cu tipul de la RAF. Ce-i place să facă?

— Să înoate.

— Îi place să navigheze? Sâmbătă e programată o cursă de ambarcațiuni cu pânze.

— Nu l-am întrebat. Probabil că da. Pare genul de om care are înclinații spre așa ceva.

Ea a luat o înghițitură de bere și a rostit preocupată

— L-am putea duce la un film.

— Ce filme rulează?

— Nu știu. Nici nu prea contează, atâta vreme cât îl ținem ocupat.

— Cred că n-ar fi bine să fie un film despre America, a subliniat Peter. S-ar putea să dăm peste vreunul care a fost filmat chiar în orașul lui.

Ea l-a privit consternată.

— Ar fi îngrozitor! Din ce oraș vine el? Din care parte a Americii?

— Habar n-am. Nu l-am întrebat.

— Vai de mine! Trebuie să-i găsim o ocupație seara. Cred că un film englezesc ar fi cel mai bun, dar s-ar putea să nu ruleze așa ceva.

— Am putea da o petrecere, a sugerat bărbatul.

— Va trebui s-o facem, dacă nu rulează un film englezesc. Oricum, ar fi mai bine.

A rămas pe gânduri, apoi a întrebat:

— Știi cumva dacă a fost căsătorit?
— Nu știu. Probabil că da.
— Cred că Moira Davidson ar putea să vină să ne scoată din încurcătură. Dacă n-o avea un alt program...
— Sau dacă n-o să fie prea beată.
— Nu-i așa tot timpul, i-a replicat Mary. Oricum o să anime petrecerea.

Peter a reflectat la propunere.

— Nu-i o idee rea, a spus el. Ar trebui să-i spun de-a dreptul ce are de făcut. Să nu existe niciun moment de plictiseală. Nici în pat, nici în afara lui.

— Să știi că ea nu face chestii de-astea. Totul e doar de suprafață.

El a zâmbit.

— Fie cum zici tu.

Seara au sunat-o pe Moira Davidson și i-au făcut propunerea.

— Peter a simțit că trebuia să-l invite, i-a zis Mary. Vreau să spun, e noul lui comandant. Dar știi cum sunt și cum se simt ei când intră în casa cuiva cu copii, miros de scutece, biberonul într-un castron cu apă caldă și chestii de genul ăsta. Așa că ne-am gândit să facem puțin curat prin casă, să ascundem unele lucruri și să încercăm să-l înveselim... tot timpul. Problema este că nu pot face prea multe din cauza lui... Jennifer. Ai putea veni să ne ajuți? Mi-e teamă că asta înseamnă un pat pliant pe hol sau pe verandă, depinde cum preferi. E vorba doar de sâmbătă și duminică. Să-l ții ocupat tot timpul, la asta ne-am gândit. Să nu existe nicio clipă de tristețe. O să dăm o petrecere sâmbătă seara și o să invităm ceva lume.

— Sună un pic cam deprimant, a comentat domnișoara Davidson. Ia spune, e slab de înger? O să înceapă să-mi plângă în brațe și să-mi spună că semăn cu fosta lui soție? Unii dintre ei așa fac.

— S-ar putea, a spus Mary nesigură. Nu l-am mai întâlnit până acum. Stai să-l întreb pe Peter... Auzi, spune că probabil o să te ia la bătaie atunci când o să se îmbete.

— Asta-i mai bine. Perfect, am să vin la voi sâmbătă dimineață. Apropo, am renunțat la gin.

— Ai renunțat la gin?

— Te distruge pe dinăuntru. Îți perforează intestinul și te îmbolnăvește de ulcer. Am trecut pe coniac. Șase sticle cred că-

mi ajung pentru weekend. Coniacul se poate bea în orice cantitate.

Sâmbătă dimineață, Peter s-a dus cu bicicleta la gara Falmouth, ca s-o aștepte pe Moira Davidson. Aceasta era o fată subțirică, cu păr blond și drept, cu fața albă, fiica unui crescător de vite care avea o mică proprietate în Harkaway, lângă Berwick. Ea venise la gară într-o brișcă cu patru roți, foarte arătoasă, culeasă cine știe de unde și recondiționată cu mulți bani cu un an în urmă, trasă de o iapă frumoasă și vioaie.

Moira purta o bluză și pantaloni de un roșu aprins, cu unghiile și buzele asortate. I-a făcut semn lui Peter, a coborât și a legat frâul de balustrada unde se înșirau cândva pasagerii, înainte de a urca în autobuz.

— Bună dimineața. Peter, a zis ea. N-a apărut amicul?

— Vine cu trenul care sosește acum, a răspuns bărbatul. La ce oră ai plecat de acasă?

Ea parcursese peste treizeci de kilometri până la Falmouth.

— La opt. Oribil!

— Ai luat micul dejun?

Fata a încuviințat din cap.

— Am băut niște coniac. O să mai rad unul înainte de a sui din nou în zdrăngănitoarea aia.

— N-ai mâncat nimic? făcu Peter îngrijorat.

— Să mănânc? Șuncă, ouă și toate tâmpeniile alea? Dragul meu, familia Syme a dat o petrecere azi-noapte. Nu prea mi-a fost bine dup-aia.

S-au întors și au pășit pe peron, în întâmpinarea trenului.

— La ce oră te-ai culcat?

— Pe la două și jumătate.

— Nu știu cum de rezisti. Eu n-aș putea.

— Eu pot. Pot s-o țin tot așa până la sfârșit. Și ăsta, oricum, nu-i prea departe. Adică de ce să pierdem vremea dormind?

A râs, un pic cam strident.

— N-are niciun rost.

Peter n-a răspuns, fiindcă simțea că ea avea dreptate. Numai că acesta nu era și felul lui de a se comporta. Au așteptat până ce trenul a sosit și s-au întâlnit cu comandantul pe peron. Venise în haine civile, un sacou gri deschis și pantaloni de doc roșcați, cu o croială americană, încât sărea în ochi ca fiind străin. Peter le-a făcut celor doi cunoștință. Când au coborât de pe peron,

americanul a zis:

— N-am mai mers cu bicicleta de ani de zile. Probabil că o să cad.

— V-am pregătit ceva mai bun, a zis Peter. Moira a venit cu o brișcă.

Towers a ridicat din sprâncene.

— O fostă mașină sport, a zis fata. Un Jaguar XK 14Q, cunoscut la voi drept „Pasărea-fulger”. Un nou model, doar un singur cal putere, dar merge cu cincisprezece kilometri la oră. Dumnezeuule, tare aș mai vrea să beau ceva!

Au ajuns la trăsură și Moira s-a dus să dezlege frâul.

Americanul a stat departe, privind vehiculul fercheș, care strălucea în soare.

— Măi să fie! a exclamat el. Dar asta-i o cabrioletă în toată regula!

Fata s-a întors și a râs.

— O cabrioletă! Chiar așa ar trebui să se numească. E o cabrioletă nu-i așa, Peter? E un cuvânt simpatic. Mai avem un Customline în garaj, comandante, dar nu l-am adus pe ăla. Da, e o cabrioletă, cum zici. Hai, urcă-te în ea, am să accelerez și o să-ți arăt cum merge.

— Eu am venit cu bicicleta, domnule, a zis Peter. O să plec tot cu ea, ne întâlnim acasă.

Towers s-a urcat în trăsură, iar fata s-a așezat lângă el.

A apucat biciul, a întors calul și a luat-o pe drum, în spatele bicicletei.

— Mai am un lucru de făcut înainte de a ieși din oraș, i-a spus ea comandantului. Trebuie să beau ceva. Mary și Peter sunt niște drăguți, dar nu beau destul. Mary spune că asta i-ar da colici fetei. Sper că nu te superi. Poți să bei și dumneata un cola sau altceva.

Towers se simțea un pic surprins, dar înveselit. De multă vreme nu mai avusese de-a face cu felul ăsta de tinere.

— O să beau și eu ce bei dumneata, a zis el. Am înghițit destulă cola în ultimul an cât să navighez cu submarinul prin ea și încă la adâncime considerabilă. Mi-ar prinde bine o tărie.

— Atunci, suntem doi.

Moira a cotit cu iscusință pe strada principală. Câteva mașini erau abandonate, parcate diagonal, lângă bordură; se aflau acolo de mai bine de un an. Era așa de puțin trafic pe stradă,

încât n-aveau ce să împiedice și nu mai exista benzină ca să le ducă cineva de acolo. Moira a oprit lângă hotelul Pier și a coborât; a legat frâul de bara de protecție a unei mașini și a intrat cu comandantul în barul Doamnelor.

— Ce să-ți comand? a întrebat bărbatul.

— Un coniac dublu.

— Apă?

— Doar puțină. Multă gheață, în schimb.

El a comandat barmanului și a rămas pe gânduri o clipă, în vreme ce fata îl privea. Nu mai băuse rachiu sau whisky de multe luni. Era, fără motiv, suspicios față de whisky-ul australian.

— Nu beau niciodată coniac, a remarcat Towers. Cum e?

— Nu te doboară, a spus fata, dar e perfid. E bun la mațe. Asta-i motivul pentru care îl beau.

— Cred totuși că am să cer un whisky.

A comandat și apoi s-a întors spre ea, amuzat.

— Bei destul de mult, nu-i așa?

— Așa mi se spune.

A luat paharul și a scos din geantă un pachet de țigări, un amestec de tutun din Africa de Sud și Australia.

— Vrei una din astea? Sunt oribile, dar n-am putut face rost de altceva.

El i-a oferit una din ale lui, la fel de oribilă, și fata a aprins-o. A suflat pe nări lin nor prelung de fum.

— Oricum, e o schimbare. Care ți-e numele mic?

— Dwight. Dwight Lionel.

— Dwight Lionel Towers, a repetat ea. Pe mine mă cheamă Moira Davidson. Avem o fermă de vaci cam la vreo treizeci de kilometri de aici. Tu ești comandantul submarinului, nu-i așa?

— Așa-i.

— Îți place slujba?

— Pentru mine a fost o onoare să mi se încredințeze comanda, a răspuns el calm. Presupun că încă e.

Moira a plecat ochii.

— Îmi pare rău c-am spus asta. Sunt puțin cam a dracului când sunt trează.

Și-a clătinat paharul.

— Mai adu-mi unul, Dwight.

I-a mai luat un coniac, dar el a rămas la whisky.

— Spune-mi, a întrebat fata, ce faci atunci când ești în permisie? Joci golf? Te plimbi cu barca? Te duci la pescuit?

— Mai ales la pescuit.

I-a venit în minte o vacanță de demult cu Sharon, în peninsula Gaspé, dar a alungat gândul. Trebuie să se concentreze asupra prezentului și să uite trecutul.

— E cam cald pentru golf, a zis el. Căpitanul Holmes spunea ceva despre înot.

— Asta-i simplu. După-amiază e o cursă de ambarcațiuni la club. Ți-ar plăcea așa ceva?

— Bineînțeles, a spus Towers cu plăcere evidentă în voce. El ce fel de ambarcațiune are?

— O chestie care se numește „Gwen Twelve”. E un fel de cutie impermeabilă, cu pânze. Nu știu dacă o să vrea să intre în cursă. Dacă el n-o să participe, o să fac eu echipă cu tine.

— Dacă o să mergem pe mare, ar trebui să nu mai bem.

— N-am să merg cu tine dacă o să faci pe ofițerul american, i-a replicat fata. Pe navele noastre se bea, nu ca la voi.

Moira l-a fixat cu privirea.

— Până acum nu ți-a dat nimeni cu o sticlă în cap?

Comandantul a zâmbit.

— De mai multe ori.

Ea și-a golit paharul.

— Păi atunci, mai bea ceva.

— Nu, mulțumesc. Familia Holmes o să se întrebe ce-i cu noi.

— Știu ei despre ce-i vorba, a zis fata.

— Haide, vreau să văd lumea de la înălțimea trăsurii tale.

A condus-o către ușă. Moira s-a lăsat manevrată, fără să opună rezistență.

— E o cabrioletă, a zis ea.

— Ba nu. Acum suntem în Australia. E o trăsură.

— Uite aici greșești, a spus ea. E o cabrioletă – o cabrioletă marca „Abbott.” Are mai mult de șaptezeci de ani vechime. Tata spune că a fost făcută în America.

Dwight a privit trăsura cu un nou interes.

— Nu mai spune! a exclamat el. Nu știam unde am mai văzut-o. Bunicul meu a avut una la fel, în Maine, când eram copil.

Nu trebuia să-l lase să se gândească la trecut.

— Stai lângă iapă până dau înapoi, a zis Moira. Nu-i așa bună în marșarier.

S-a aruncat pe capră și a tras cu putere de hățuri, încât a răsucit în mod crud botul iepei; animalul s-a cabrat, cu copitele către Towers. A izbutit totuși s-o întoarcă spre stradă și s-a aruncat lângă fată, pornind val-vârtej.

— E prea odihnită, a comentat fata. Dealul o s-o obosească imediat. Nenorocitele astea de șosele cu bitum!

Americanul se apucase bine cu mâinile de scaun, în vreme ce ieșeau din oraș, iapa alunecând și chinuindu-se pe suprafețele netede; s-a întrebat dacă mai exista cineva care putea conduce atât de prost un cal.

Câteva minute mai târziu, au ajuns la casa familiei Holmes, cu iapa lac de sudoare. Căpitanul și soția lui au ieșit să-i întâmpine.

— Ne pare rău c-am întârziat, a spus fata. N-am putut să-l opresc să nu intre în cârciumă.

Peter a remarcat, privind iapa:

— Se pare că ai avut grijă să recuperezi.

— Am făcut o plimbare strașnică, a zis Towers.

A coborât și a făcut cunoștință cu Mary, apoi s-a întors spre Moira.

— Ce-ar fi s-o plimb puțin până se răcorește?

— Bine, a încuviințat fata. Eu am s-o desham și am s-o duc în padoc. Pe urmă o s-o ajut pe Mary să pregătească masa. Peter, Dwight vrea să meargă cu barca ta după-amiază.

— N-am spus așa ceva, a protestat americanul.

— Dar vrei.

A aruncat o privire calului, mulțumită că tatăl ei nu era acolo să-l vadă.

— Trebuie bușumată¹... am o cârpă în spatele trăsurii. Am s-o adap mai târziu, după ce o să bem și noi ceva.

În după-amiaza aceea, Mary a rămas acasă cu Jennifer, pregătindu-se pentru petrecerea de seară. Dwight a pedalat nesigur, împreună cu Peter și Moira, către club. Au plecat cu prosoape în jurul gâturilor și cu costumele de baie vârate în buzunare; s-au schimbat la club.

Barca era un fel de ladă etanșă din placaj, cu o cabină mică și velatura destul de eficientă. I-au ridicat pânzele, au lansat-o și au ajuns la linia de start cu cinci minute mai devreme; americanul conducea ambarcațiunea, Moira îl ajuta, iar Peter privea cursa de pe mal.

Purtau costume de baie, Towers un șort brun roșcat, iar fata un bikini alb. Își luaseră cu ei și niște cămăși, pentru cazul în care soarele ar fi ars prea puternic. Timp de câteva minute au manevrat în spatele liniei de start, strecurându-se printre mulțimea de ambarcațiuni de clase diferite.

Comandantul nu mai pilotase de mulți ani o barcă cu pânze, iar cu un asemenea tip nu navigase niciodată; totuși barca răspundea bine la comenzi și el și-a dat seama curând că era destul de rapidă. Căpătase încredere în ea atunci când s-a dat startul și a fost cea de-a cincea ambarcațiune ce a trecut linia de start; trebuiau să parcurgă de trei ori un traseu triumfiar.

Așa cum se întâmpla de obicei în golful Port Phillip, vântul sufla foarte puternic. Când au terminat prima tură, bătea destul de tare și se afundau cu copastia sub nivelul apei; Towers era prea ocupat de cârmă și de scotă, menținând ambarcațiunea pe curs, pentru a mai da atenție la altceva. Au început a doua tură și au ajuns la cel mai îndepărtat punct de întoarcere, sub un soare strălucitor și înălțând jerbe de picături de apă precum diamante. Bărbatul era atât de concentrat, încât n-a observat piciorul fetei care a împins un sul de velă rulată în jurul trinchetului și a pus o trincă mototolită deasupra. Au ajuns la geamandură și Towers a ocolit-o cu îndemânare, ridicând bara cârmei și eliberând vela, care s-a desfășurat jumătate de metru și apoi s-a încurcat. O rafală de vânt i-a lovit și a întors barca. Moira a făcut pe proasta și a tras de trincă iar barca s-a răsturnat. În clipa următoare, înotau amândoi pe lângă ea. Fata a rostit acuzator:

— Te-ai ținut de vela principală!

Apoi tot ea a strigat

— Fir-ar să fie, am rămas fără sutien!

Într-adevăr, își desfăcuse în mod deliberat nodul de la spate în vreme ce cădea în apă și acum sutienul plutea la câțiva metri depărtare. Tot ea l-a înșfăcat cu o mână și a spus:

— Înoată de partea cealaltă și așază-te pe derivor. O să se ridice singură.

A înotat alături de bărbat. Undeva la distanță, au văzut șalupa albă a echipei de salvare, îndreptându-se către ei.

Moira a spus:

— Uite că vine șalupa de salvare. Ajută-mă să-mi pun sutienul, înainte să apară.

Ar fi putut-o face foarte bine singură, făcând pluta pe faţă.

— Aşa, un nod puternic... nici chiar aşa, că nu-s japoneză. E bine! Acum hai să ridicăm barca şi să ne continuăm cursa.

S-a căţărat pe derivorul care ieşea orizontal din carenă, la nivelul apei, şi s-a aşezat acolo, ţinându-se de copastie, în vreme ce Towers înota dedesubt, minunându-se de trupul zvelt şi de insolenţa fetei. Şi-au lăsat împreună toată greutatea pe derivor, iar barca şi-a ridicat pânzele umede din apă, a ezitat puţin, apoi şi-a reluat poziţia. Fata s-a căţărat peste marginea bărcii şi a tras de vela principală. Dwight a suit alături de ea. Într-un minut se aflau din nou în cursă – vasul fiind mai sensibil acum datorită greutăţii pânzelor ude – şi asta înainte ca şalupa să ajungă la ei.

— Să nu mai faci asta, a zis Moira sever. Ăsta-i costumul meu de plajă. Nu-i făcut pentru baie.

— Nu ştiu cum s-a întâmplat, s-a scuzat el. Până atunci totul mersese strună.

Au terminat cursa fără alte incidente, pe penultimul loc.

S-au îndreptat spre ţarm, unde Peter îi aştepta în apă. El a prins barca şi a întors-o în vânt.

— V-aţi distrat? i-a întrebat. Am văzut că v-aţi răsturnat.

— A fost o cursă minunată, a zis fata. Dwight a răsturnat-o iar eu mi-am pierdut sutienul aşa că a fost destul de palpitant. Nicio clipă de plictiseală! Merge minunat, Peter.

Au sărit în apă, au tras barca la mal şi au coborât pânzele.

Au rămas o vreme pe debarcader, în soarele de după-amiază, fumând, adăpostindu-se înapoia unei stânci de briza dinspre uscat. Americanul a privit oceanul albastru, dealurile roşietice, bărcile ancorate care se legănau pe apă.

— E un loc minunat aici, a reflectat el. Având în vedere dimensiunile, este un club drăguţ care poate rivaliza cu oricare dintre cele pe care le-am văzut.

— Nimeni de pe aici nu ia navigaţia cu pânze prea în serios, asta-i şecretul, a spus Peter.

— Ăsta-i secretul la orice, a zis Moira. Când o să putem bea ceva, Peter?

— Lumea o să înceapă să vină pe la opt.

S-a întors către Towers..

— Avem câţiva invitaţi în seara asta, a explicat el. Dar cred că mai întâi ar trebui să luăm masa la hotel. Asta ar uşura

munca gazdei.

— Bineînțeles. E perfect.

— Doar n-ai de gând să-l duci din nou pe comandantul Towers la hotelul Pier? a intervenit Moira.

— Păi acolo mă gândeam să cinăm.

— Nu mi se pare o alegere prea înțeleaptă, a spus ea, mohorâtă.

Americanul a râs.

— Văd că-mi asiguri o reputație destul de proastă.

— Ți-o faci cu mâna ta, a replicat Moira. Eu încerc tot ce pot ca să-ți păstrez imaginea imaculată. N-o să suflu niciun cuvânt despre faptul că mi-ai smuls soutienul.

Towers a privit-o nesigur, apoi a izbucnit în râs. A râs așa cum nu o mai făcuse de un an de zile, nereținut de niciun gând și nicio amintire.

— Perfect, a spus el în cele din urmă. O să păstrăm asta ca un secret între noi doi.

— Secretul o să-l păstrez doar eu, a spus Moira, înțepată. Probabil că tu o să spui la toată lumea mai pe seară, când o să iei ceva la bord.

— Poate că ar fi mai bine să mergem să ne schimbăm, a intervenit Peter. I-am spus lui Mary că ne vom întoarce pe la șase.

Au pornit pe debarcader, către vestiare, s-au schimbat și au suit pe biciclete.

Când au ajuns acasă, au găsit-o pe Mary udând grădina. Au discutat despre cum ar fi mai bine să ajungă la hotel și s-au hotărât să înhame iapa și să plece cu trăsura.

— Trebuie să ne gândim la comandantul Towers, a zis fata. N-ar mai izbuti să urce dealul pe bicicletă, după încă o repriză la hotelul Pier.

L-a însoțit pe Peter în padoc, ca să înhame calul. În vreme ce i puneă zăbala și-i trăgea urechile prin căpăstru, a întrebat:

— Cum mă descurc, Peter?

El a zâmbit.

— Te descurci bine. Niciun moment de plictiseală.

— Păi, asta mi-a cerut Mary. Oricum, comandantul tău încă n-a izbucnit în lacrimi.

— Mai degrabă o să plesnească de râs dacă o ții tot așa.

— Nu știu dacă voi fi în stare. Mi-am epuizat deja tot

repertoriul.

— O să capeți mai multă inspirație pe măsură ce se vor scurge orele serii.

— Poate.

Seara a continuat. Au luat masa la hotel și s-au întors urcând dealul cu mai multă moderație ca înainte. Au deshămat calul, l-au dus în padoc și pe la ora opt au fost gata să întâmpine oaspeții.

La mica petrecere au venit patru perechi: un tânăr medic cu soția, un alt ofițer din marina militară, un tânăr vesel despre care se afirma că ar fi fermier, al cărui mod de viață era un mister pentru american, și proprietarul unui mic atelier mecanic. Timp de trei ore, au dansat și au băut împreună, evitând cu grijă orice subiect serios de conversație. În noaptea călduroasă, camera a devenit tot mai încinsă, s-a renunțat destul de curând la cravate și sacouri, iar gramofonul a continuat să cânte, parcurgând teancul uriaș de discuri dintre care jumătate fuseseră împrumutate de Peter special pentru acel eveniment. În ciuda ferestrelor larg deschise, în spatele plasei de insecte, încăperea s-a umplut cu fumul țigărilor. Din când în când, Peter deșerta scrumierele în coșul cu gunoi, iar Mary aduna paharele goale, le ducea în bucătărie să le spele și le aducea înapoi. În cele din urmă, cam pe la unsprezece și jumătate, a adus o tavă cu ceai, prăjituri și plăcinte, obiceiul australian prin care se anunța că petrecerea se apropia de sfârșit.

Destul de repede, oaspeții au început să-și ia la revedere și au plecat pe biciclete. Moira și Dwight i-au condus pe medic și pe soția lui, rămânând apoi o vreme în fața casei, pe pajiște.

— Reușită petrecere a spus comandantul. Niște oameni drăguți cu toții.

După zăpușeala din casă, în grădină era răcoros și plăcut.

Noaptea se arăta liniștită. Printre copaci, puteau vedea linia țărmlui către Port Phillip, care unea Falmouth cu Nelson, în lumina clară a stelelor.

— A fost teribil de cald înăuntru, a remarcat fata. Mai rămân aici puțin înainte de a merge la culcare.

— Ar fi bine să-ți aduc ceva să pui pe tine.

— Mai bine mi-ai aduce ceva de băut.

— Ceva nealcoolice? a sugerat bărbatul.

Ea a scuturat din cap.

— Trei degete de coniac și multă gheață, dacă a mai rămas.

El a părăsit-o și s-a dus să-i aducă băutura. Când s-a întors, a găsit-o stând pe marginea verandei, în întuneric. Moira a luat paharul și i-a mulțumit. După zgomotul și vânzoleala din casă, pacea din grădină era o ușurare.

— E foarte plăcut să stai puțin liniștit, a zis Towers.

— Până încep să te piște țânțarii, a precizat ea.

Adia o briză ușoară.

— Deși s-ar putea să nu apară din cauza vântului. Nu cred că aș putea dormi după cât am băut. Aș sta și m-aș zvârcoli toată noaptea.

— Noaptea trecută ai stat trează până târziu? a întrebat el.

Fata a încuviințat din cap.

— Și cu o noapte înainte.

— Aș zice că ar trebui să încerci să te culci mai devreme, din când în când.

— Ce folos? Ce rost mai are totul acum?

Towers n-a răspuns și ea a întrebat:

— De ce vine Peter cu voi pe **Scorpion**?

— Este noul nostru ofițer de legătură.

— Ați mai avut vreunul înainte?

Bărbatul a scuturat din cap:

— N-am mai avut niciodată așa ceva.

— Și de ce v-au dat unul tocmai acum?

— N-am idee. Poate că o să facem un voiaj în apele australiene. N-am primit încă ordinele, dar așa se zvonește. În marina voastră, comandantul pare să fie ultima persoană căreia i se comunică ce are de făcut.

— Unde se spune că o să mergeți?

El a ezitat o clipă. Măsurile de securitate aparțineau de acum trecutului, dar totdeauna trebuia să facă un efort ca să-și amintească asta; erau inutile în absența oricărui dușman însă puterea obișnuinței părea mai puternică.

— Se aude că o să facem un voiaj până în Port Moresby.

— S-ar putea să fie doar un zvon, dar atâta știu.

— Port Moresby e terminat, nu-i așa?

— Cred că da. N-am recepționat semnale radio de acolo de multă vreme.

— Dar nu puteți acosta acolo, dacă legăturile au fost întrerupte, nu-i așa?

— Mai devreme sau mai târziu cineva trebuie să meargă să verifice, a spus Towers. N-o să părăsim submarinul, decât dacă nivelul radiației e aproape de normal. În caz contrar, nu vom ieși nici la suprafață. Dar cineva trebuie să meargă acolo, să vadă.

S-a oprit și în grădina luminată de stele s-a așternut liniștea.

— Există o mulțime de locuri pe care cineva trebuie să meargă să le vadă, a urmat el. Încă recepționăm semnale radio dintr-un loc situat undeva lângă Seattle. Sunt lipsite de sens... din când în când, niște semnale Morse neclare. Uneori trec și două săptămâni, înainte de a apărea din nou. S-ar putea ca acolo să fi supraviețuit cineva care nu știe cum să manevreze telegraful. În emisfera de nord există o mulțime de lucruri stranii și cineva trebuie să meargă să cerceteze.

— Chiar se poate să fi supraviețuit cineva acolo?

— N-aș crede, dar nu-i chiar imposibil. Ar trebui să trăiască într-o încăpere etanșă, cu filtre de aer iar toată apa și mâncarea să fi fost stocate după metode speciale. N-aș zice că-i posibil.

Moira a aprobat din cap.

— E adevărat că nici Cairns nu se mai recepționează acum?

— Așa mi se pare... nici Cairns și nici Darwin. Poate că va trebui să mergem și acolo. Poate de aceea Peter a fost trimis pe **Scorpion**. Cunoaște apele acelea.

— Cineva i-a spus tatei că în Townsville au apărut deja simptomele bolii de radiație. Crezi că-i adevărat?

— Nu prea știu... n-am auzit. Dar aș spune că-i posibil. Townsville e la sud de Cairns.

— O să se răspândească înapoi, către sud, până o să ajungă la noi?

— Așa se spune.

— În emisfera sudică, nu s-a lansat niciodată vreo bombă, a spus fata cu mânie. De ce trebuie să ajungă și la noi? Nu se poate face ceva pentru oprirea radiației?

El a clătinat din cap.

— Absolut nimic. E din cauza vânturilor. E foarte dificil să te ferești de ceea ce poartă ele. Trebuie să accepți ceea ce vine spre tine și să te descurci cum poți.

— Nu înțeleg, a zis Moira cu încăpățănare. Cândva se spunea că vânturile nu suflă peste Ecuator și că noi vom fi în siguranță. Iar acum se pare că nu-i deloc așa...

— N-am fost niciodată în siguranță, a replicat calm bărbatul.

Chiar dacă așa ar fi în cazul particulelor grele, al prafului radioactiv – dar de fapt nu-i așa – tot ar exista particulele ușoare, împrăștiate de difuzie. Le avem deja acum. Actualmente, nivelul general al radiațiilor aici este de opt – nouă ori mai mare decât înainte de război.

— Totuși se pare că asta nu ne afectează, a replicat ea. Înșă praful ăsta despre care se vorbește... ăsta-i adus de vânt, nu?

— Așa-i, totuși niciun vânt nu bate din nord direct către emisfera sudică. Altfel, am fi fost morți deja.

— Poate c-ar fi fost mai bine, a oftat fata. E ca și cum ai aștepta să fii spânzurat.

— Poate că da... dar poate că-i o perioadă de grație.

A urmat o scurtă liniște.

— De ce durează atât de mult? a întrebat ea în cele din urmă. De ce nu bate vântul ăsta drept spre noi, să se termine odată?

— Nu-i chiar atât de greu de înțeles. În fiecare emisferă vânturile se deplasează aidoma unor vârtejuri uriașe, de mii de kilometri, între pol și Ecuator. Există un sistem de circulație al vânturilor în emisfera nordică și un altul în cea sudică. Totuși ceea ce le desparte nu-i Ecuatorul pe care îl vezi trasat pe hartă, ci ceva denumit „Ecuatorul de Presiune”, care oscilează mai la nord sau mai la sud în funcție de anotimp. În ianuarie, Borneo și Indonezia s-au aflat în emisfera nordică, dar în iulie diviziunea s-a deplasat spre nord, astfel încât India, Pakistanul și tot ce este la sud de ele se găsesc în emisfera sudică. Așa că în ianuarie, vânturile nordice poartă praful radioactiv până în Malaiezia, să zicem. În iulie, praful este în emisfera sudică și vânturile noastre îl iau și-l aduc aici. Acesta e motivul pentru care vine încoace așa de lent.

— Și nu se poate face nimic?

— Absolut nimic. Problema depășește posibilitățile omenirii. Pur și simplu trebuie să luăm lucrurile așa cum sunt.

— Eu nu pot s-o fac! a exclamat fata. Nu-i cinstit. Nimeni din emisfera sudică n-a lansat vreo bombă, nici cu hidrogen, nici cu cobalt, de niciun fel. Noi n-avem nimic de-a face cu treaba asta. De ce trebuie să murim fiindcă alte țări, la cincisprezece mii de kilometri depărtare, au vrut să aibă un război? E atât de al naibii de necinstit...

— Ai dreptate, a zis el, însă așa stau lucrurile.

A urmat o pauză, apoi Moira a rostit mândre:

— Nu-i vorba că mi-e frică de moarte. Toți o să murim la un moment dat. E vorba de toate lucrurile pe care n-am apucat să le fac...

S-a-ntors spre el în lumina stelelor.

— N-am să ies niciodată din Australia. Toată viața mea am vrut să văd Rue de Rivoli. Presupun că din cauza denumirii, care pare atât de romantică. E caraghios, fiindcă nu-i probabil decât o stradă ca oricare alta. Dar asta mi-am dorit, și n-o s-o văd niciodată. Pentru că acum nu mai există nici Londra, nici Parisul, nici New Yorkul.

Towers i-a zâmbit cu blândețe.

— Rue de Rivoli s-ar putea să mai existe cu vitrinele pline, cu totul intact. Nu știu dacă în Paris a căzut vreo bombă. Poate acolo lucrurile continuă ca mai înainte, cu soarele strălucind pe strada pe care ți-ai dorit s-o vezi. Așa-mi place să gândesc despre un asemenea loc. Doar că nu mai locuiește nimeni pe acolo.

Fata s-a ridicat în picioare, nervoasă.

— Nu în felul ăsta am vrut eu s-o văd. Un oraș al morților... Mai adu-mi ceva de băut, Dwight.

El i-a zâmbit fără să se scoale.

— În niciun caz. E timpul să mergi la culcare.

— Atunci o să mă duc să-mi iau singură.

A intrat înăuntru mândre. Towers a auzit clinchet de pahare și a văzut-o ieșind cu o cupă mare, plină mai mult de jumătate, cu o bucată de gheață plutind în lichid.

— Trebuia să mă duc la Londra în martie, a exclamat Moira. O plănuisem de ani de zile. Trebuia să petrec șase luni în Anglia și în Europa, apoi urma să mă întorc prin America. Ar fi trebuit să văd Madison Avenue. E atât de al naibii de nedrept.

A tras o înghițitură mare din pahar și l-a îndepărtat de gustată.

— Dumnezeuule, ce-i mizeria asta?

El s-a ridicat i-a luat paharul și l-a mirosit.

— E whisky.

Fata l-a luat înapoi și l-a mirosit la rândul ei.

— Așa-i. Probabil că o să mă termine dacă beau asta după coniac.

A ridicat paharul și a dat peste cap whisky-ul sec, aruncând în

iarbă cubul de gheață.

S-a clătinat și s-a prins de balustrada verandei.

— N-am avut niciodată o familie ca a lui Mary. E atât de nedrept. Chiar dacă te-ai culca cu mine în seara asta, tot n-aș mai avea o familie, pentru că n-ar mai fi timp.

A chicotit isteric.

— E atât de al dracului de caraghios! Lui Mary îi era teamă că s-ar putea să izbucnești în lacrimi văzând fetița și scutecele atârând pe frânghie. Ca și șeful escadrilei de la RAF care i-a vizitat mai demult.

Limba începuse să i se împleticească.

— Să-l... ții... ocu... ocupat...

S-a clătinat și s-a prins de balustrada verandei.

— Așa a spus. Să nu fie niciun moment deprimat. Să nu-l lași să vadă fetița... c-altfel ar putea... probabil c-o să-nceapă să plângă...

Lacrimile au început să-i curgă pe obraji.

— Nu s-a gândit niciodată că s-ar putea ca eu să-ncep să plâng.

S-a prăbușit lângă verandă, scăldată într-un torent de lacrimi.

Comandantul a ezitat o clipă, a atins-o pe umăr, apoi s-a retras nesigur. S-a întors și a intrat în casă. A găsit-o pe Mary în bucătărie, dereticând după petrecere.

— Doamnă Holmes, a început el șovăitor. Poate că ar fi bine să ieșiți puțin afară, să vedeți ce-i cu domnișoara Davidson. Tocmai a dat peste cap un pahar de whisky, după coniacul băut toată seara. Cred că cineva ar trebui s-o ducă la culcare.

Nevill
Shute

IN THE
BEACH

Nevill Shute

CAPITOLUL DOI

Bebelușii nu țin seama de duminici sau de petrecerile care durează până după miezul nopții. La ora șase în dimineața următoare, familia Holmes era în picioare, iar Peter se afla deja pe drum, pedalând spre fermă, ca să aducă lapte și smântână. A stat o vreme cu fermierul, discutând despre remorcă și făcând câteva schițe după care să lucreze mecanicul.

— Mâine trebuie să mă prezint la datorie, a zis el. Asta-i ultima oară când vin după lapte.

— Nicio problemă, a replicat domnul Paul. Lăsați totul în seama mea. În zilele de marți și sâmbătă o să am grijă ca doamna Holmes să primească laptele și smântâna.

Peter s-a întors acasă cam pe la ora opt. S-a ras, a făcut un duș, s-a îmbrăcat și a ajutat-o pe Mary să pregătească micul dejun. Comandantul Towers a apărut pe la nouă fără un sfert, părând proaspăt și scrobît.

— A fost o petrecere foarte drăguță aseară, a rostit el. Nici nu mai țin minte de când nu m-am mai simțit așa bine.

— Avem niște vecini plăcuți, a încuviințat Peter.

I-a aruncat o privire comandantului său și a zâmbit.

— Îmi pare rău de Moira. De obicei nu se îmbată chiar așa.

— A fost din cauza whisky-ului. Nu s-a trezit încă?

— Nu cred că o s-o vedem prea curând. Am auzit pe cineva vomitând pe la două noaptea. Presupun că nu erați dumneavoastră.

Americanul a râs.

— Nu, în niciun caz.

S-au așezat toți trei la masă.

— Mai vreți să înotați în dimineața asta? a întrebat Peter. Pare să fie altă zi toridă.

Americanul a ezitat.

— Duminică dimineața prefer să merg la biserică. Așa făceam acasă. Există vreo biserică anglicană pe-aici?

— Chiar la poalele dealului, a spus Mary. La vreun kilometru de noi. Slujba începe la ora unsprezece.

— Aș merge pe jos până acolo. Vă încurc cu ceva?

— Nici vorbă, a răspuns Peter, dar nu cred că am să vin cu dumneavoastră. Mai am câteva lucruri de rezolvat pe aici înainte de a mă alătura echipajului de pe **Scorpion**.

Comandantul a aprobat din cap.

— Sigur că da. Am să fiu înapoi la timp pentru prânz și apoi va trebui să mă întorc pe navă. Aș vrea să iau un tren pe la ora trei.

A pornit pe jos către biserică, sub razele soarelui puternic. Plecase devreme, așa că a ajuns cu un sfert de oră înainte de începerea slujbei, dar a intrat. Diaconul i-a dat o cărticică de rugăciuni și una de imnuri, iar el și-a ales un loc mai în spate, pentru că desfășurarea slujbei îi era străină și de acolo putea observa când ceilalți oameni îngenuncheau sau se ridicau în picioare. A spus rugăciunea convențională pe care o învățase în copilărie și s-a așezat, privind în jur. Biserica semăna foarte mult cu cea din orașul lui – Mystic, în Connecticut.

Până și mirosul părea același.

Fata aceea, Moira Davidson, era cu siguranță stranie. Bea prea mult, dar unii nu acceptau realitatea înconjurătoare: Era totuși o fată bună. Lui Sharon i-ar fi plăcut de ea.

În liniștea bisericii, Towers a început să se gândească la familia lui și să-i vizualizeze pe toți. În esență el era un individ lipsit de complicații. Avea să se întoarcă la ei în septembrie, să-i vadă din nou după mai puțin de nouă luni. Ei nu trebuiau să simtă, atunci când se vor revedea, că el uitase lucruri importante din viața lor. Cel mic trebuia să fi crescut destul de mult; la vârsta asta, copiii așa cresc. Probabil că nu mai purta căciulă de raton și se dezvoltase mental și fizic.

Era timpul să aibă și el o undiță, o lansetă mai mică din fibră de sticlă, pe care să-l învețe cum s-o folosească. Ar fi fost plăcut să-l învețe să pescuiască. Ziua lui de naștere era pe zece iulie. Dwight nu-i putea trimite lanseta drept cadou și probabil că nici n-ar fi putut s-o ia cu el deși ar fi meritat să încerce.

Poate că avea să-i cumpere una chiar de acolo.

Ziua de naștere a lui Helen era pe șaptesprezece aprilie; urma să împlinească șase ani. Nu putea fi prezent nici la aniversarea ei, decât dacă i s-ar fi întâmplat ceva **Scorpionului**.

Trebuia să țină minte să-i spună că-i păruse rău și să se gândească la vreun cadou pentru ea, pe care să i-l ducă în septembrie. Sharon o să-i explice, o să-i spună că tatăl era pe mare, dar că se va întoarce acasă înainte de începerea iernii și o să-i aducă ceva frumos. Sharon o să se descurce cu Helen.

A rămas gândindu-se la familia lui, cât a durat slujba,

îngenunchind sau sculându-se în picioare odată cu ceilalți. Din când în când se trezea la realitate, îngânând cuvintele simple ale unui imn, dar în restul timpului era pierdut în visurile despre familie și casă. A ieșit din biserică la sfârșitul slujbei, refăcut mental. Nu cunoștea pe nimeni și nimeni nu-l cunoștea pe el.

Vicarul i-a zâmbit nesigur în prag. El i-a surâs la rându-i, apoi a pornit pe deal, prin soare, cu gândurile în întregime concentrate la **Scorpion**, la aprovizionări și la nenumăratele sarcini pe care le avea de îndeplinit înainte de plecare.

Când a ajuns la casa familiei Holmes, le-a găsit pe Mary și pe Moira stând pe verandă, cu Jennifer în leagăn. Mary s-a ridicat din scaun și s-a îndreptat spre el.

— Păreți cam înfierbântat. Scoateți-vă haina și stați aici la umbră. Ați găsit biserica?

— Desigur, a încuviințat bărbatul.

Și-a scos sacoul și s-a așezat pe marginea verandei.

— Are niște enoriași foarte fideli, a observat el. N-am văzut niciun loc liber.

— N-a fost totdeauna așa, a replicat Mary sec. Să vă aduc ceva de băut?

— Aș vrea ceva fără alcool.

S-a uitat la paharele lor.

— Voi ce beți?

Domnișoara Davidson i-a răspuns:

— Suc de lămâie cu apă. E-n ordine, nu trebuie s-o spui.

El a râs.

— Aș vrea și eu un pahar cu așa ceva.

Mary s-a dus să i-l aducă și Towers s-a întors spre fată.

— Ai mâncat în dimineața asta?

— O jumătate de banană și un coniac mic, a spus ea calmă. Nu m-am simțit prea bine.

— Din cauza whisky-ului. Asta a fost greșeala pe care ai făcut-o.

— Una dintre ele, a replicat Moira. Nu-mi amintesc nimic după ce am vorbit cu tine pe pajiște, după petrecere. Tu m-ai dus la culcare?

El a negat din cap.

— M-am gândit că asta e treaba doamnei Holmes.

Fata a zâmbit ușor.

— Ai pierdut o ocazie. Trebuie să-mi amintesc să-i mulțumesc

lui Mary.

— Așa ar fi frumos. E o persoană foarte cumsecade.

— Zicea că după-amiază vrei să te întorci la Williamstown. Nu poți să mai rămâi să faci o baie?

— Am o mulțime de lucruri de făcut la bord, a explicat bărbatul. Săptămâna asta ieșim în larg. Mă așteaptă probabil o grămadă de mesaje.

— Presupun că ești genul de om care muncește din greu tot timpul, indiferent dacă trebuie sau nu.

El a râs.

— Probabil că da.

A privit-o.

— Tu muncești în vreun fel?

— Desigur. Sunt o femeie foarte ocupată.

— Ce anume faci?

Moira a ridicat paharul.

— Asta. Asta tot fac de când te-am întâlnit ieri.

— Nu găsești că rutina devine cam plictisitoare uneori? a zâmbit el.

— Viața însăși este plictisitoare. Și nu uneori, tot timpul.

Towers a dat din cap.

— Sunt norocos că am atât de multe de făcut.

— Pot să vin să-ți văd submarinul săptămâna viitoare? a întrebat fata.

El a râs, gândindu-se la câtă treabă era de făcut la bord.

— Nu, nu poți. Săptămâna viitoare ieșim pe mare.

Apoi, pentru că păruse cam nepoliticos, a adăugat:

— Te interesează submarinele?

— Nu chiar, a spus fata. Mi-a trecut prin minte că mi-ar plăcea să-l văd. Dar dacă deranjez...

— Și mie mi-ar face plăcere să ți-l arăt, dar nu săptămâna viitoare. Mi-ar plăcea dacă ai veni să prânzim împreună într-o zi când lucrurile sunt liniștite, când nu ne agităm pe navă. Într-o zi calmă, când ți-aș putea arăta totul în liniște. Pe urmă am putea ieși să luăm masa undeva.

— Sună bine, a încuviințat ea. Și când va fi ziua asta, ca să mă pot gândi la ea?

Towers a socotit câteva clipe.

— N-aș putea spune cu precizie. Pe la sfârșitul săptămânii care vine va trebui să raportez că suntem operaționali și cred că

ne vor trimite pe mare după o zi sau două. Pe urmă, vom avea un răgaz în port, înainte de a pleca din nou.

— Primul voiaj... este cel până la Port Moresby?

— Da. Am să încerc să găsesc o zi înainte de plecare, dar nu pot garanta. Dacă îmi dai numărul de telefon, am să te sun cam pe vineri, ca să te anunț.

— Berwick, 8641, a spus ea.

Bărbatul l-a notat.

— Cel mai bine ar fi să mă suni înainte de zece. Aproape întotdeauna ies seara.

— E perfect, a încuviințat americanul. S-ar putea să fim încă pe mare vineri. Poate că o să te sun sâmbătă. Dar de sunat, am să te sun cu siguranță, domnișoară Davidson.

Ea a zâmbit.

— Mă cheamă Moira.

— Bine, a râs el.

L-a condus până la gară cu trăsura, după prânz, fiindcă era în drumul ei către Berwick. Când Towers a coborât în dreptul gării, fata a spus:

— La revedere, Dwight. Să nu muncești prea mult.

Apoi a adăugat:

— Îmi pare rău că m-am făcut de râs azi-noapte.

— Ai amestecat băuturile, asta s-a întâmplat. Să-ți fie învățătură de minte altă dată.

Ea a râs ascuțit.

— Nu mă-nvăț minte niciodată. Probabil că am să fac la fel diseară.

— E organismul tău.

— Tocmai ăsta-i necazul, a replicat Moira. Al meu și al nimănui altcuiva. Probabil că lucrurile ar sta altfel, dacă ar mai fi cineva implicat. Dar nu mai e timp pentru așa ceva. Păcat...

Bărbatul a dat din cap.

— Ne mai vedem noi.

— Ești sigur?

— Bineînțeles, a spus el. Am să te sun, așa cum am promis.

Towers a călătorit înapoi spre Williamstown cu trenul electric, în vreme ce Moira a parcurs cu trăsura cei treizeci de kilometri până la casa ei.

A ajuns acolo pe la ora șase, a deshămat iapa și a dus-o în grajd. Tatăl ei a venit s-o ajute și împreună au împins trăsura în

garaj, lângă automobilul nefolosit Customline. I-au dat iepei o găleată cu apă și niște ovăz și au intrat în casă. Mama ei stătea pe veranda acoperită și cosea.

— Bună, dragă, i-a spus. Te-ai distrat bine?

— Foarte bine, a replicat fata. Peter și cu Mary au dat o petrecere aseară. A fost plăcut, deși eu am cam întrecut măsura.

Maică-sa a oftat puțin, dar învățase că n-avea niciun rost să mai protesteze.

— În seara asta să te duci la culcare devreme. N-ai prea dormit în ultima vreme.

— Cred că așa voi face.

— Cum a fost americanul?

— Simpat. Foarte liniștit, un marinar tipic.

— Însurat?

— Nu l-am întrebat. Probabil că da.

— Ce ai făcut?

Fata și-a reprimat iritarea la auzul replicii la care se aștepta; așa era mama sa și rămăsese prea puțin timp ca să și-l mai piardă certându-se.

— După-amiază am participat la o cursă de ambarcațiuni.

S-a așezat mai bine ca să-i povestească mamei cele întâmplare în timpul weekendului, ascunzând totuși câte ceva, precum întâmplarea cu sutienul sau alte amănunte din timpul petrecerii.

La Williamstown, comandantul Towers a ajuns în port și s-a îndreptat către **Sydney**. Ocupa acolo două cabine alăturate, care comunicau între ele, pe una folosind-o drept birou.

A trimis un mesager după ofițerul de pe puntea **Scorpionului** și locotenentul Hirsch a apărut cu un teanc de mesaje în mână. Le-a luat și le-a citit pe toate. În general, erau probleme de rutină despre aprovizionarea cu combustibil și alimente, însă un mesaj era neașteptat. Îl anunța că un savant de la CSIRO² urma să se prezinte pe **Scorpion** pentru misiuni științifice. Savantul avea să fie sub comanda ofițerului de legătură australian, iar numele lui era J. S. Osborne.

Towers s-a uitat la locotenent.

— Știi ceva despre tipul ăsta?

— A sosit de azi-dimineață, domnule. L-am dus la careul

ofițerilor și am anunțat ofițerul de serviciu să-i repartizeze o cabină.

Comandantul a ridicat din sprâncene.

— Măi să fie! Cum arată?

— Foarte înalt și slab, domnule. Are părul cenușiu și poartă ochelari.

— Câți ani are?

— E ceva mai în vârstă decât mine, aș zice, dar sub treizeci de ani, domnule.

Towers a căzut pe gânduri o clipă.

— O să fie cam înghesuială. Cred că o să-l punem împreună cu căpitanul Holmes. Sunt trei oameni de cart?

— Da, domnule. Isaacs, Holman și de Vries, plus șeful de echipaj, Mortimer.

— Spune-i șefului că mai vreau un pat instalat în partea din față a cabinei *F*, transversal, cu capul la tribord. Poate lua unul din cabina din față.

— Bine, domnule.

Towers a trecut în revistă celelalte probleme de rutină care îi parveniseră prin mesaje, apoi l-a trimis pe locotenent să-l cheme pe domnul Osborne.

Când civilul a apărut, i-a făcut semn să se așeze, i-a oferit o țigară, și i-a dat liber ofițerului.

— Domnule Osborne, asta chiar e o surpriză. Tocmai am citit ordinul prin care ești numit să ni te alături. Mă bucur să te cunosc.

— Mi-e teamă că a fost vorba de o decizie rapidă, a spus savantul. Eu am fost anunțat abia alaltăieri.

— Așa se întâmplă adesea când e vorba de misiuni. Mă rog, s-o luăm cu începutul. Care este numele dumitale întreg?

— John Seymour Osborne.

— Căsătorit?

— Nu.

— Perfect. La bordul ***Scorpionului***, ca pe orice alt vas de război, mi te adresezi cu „comandante Towers” și din când în când îmi spui „domnule”. La țarm, când suntem în permisie, numele meu este Dwight pentru dumneata - dar nu și pentru ofițerii mai mici în grad.

— Prea bine, domnule, a zâmbit Osborne.

— Ai mai fost vreodată pe un submarin?

— Nu.

— La început ți se va părea cam înghesuală, dar o să te obișnuiești. Am să-ți repartizez o cușetă în zona ofițerilor și-i vei cunoaște în careu.

A aruncat o privire costumului îngrijit al cercetătorului.

— Probabil că vei avea nevoie de haine. O să discuți despre asta cu căpitanul Holmes, mâine-dimineață când o să vină la bord. O să-ți murdărești costumul ăsta dacă-l iei pe **Scorpion**.

— Mulțumesc, domnule.

Comandantul s-a lăsat pe spate în scaun și l-a privit pe Osborne, observându-i chipul slab și inteligent, figura neostentativă și calmă.

— Spune-mi, ce ar trebui să faci pe navă?

— Trebuie să fac observații și să țin evidența nivelurilor de radioactivitate atmosferică și oceanică, cu referire specială la intensitatea radioactivă din submarin și de sub apă. Am înțeles că veți face un voiaj către nord.

— Asta știe toată lumea, în afară de mine. Probabil că așa e, și într-o zi mi se va spune și mie.

S-a încruntat ușor.

— Anticipezi o creștere a nivelului radioactiv în interiorul submarinului?

— Nu cred și sper că nu va fi cazul. Mă îndoiesc că s-ar putea întâmpla atunci când suntem în submersie, cu excepția unor condiții extreme. Oricum, e bine să fim cu ochii în patru. Presupun că veți dori să știți imediat ce va crește.

— Bineînțeles.

Au continuat să discute problemele tehnice implicate. Majoritatea instrumentelor aduse de Osborne erau portabile și nu necesitau conexiuni speciale.

În lumina serii, savantul și-a pus o salopetă împrumutată de comandant și s-a dus împreună cu Dwight pe **Scorpion** ca să inspecteze detectorul de radiații, montat pe periscopul pupa și să formuleze un program pentru calibrarea lui în conformitate cu instrumentele standard. O verificare similară avea să fie făcută detectorului instalat în compartimentul mașinilor și era nevoie de nițică muncă la unul din cele două tuburi de torpile rămase, de unde aveau să fie luate eșantioanele din apa de mare. Se lăsase întunericul când cei doi au revenit pe **Sydney** pentru a cina în careul uriaș, pustiu, care avea ecou.

Ziua următoare a cunoscut o activitate intensă. Când Peter a urcat la bord, dimineața, primul lucru pe care l-a făcut a fost să-i telefoneze unui prieten de la Divizia Operațiuni și să-i atragă atenția că ar fi fost politicos, ca să nu spună mai multe, să i se comunice comandantului misiunea, pe care o știau deja toți ofițerii australieni de sub comanda lui și să i se ceară comentariile asupra ordinului de serviciu.

Pe seară, mesajul respectiv sosise și fusese rezolvat, John Osborne se îmbrăcase cum se cuvine pentru viața pe submarin, munca la pupa fusese terminată și cei doi australieni își aranjau echipamentul în micul spațiu care le fusese alocat pentru efectele personale. Au dormit în noaptea aceea pe **Sydney** și s-au mutat pe **Scorpion** marți dimineața. Alte corvoade au fost terminate în decurs de două ore și Dwight a raportat că era gata pentru încercările pe mare. Li s-a dat permisiunea de a ieși în larg, au luat prânzul pe **Sydney**, apoi au pornit. Dwight a întors submarinul și s-a îndreptat cu viteză mică prin Golf, către promontorii.

Toată după-amiaza, au testat aparatura de măsurare a radioactivității, navigând în jurul unei barje care avea un element ușor radioactiv la bord și era ancorată în mijlocul Golfului. Osborne se învârtea de colo-colo, notând indicațiile de pe diverse instrumente, julindu-și gambele lui lungi în trapele de vizitare, trecând de pe punte în comanda de luptă, izbindu-și capul de cloasone și roți de manevră. Pe la ora cinci, testările s-au încheiat. S-au îndreptat spre larg, lăsând ca de barjă să se ocupe echipa de cercetători de la țarm.

Au rămas la suprafață toată noaptea, reluându-și activitățile de rutină în vreme ce se îndreptau către vest. În zori, se aflau în dreptul Capului Banks din Bazinul Australian de Sud, pe o mare moderată și o briză ușoară dinspre sud-vest. Aici au intrat în submersie și au coborât cam la cincisprezece metri, revenind la adâncimea periscopului din oră în oră, pentru a mai arunca o privire. La sfârșitul după-amiezii se aflau în dreptul Capului Borda de pe insula Cangurului și se îndreptau prin strâmtoare către Adelaide.

Miercuri seara, la ora zece, priveau orașul prin periscop; după zece minute, comandantul a întors submarinul fără să iasă la suprafață și s-a îndreptat din nou spre larg. Joi la apusul

soarelui, se aflau în nordul insulei King și au pornit spre casă. Au ieșit la suprafață în apropierea promontoriilor și au intrat în portul Phillip Bay în zori, acostând lângă portavion, la timp pentru micul dejun de vineri. Constataseră doar câteva defecțiuni minore.

În aceeași dimineață, amiralul David Hartman a venit să inspecteze singura navă de sub comanda lui pentru care merita să se deranjeze. Inspecția a durat aproape o oră, apoi amiralul a petrecut un sfert de ceas cu Towers și Holmes în cabina comandantului, discutând modificările pe care ei le propuseseră în legătură cu misiunea. A plecat după aceea pentru o discuție cu prim-ministrul, care se afla la Melbourne; deoarece liniile aeriene nu funcționau, guvernul federal de la Canberra avea dificultăți și sesiunile parlamentare deveniseră tot mai scurte și mai rare.

În seara aceea, Dwight a sunat-o pe Moira așa cum promisese.

— Ei bine, a spus el, ne-am întors întregi. Mai sunt câteva lucruri de pus la punct, dar nu cine știe ce.

— Asta înseamnă că pot vizita submarinul?

— Sunt bucuros să ți-l pot arăta. N-o să plecăm mai devreme de luni.

— Mi-ar plăcea să-l vizitez. Când ar fi mai bine, mâine sau duminică?

Bărbatul s-a gândit o clipă. Dacă urmau să plece luni, duminică putea să fie o zi mai ocupată.

— Aș zice că mâine ar fi mai indicat.

La rândul ei, Moira s-a gândit repede. Trebuia să lipsească de la petrecerea Annei Sutherland, dar oricum părea să fie vorba de o reuniune plictisitoare.

— E perfect mâine, a spus ea. Să vin în gară la Williamstown?

— Ar fi cel mai bine. O să te aștept acolo. Cu ce tren o să sosești?

— Nu știu, nu cunosc orarul trenurilor. Hai să spunem că o să vin cu primul care va ajunge după unsprezece jumătate.

— Perfect. Dacă am să fiu prea ocupat, o să-l trimit pe Peter Holmes sau pe John Osborne să vină să te ia din gară.

— John Osborne ai spus?

— Da. Îl cunoști?

— Un cercetător australian?

— Exact. Un tip înalt, cu ochelari.
— Suntem oarecum rude... mătușa lui s-a căsătorit cu unul din unchii mei. Face parte din echipajul tău?
— Da. Ni s-a alăturat ca ofițer însărcinat cu problemele științifice.

— E ținut. E nebun de legat. O să-ți distrugă nava.
Comandantul a râs.
— Bine, atunci vino s-o vezi înainte să apuce s-o facă.
— Mi-ar plăcea foarte mult, Dwight. Ne vedem sâmbătă dimineață.

Towers a întâmpinat-o la gară în dimineața următoare.
Fata era îmbrăcată în alb, cu o fustă plisată și o bluză cu broderie multicoloră, având un stil vag norvegian, pantofi albi.
Arăta bine, însă el și-a făcut griji; cum naiba avea s-o conducă prin labirintul de mașinării unsuroase de pe **Scorpion**, fără să-i murdărească hainele, mai cu seamă că seara avea de gând să iasă cu ea în oraș?

— Bună dimineața, Dwight, a spus Moira. Aștepti de mult?
— Doar de câteva minute. A trebuit să plec foarte devreme?
— Nu la fel de dimineață ca data trecută. Tata m-a condus la gară și am prins un tren imediat după nouă. Cam devreme, totuși. Îmi faci cinste cu un pahar înainte de masă, nu-i așa?

El a ezitat:
— Americanii nu permit așa ceva pe navele lor. Va trebui să alegi între coca-cola și limonadă.
— Nici pe **Sydney**?
— Nici acolo. Doar n-o să bei alcool în timp ce ofițerii mei beau cola.

Moira a părut neliniștită:
— Vreau să beau ceva „alcool”, așa cum zici tu, înainte de masă. Îmi simt gura de parcă ar fi fundul unei cuști de papagal. Doar nu vrei să m-apuc să țin în fața ofițerilor tăi.

A aruncat o privire în jur.
— Trebuie să existe un bar pe aici, pe undeva. Oferă-mi un pahar înainte de a urca la bord și apoi n-o să fac altceva decât să le suflu damful de coniac, în vreme ce o să beau coca-cola.
— Bine, a spus bărbatul împăciuitor. Există un local în colț. O să mergem acolo.

S-au îndreptat spre local; el a intrat, a aruncat o privire în jur, nesigur. A condus-o în Barul Doamnelor.

— Cred că aici trebuie să fie.

— Nu știi? N-ai mai fost niciodată aici?

El a scuturat din cap.

— Coniac? a întrebat-o.

— Dublu. Cu gheață și puțină apă. Tu nu frecventezi niciodată locuri de genul ăsta?

— N-am fost niciodată aici.

— Nu ieși niciodată la un chef? Seara, când n-ai ce face?

— La început obișnuiam, a admis Towers, însă mă duceam în Melbourne. N-avea rost s-o fac lată în propria-mi ogradă. După o săptămână sau două am renunțat. Nu prea mi-a plăcut.

— Ce faci serile, când staționezi în port?

— Citesc o revistă sau o carte. Uneori ies la un film.

A apărut barmanul și Dwight i-a comandat coniac și un whisky mic pentru el.

— Pare cam nesănătos, a observat Moira. Mă duc până la toaletă. Ai grijă de poșeta mea.

El a izbutit s-o smulgă de la bar după al doilea coniac dublu, a condus-o în port și au urcat împreună pe **Sydney**, sperând ca fata să se comporte cum se cuvine în fața ofițerilor săi. Nu era cazul să-și facă griji; Moira s-a purtat cu eleganță și curtoazie față de toți americanii. Numai față de Osborne și-a dat la iveală adevărata fire.

— Bună, John, a spus ea. Ce dracu' cauți aici?

— Fac parte din echipaj, i-a răspuns bărbatul. Mă ocup de observațiile științifice. Și, în general, încurc lumea.

— Asta mi-a spus și comandantul Towers. Chiar ai de gând să locuiești cu ei pe submarin? Zile în șir?

— Așa se pare.

— Dar ei îți cunosc obiceiurile?

— Poftim?

— Bine, n-am să le spun. Nu mă privește.

S-a întors să discute cu comandantul Lundgren. Atunci când acesta i-a oferit ceva de băut Moira a cerut o limonada.

Era atractivă în sala de mese de pe **Sydney**, bând cot la cot cu americanii sub portretul Reginei. În vreme ce ea era ocupată, Towers l-a luat deoparte pe ofițerul de legătură:

— Ascultă, i-a spus cu voce scăzută. Nu poate merge pe **Scorpion** în hainele astea. Poți să-i faci rost de o salopetă?

Peter a aprobat din cap.

— Găsesc eu una. Dar unde o să se schimbe?

Comandantul și-a frecat bărbia.

— Știi dumneata vreun loc?

— Nimic mai bun decât cabina dumneavoastră, domnule. Nu va fi deranjată acolo.

— Nu cred că o să-i convină, dar nici nu cred că o să mi-o spună.

— Sunt sigur că nu, a încuviințat Peter.

Moira a prânzit cu americanii, așezată în capul uneia din mesele lungi, apoi și-a băut cafeaua cu ei. După aceea subofițerii și-au văzut de treaba lor, iar ea a rămas cu Dwight și Peter. Acesta din urmă a pus pe masă o salopetă curată.

— Uite și salopeta, a zis el.

Dwight și-a dres vocea.

— E cam murdar pe submarin, domnișoară Davidson.

— Moira, l-a întrerupt ea.

— Da, Moira. Mă gândeam că ar fi bine dacă te-ai schimba. S-ar putea să-ți nenorocești rochia asta drăguță pe **Scorpion**.

Fata a luat salopeta și a desprăfuit-o.

— Da, e-n ordine. Unde pot să mă schimb?

— Mă gândeam că ai putea folosi cabina mea, a sugerat comandantul. Nu te va deranja nimeni acolo.

— Sper că nu, dar nu sunt așa sigură, a zis ea. Nu și după cele ce s-au întâmplat în barca cu pânze.

El a râs.

— În regulă, Dwight. Condu-mă acolo. Orice lucru merită încercat o dată.

Towers a condus-o la cabină și s-a întors în salon s-o aștepte. În cușetă, fata a privit împrejur curioasă. A zărit patru fotografii. Toate reprezentau o tânără brunetă, cu doi copii: un băiat de opt-nouă ani și o fată ceva mai mică. Una din fotografii era un portret făcut în studio, celelalte erau instantanee mărite. Într-una din ele familia era așezată pe o trambulină pe malul unui lac. O alta părea făcută pe o pajiște, probabil cea din fața casei, pentru că în fundal se vedea o mașină lungă și o porțiune dintr-o casă albă de lemn. Moira a examinat fotografiile cu interes; păreau niște persoane simpatice. Era dificil, dar peste tot era la fel în acele zile. N-avea niciun rost să te consumi zadarnic.

S-a schimbat lăsându-și hainele și poșeta pe pat, s-a privit în oglindă, s-a încruntat, a ieșit și a pornit pe coridor.

Towers i-a venit în întâmpinare.

— Ei bine, iată-mă, a zis fata. Arăt ca naiba. Va trebui ca submarinul tău să fie interesant, Dwight, pentru ca să merite toate astea.

El a râs și a luat-o de braț ca s-o conducă.

— Bineînțeles că e interesant. E cel mai bun submarin din marina americană. S-o luăm pe-aici.

Moira a vrut să-i replice că era probabil singurul din marina americană, dar n-avea sens să-l rănească.

Bărbatul a condus-o pe estacadă, au traversat către puntea submarinului și a început să-i explice felul în care era alcătuită nava. Ea știa foarte puține despre nave și nimic despre submarine, dar era atentă și o dată sau de două ori l-a surprins cu întrebări inteligente.

— Atunci când vă scufundați, cum de nu pătrunde apa prin portavoce?

— Închizi un anume robinet.

— Și ce se întâmplă dacă uiți?

El a zâmbit.

— Mai există încă unul undeva dedesubt.

A condus-o prin tambuchiurile înguste, către postul central. Moira a petrecut o vreme la periscop privind amuzată de jur-împrejurul portului; problemele balastului și comenzile pentru echilibrarea navei o depășeau însă și nu s-a arătat interesată. S-a uitat la motoare, fără să înțeleagă nimic, însă zona unde dormea echipajul a intrigat-o, la fel și bucătăria navei.

— Ce faceți cu mirosurile? a întrebat ea. Ce se întâmplă când gătiți varză și sunteți în submersie?

— Încercăm să le evităm. Nu gătim în niciun caz varză proaspătă. Mirosul persistă destul de multă vreme. În cele din urmă dezodorizorul îi vine de hac, pe măsură ce aerul e reoxigenat. După o oră sau două, nu mai rămâne mare lucru.

I-a oferit o ceașcă cu ceai în habitaculul minuscul care era cabina lui. Sorbind-o, fata l-a întrebat:

— Ai primit ordinele?

El a aprobat din cap.

— Cairns, Port Moresby și Darwin, apoi ne întoarcem.

— N-a mai rămas nimic în viață în locurile acelea, nu-i așa?

— N-am de unde să știu. Asta trebuie să aflăm.

— O să coborâți pe țarm?

— Nu cred. Totul depinde de nivelul de radiație. Totuși nu cred că vom debarca. Probabil că nici măcar n-o să ieșim pe punte. S-ar putea să rămânem la adâncimea periscopului în cazul în care condițiile sunt foarte proaste. De aceea îl luăm pe Osborne cu noi, ca să avem pe cineva care înțelege cu adevărat riscurile.

Moira a ridicat din sprâncene.

— Dar dacă nu puteți ieși pe punte, de unde o să știți dacă mai trăiește cineva pe-acolo?

— Putem folosi stația de amplificare, a zis bărbatul. Ne apropiem cât mai mult de țărm și trimitem semnale sonore!

— I-ați putea auzi, dacă ei ar răspunde?

— N-am putea comunica. Avem un microfon în exterior, dar ar trebui să fim foarte aproape ca să auzim o persoană care strigă un răspuns. Totuși, e ceva.

Ea l-a privit scrutător.

— A mai fost cineva în zona radioactivă, Dwight?

— Bineînțeles. Nu-i periculos dacă ești prevăzător și nu-ți asumi anumite riscuri. Noi am fost în asemenea zone destul de multă vreme, pe când războiul era în plină desfășurare, de la Iwojima până în Filipine, și apoi spre Sud, până la Yap. Rămâi în imersiune și-ți vezi de treabă ca de obicei. Activitatea e aceeași. Bineînțeles, n-are rost să ieși pe punte.

— Vreau să spun... recent. A fost cineva în zona radioactivă de când a încetat războiul?

Towers a încuviințat din cap.

— **Swordfish**, celălalt submarin atomic. A făcut un voiaj în Atlanticul de Nord și s-a întors la Rio de Janeiro cam de o lună. Am tot așteptat o copie după raportul lui John Dismore, comandantul, dar încă n-am văzut-o. N-a mai plecat nicio navă către America de Sud de multă vreme. Am cerut o copie prin telex, dar radioul are prioritate.

— Ei până unde au ajuns?

— Au fost peste tot, cred. Au trecut pe lângă statele din est, de la Florida până la Maine și apoi s-au dus drept către portul New York, au urcat pe râul Hudson, până ce au dat peste ruinele podului George Washington. S-au dus la New London, la Halifax și la St John's și apoi au traversat Atlanticul, au luat-o pe canalul Mânecii și au încercat să urce spre Londra, dar n-au putut ajunge prea departe. Au aruncat o privire Brestului și au trecut

pe la Lisabona, dar începuseră să ducă lipsă de provizii și echipajul era într-o formă destul de proastă, așa că s-au întors la Rio.

A făcut o pauză.

— Încă nu știu câte zile au stat sub apă... mi-ar plăcea să aflu. Oricum, cu siguranță au stabilit un nou record.

— Au găsit pe cineva în viață?

— Nu cred. Am fi auzit dacă s-ar fi întâmplat așa.

Fata s-a uitat de-a lungul coridorului îngust, plin de conducte și cabluri electrice, dincolo de perdeaua care forma peretele cabinei.

— Le poți vizualiza, Dwight?

— Ce anume?

— Toate orașele acelea, toate câmpiile și fermele, cu nimeni și nimic viu. Pur și simplu, nu pot concepe așa ceva.

— Nici eu. Nici nu știu dacă vreau să încerc s-o fac. Prefer să mă gândesc la toate astea așa cum erau cândva.

— Eu nu le-am văzut niciodată, a spus Moira. N-am ieșit niciodată din Australia și acum chiar că n-am s-o mai fac. Nu c-aș mai vrea. Cunosc locurile astea doar din filme și cărți, adică așa cum erau cândva. Nu cred că va mai fi vreodată un film despre ele așa cum sunt acum.

Towers a clătinat din cap.

— N-ar fi posibil. Din câte știu, un cameraman n-ar putea trăi la exterior. Cred că nimeni nu va ști niciodată cum arată emisfera de nord acum, cu excepția lui Dumnezeu.

A făcut o pauză.

— Poate că-i mai bine așa. Nu vrei să-ți amintești cum arăta un om când era mort, vrei să-l ții minte așa cum era viu. În felul ăsta să mă gândesc eu la New York.

— E prea greu. Nu pot concepe așa ceva, a repetat fata.

— Și pentru mine e greu. Nu pot crede cu adevărat. Pur și simplu nu mă pot obișnui cu ideea. Presupun că-i vorba de o lipsă de imaginație, dar nu vreau să mai am imaginație. Pentru mine toate sunt vii, toate locurile acelea din Statele Unite, așa cum au fost cândva. Și aș vrea să rămână așa până în septembrie viitor.

— Desigur, a spus ea cu blândețe.

Towers s-a foit puțin.

— Mai vrei o ceașcă cu ceai?

— Nu, mulțumesc.

El a dus-o din nou pe punte; fata s-a oprit acolo, frecându-și o gambă julită, respirând recunoscătoare aerul proaspăt.

— Trebuie să fie îngrozitor să stai sub apă, în submarinul ăsta, indiferent pentru ce perioadă, a comentat. În voiajul ăsta, câtă vreme veți rămâne în submarin?

— Nu mult. Șase sau șapte zile.

— Trebuie să fie teribil de nesănătos.

— Nu din punct de vedere fizic. Suferi doar de lipsa luminii soarelui. Avem câteva lămpi speciale, dar nu-i același lucru ca și cum ai fi pe punte. Cel mai rău e efectul psihologic. Unii oameni – oameni normali în orice altă privință – pur și simplu nu pot suporta. Mai toți devin nervoși după o vreme, ai nevoie de un temperament echilibrat, chiar placid, așa zice.

Moira a încuviințat din cap, gândindu-se că se potrivea cu felul ei de-a fi.

— Toți sunteți așa?

— Majoritatea.

— Fii cu ochii pe Osborne, l-a sfătuit ea. Nu cred că-i tipul ăsta de om.

Towers a privit-o surprins. Nu se gândise la așa ceva, iar savantul se comportase destul de bine în voiajul de încercare.

Acum însă căzu pe gânduri.

— Bineînțeles, am s-o fac, a zis el. Mulțumesc pentru sugestie.

Au trecut pe **Sydney**. În hangarul portavionului se aflau avioane cu aripile pliate. Nava părea moartă și silențioasă.

Fata s-a oprit o clipă.

— Niciunul dintre avioanele astea n-o să mai zboare, nu-i așa?

— N-aș crede.

— Există vreunul care zboară acum?

— De multă vreme n-am mai auzit de așa ceva. Știu că duc mare lipsă de combustibil.

Ea l-a însoțit către cabină, tăcută. În vreme ce a dezbrăcat salopeta și și-a pus din nou hainele, starea de spirit obișnuită i-a revenit. Nenorocitele astea de nave morbide, realitățile astea blestemate! Abia aștepta să plece de-acolo, să bea, să asculte muzică și să danseze. În fața oglinzii, în fața fotografiilor cu soția și copiii lui Towers, fata și-a făcut buzele mai roșii, obrații mai

luminoși, ochii mai scânteietori.

Întinde-o de-aici! Ieși dintre pereții ăștia de oțel nituit, cât mai iute.

Nu era un loc pentru ea. Trebuia să fugă în lumea fanteziei, a imaginației și a coniacurilor duble!

Fugi imediat de aici și întoarce-te în lumea căreia îi aparții! Din fotografii, Sharon a privit-o cu înțelegere și aprobare.

În careul ofițerilor, a întâmpinat-o comandantul.

— Măi să fie! a exclamat el admirativ. Arăți minunat!

Ea a zâmbit iute.

— Mă simt îngrozitor. Hai să plecăm de-aici, să luăm aer. Să mergem la barul ăla, să bem ceva și apoi să găsim un loc unde să dansăm.

— Cum vrei tu.

A lăsat-o cu John Osborne câtă vreme el s-a dus să se schimbe în haine civile.

— Du-mă pe punte, John, a spus Moira. O să încep să țip dacă mai rămân între pereții ăștia un singur minut.

— Nu sunt sigur că o să nimeresc drumul până afară, a remarcat bărbatul. Sunt nou pe-aici.

Au găsit o scară abruptă care ducea către o turelă de tun, au coborât din nou, au rătăcit pe un coridor de oțel, au întrebat încotro e ieșirea și au urcat, ajungând, în cele din urmă, pe punte. Afară, soarele ardea, marea era albastră și vântul proaspăt.

— Slavă Domnului că am ieșit de-acolo, a suspinat Moira.

— Văd că nu ești prea îndrăgostită de marina militară, a comentat el.

— Ție-ți place?

— Da, cred că da. O să fie destul de interesant.

— Să privești morții prin periscop? Îmi pot imagina și modalități mai agreabile de petrecere a timpului.

Au făcut câțiva pași în tăcere.

— Totul este cunoaștere, a spus el în cele din urmă. Trebuie să încerci să descoperi ce s-a întâmplat. S-ar putea să fie total diferit de ceea ce credem noi. Elementele radioactive ar fi putut fi absorbite de ceva. Poate că s-a întâmplat cu perioada de înjumătățire ceva despre care nu știm nimic. Chiar dacă nu vom descoperi nimic bun, tot descoperire se numește. Nu cred că vom găsi ceva care să ne dea vreo speranță. Dar chiar și-așa, e

distractiv doar să cauți, să afli.

— Tu numești distracție descoperirea unor lucruri îngrozitoare?

— Da, a spus Osborne ferm. Unele jocuri sunt distractive chiar și atunci când pierzi. Chiar și când știi că o să pierzi înainte de a începe. E amuzant doar să participi la ele.

— Ai o idee destul de stranie despre amuzament și jocuri.

— Problema e că tu nu poți lua lucrurile așa cum sunt. Toate astea s-au întâmplat și se întâmplă, dar tu nu vrei să le accepți. Într-o bună zi va trebui să faci față realității.

— Bine, a zis ea mânioasă. Trebuie să fac față. Dar până în septembrie - dacă ceea ce spuneiți voi o să fie adevărat - mai e timp.

— Faci cum vrei.

A privit-o și a zâmbit, apoi a continuat:

— Eu n-aș paria prea mult. E vorba de septembrie, plus sau minus trei luni. S-ar putea să se întâmple în iunie sau, dimpotrivă, s-ar putea să ajung să-ți cumpăr un cadou de Crăciun.

— Nu știi? s-a răstit Moira.

— Nu, nu știu, a replicat el. Nimic de felul ăsta nu s-a mai întâmplat în istoria omenirii.

S-a oprit și a adăugat, nesigur:

— Dacă s-ar fi întâmplat, n-am mai fi stat aici să discutăm.

— Dacă mai scoți un cuvânt, îți dau brânci peste bord.

Towers a apărut îmbrăcat într-un costum albastru, la două rânduri și s-a îndreptat spre ei.

— Mă întrebam unde ați dispărut, a zis el.

— Îmi pare rău, Dwight, a spus Moira. Ar fi trebuit să lăsăm un mesaj. Am simțit nevoia să iau puțin aer.

— Ar fi mai bine să fiți cu ochii în patru, domnule, a intervenit Osborne. E foarte prost dispusă. Eu aș sta la distanță în locul dumneavoastră, fiindcă s-ar putea să muște.

— M-a tachinat tot timpul, s-a plâns fata. Hai să mergem, Dwight.

— Ne vedem mâine, domnule, a zis Osborne. Am să rămân la bord în timpul weekendului.

Comandantul s-a îndepărtat împreună cu Moira și au coborât împreună scările. Când au trecut pe coridorul de oțel, către estacadă, el a întrebat-o:

— În legătură cu ce te tachina?

— În legătură cu totul. M-a iritat la culme. Hai să bem ceva înainte de a merge la gară. O să mă simt mai bine după-aia.

El a dus-o la același local, pe strada principală. După ce au fost serviți, a întrebat-o:

— Cât timp avem în seara asta?

— Ultimul tren pleacă la unsprezece și un sfert. Ar fi bine să-l prind. Mama nu m-ar ierta niciodată dacă mi-aș petrece noaptea cu tine.

— Așa cred și eu. Ce o să se întâmple când o să ajungi la Berwick? Te așteaptă cineva acolo?

Moira a clătinat din cap.

— Am lăsat o bicicletă în gară azi-dimineață. Dacă o să-mi dai tot ce-ți cer, nu prea o să fiu în stare să pedalez, dar oricum, bicicleta e acolo.

Și-a terminat primul coniac dublu.

— Mai oferă-mi unul.

— Numai unul, a spus bărbatul. După aceea, ne ducem în tren. Mi-ai promis că mergem să dansăm.

— Așa-i, a încuviințat ea. Am rezervat o masă la „Maro's”. Îmi târăsc a-ntâia picioarele când sunt cherchelită.

— Eu nu vreau doar să-mi târăsc picioarele. Vreau să dansez.

Moira a luat paharul.

— Ești foarte pedant, a spus ea. Nu mă irita și tu. Pur și simplu nu mai suport. Oricum, majoritatea bărbaților habar n-au să danseze.

— Nici eu nu sunt prea grozav. În America dansam mult, dar n-am mai făcut-o de când a început războiul.

— Cred că duci o viață foarte restrictivă, a comentat fata.

El a izbutit s-o smulgă din bar după al doilea pahar și s-au îndreptat către gară, în lumina serii. Au ajuns în oraș o jumătate de oră mai târziu.

— E cam devreme, a zis ea. Hai să ne mai plimbăm puțin.

Bărbatul i-a luat brațul ca s-o conducă prin mulțimea specifică serilor de sâmbătă. Majoritatea magazinelor aveau încă mărfuri de calitate în vitrine, dar puține funcționau. Restaurantele și cafenelele erau ticsite, făcând afaceri înfloritoare.

Barurile se închiseseră, însă străzile erau pline de bețivi. Efectul general era unul de nepăsare expansivă, mai degrabă în

stilul anilor 1890 decât al lui 1963. Nu exista niciun fel de circulație pe străzile largi, cu excepția tramvaielor, și lumea se înghesuia pe toată lățimea drumului. La intersecția străzilor Swanston și Collkis, un italian cânta la un acordeon mare și înzorzonat, și o făcea foarte bine. În jurul lui, oamenii dansau.

Când au trecut pe lângă cinematograful Regal, un bărbat a căzut în fața lor, s-a oprit o clipă în patru labe, și apoi s-a rostogolit beat mort în rigolă. Nimeni nu i-a acordat nicio atenție. Un polițist care se plimba pe trotuar l-a întors, l-a examinat într-o doară și a plecat mai departe.

— Văd că lumea se distrează de minune pe aici, a remarcat Dwight.

— Nu mai e chiar atât de rău ca înainte, a replicat fata. Imediat după război, a fost mult mai îngrozitor.

— Știu. Se pare că au început să se cam sature.

A făcut o pauză, după care a adăugat:

— Așa mi s-a întâmplat și mie.

Moira a dat din cap.

— Acum e sămbătă. În celelalte seri e foarte liniștit pe aici. Aproape ca înainte de război.

S-au îndreptat spre restaurant. Proprietarul i-a întâmpinat pentru că o cunoștea pe fată foarte bine; trecea pe-acolo cel puțin o dată pe săptămână și chiar mai des. Towers fusese în localul acela doar de câteva ori, preferând clubul lui, însă îi era cunoscut chelnerului-șef ca fiind comandantul submarinului american. Au fost bine primiți și li s-a oferit o masă în colț, departe de orchestră. Au comandat cina.

— Sunt niște oameni foarte drăguți, a rostit Dwight apreciativ. Eu nu vin prea des și atunci când vin nu stau mult.

— Eu vin destul de frecvent, a spus fata.

A rămas o clipă pe gânduri.

— Știi, ești un tip foarte norocos.

— De ce spui asta?

— Pentru că ai o slujbă care te ține ocupat tot timpul.

Până atunci lui nu-i trecuse prin cap că ăsta ar fi fost un noroc.

— Așa-i, a încuviințat încet. Se pare că nu am timp s-o iau razna.

— Eu am, a zis Moira. E singurul lucru pe care-l am de făcut.

— Nu muncești deloc? N-ai nicio slujbă?

— Absolut deloc. Uneori mai mân câte un bou în jurul fermei și împrăști bălegarul. Cam atâta fac.

— Am crezut că lucrezi undeva prin oraș.

— Și eu am crezut c-o s-o fac, a replicat ea puțin cinic, dar nu-i atât de simplu. Am obținut o licență în istorie, chiar înainte de război. Apoi am avut de gând să urmez un curs de stenodactilografie. Însă ce sens are să studiezi un an de zile pentru asta? N-aș avea timp să termin. Și dacă aș termina, oricum n-aș putea găsi nicio slujbă.

— Vrei să spui că afacerile nu prea merg?

Fata a clătinat din cap.

— Mulți dintre prietenii mei sunt șomeri. Oamenii nu mai muncesc ca pe vremuri și nu mai e nevoie de secretare. Jumătate din amicii tatei nu se mai duc la serviciu. Stau acasă de parcă ar fi pensionari. O groază de birouri s-au închis, știi...

— Mi se pare firesc, a remarcat bărbatul. Omul are dreptul să facă ce vrea în ultimele luni de viață, dacă se poate descurca cu banii.

— Chiar și o fată are dreptul la asta, a zis ea. Chiar dacă ceea ce-și dorește e altceva decât să învârtă un bou în jurul fermei ca să împrășteie balega.

— Chiar nu există niciun fel de slujbă pentru tine?

— N-am găsit niciuna. Și am tot căutat. Vezi tu, nu știu nici măcar să bat la mașină.

— Ai putea învăța; te-ai putea duce să urmezi cursul ăla despre care ziceai.

— Ce rost ar avea? N-aș avea timp să-l termin și nici să-mi folosească la ceva după aceea.

— Ar reprezenta ceva care să-ți ocupe timpul. O alternativă la coniacurile astea duble.

— Să muncesc doar de dragul muncii? Pare pur și simplu respingător.

A bătut darabana pe masă, iritată.

— Oricum, mai bine decât să bei doar de dragul de a bea, a observat Towers. În plus, nu ți-ar da dureri de cap.

— Comandă-mi un coniac mare, a spus ea nervoasă, și după-ai hai să vedem dacă te pricepi să dansezi.

Bărbatul a dus-o pe ringul de dans, simțind o ușoară milă față de ea. Era deprimată, cufundată în propriile-i necazuri și probleme. Până atunci lui nu-i trecuse prin cap că și oamenii

tinerei, necăsătoriți, aveau propriile frustrări în acele vremuri.

S-a hotărât să încerce să-i facă seara cât mai plăcută, vorbind despre filme și spectacole pe care le văzuseră amândoi, despre prieteni comuni.

— Peter și Mary Holmes sunt caraghioși, i-a spus Moira la un moment dat. Ea e înnebunită după grădinărit. Au închiriat pe trei ani locuința în care stau acum. Ea vrea să planteze în toamna asta nu știu ce legume, care să răsară la anu'.

Towers a zâmbit.

— Am impresia că-i o idee bună. Nu se știe niciodată.

— Ai văzut filmul cu Danny Kaye de la Plaza?

Iahtingul era un alt subiect lipsit de riscuri și au discutat despre el o vreme. În timp ce și-au terminat cina, s-a jucat o reprezentație amuzantă, după care au dansat din nou. În cele din urmă, fata a spus:

— Eu și Cenușăreasa. Trebuie să încep să mă gândesc la trenul ăla, Dwight.

Bărbatul a achitat nota de plată în vreme ce ea s-a îndreptat spre garderobă, și s-au întâlnit la ușă. Străzile orașului erau liniștite. Muzica încetase și cafenelele trăsese obloanele.

Doar bețivii mai rătăceau pe trotuare, sau dormeau prin câte un colț.

Moira a strâmbat din nas.

— Ar trebui să se facă ceva, a comentat ea. Înainte de război nu era așa.

— Problema-i destul de gravă, a zis Towers îngândurat. Pe navă vine mereu vorba despre asta. Mă gândesc că un om are dreptul să facă ce vrea atunci când e la țarm, atâta vreme cât nu deranjează pe alții. Unii simt pur și simplu nevoia să bea în asemenea vremuri.

A observat un polițist în colț.

— Se pare că, oricum, asta-i și părerea poliției. Încă n-am văzut vreun bețiv arestat. În orice caz, nu doar pentru faptul că e beat.

La gară, Moira s-a oprit ca să-i mulțumească și să-i ureze noapte bună.

— A fost o seară minunată, a spus ea. Îți mulțumesc pentru tot.

— Și mie mi-a plăcut. Sunt ani de zile de când n-am mai dansat.

— Nu dansezi așa rău, a surâs fata apoi a întrebat: Știi când o să plecați spre nord?

El a clătinat din cap.

— Nu încă. Am primit un mesaj chiar azi-dimineață, în care eram înștiințat că trebuie să mă prezint luni dimineață la birourile Comandamentului Naval, împreună cu căpitanul Holmes. Presupun că acolo vom afla ultimele ordine. Și că probabil vom pleca luni după-amiază.

— Mult noroc! Ai să mă suni când te întorci în Williamstown?

— Bineînțeles. Mi-ar plăcea s-o fac. Poate că o să mai navigam, sau o să repetăm ce-am făcut în seara asta.

— Ar fi drăguț. Acum trebuie să plec, fiindcă altfel am să pierd trenul. Încă o dată noapte bună și mulțumesc pentru tot.

— Ne-am distrat bine, a spus el. Noapte bună!

A rămas și a privit-o îndepărtându-se, până ce s-a pierdut în mulțime. Văzută din spate, în rochia ușoară de vară, semăna cu Sharon – sau i se părea așa fiindcă începuse să uite și să încurce lucrurile? Nu, aducea puțin cu Sharon la mers. Nu și în alte privințe. Probabil că de aceea îi plăcea de ea, pentru că semăna puțin cu soția lui.

S-a întors și s-a dus să prindă trenul către Williamstown.

În dimineața următoare s-a dus la biserica din oraș, așa cum obișnuia s-o facă atunci când avea posibilitatea.

Luni dimineață, la ora zece, era cu Peter Holmes la Comandament, așteptând în anticameră să fie primiți de amiral, Sir David Hartman.

— Veți intra imediat, i-a anunțat secretarul. Am înțeles că o să vă ducă pe amândoi la guvern.

— Da?

Locotenentul a aprobat din cap.

— A comandat o mașină.

S-a auzit o sonerie și tânărul a intrat în birou. A reapărut peste o clipă.

— Puteți intra.

Au pătruns în birou. Amiralul s-a ridicat să-i întâmpine.

— Bună dimineața, comandante Towers. Bună dimineața, Holmes. Prim-ministrul vrea să stea de vorbă cu voi înainte să plecați și o să mergem până la el. Înainte însă, vreau să vă dau asta.

S-a întors și a ridicat un teanc destul de gros de foi

dactilografiate.

— Acesta e raportul comandantului de pe **Swordfish**, asupra voiajului în Atlanticul de Nord.

I s-a înmânat lui Dwight.

— Îmi pare rău că a durat așa de mult până a sosit, dar comunicațiile radio cu America de Sud sunt foarte aglomerate.

Americanul a luat raportul și l-a răsfoit.

— O să fie foarte valoros pentru noi, domnule. Există ceva aici care ne-ar putea afecta misiunea?

— Nu cred. Au găsit un nivel ridicat de radioactivitate atmosferică, în întreaga zonă, mai mare în nord decât în sud, așa cum ne așteptaserăm de altfel. Au intrat în imersiune... ia să vedem - a luat din nou raportul și a întors paginile repede - în dreptul lui Parnaiba, la două grade latitudine sud, și au rămas sub apă tot timpul voiajului, ieșind la suprafață din nou în dreptul Capului Sao Roque, la cinci grade latitudine sud.

— Cât timp au stat sub apă, domnule?

— Treizeci și două de zile.

— Țsta ar putea fi un record.

Amiralul a aprobat din cap.

— Cred că este. Se și menționează asta în raport, pe undeva. I-a înapoiat hârțiile.

— Ia raportul cu dumneata și studiază-l cu atenție. Oferă indicații despre condițiile din nord. Apropo, dacă vrei să iei legătura cu comandantul lui **Swordfish**, să știi că și-a mutat nava în Montevideo.

— Lucrurile s-au înrăutățit în Rio, domnule? a întrebat Peter.

— Cam așa ceva.

Au părăsit biroul, au ieșit în curte și au urcat într-o camionetă electrică. Aceasta i-a dus silențios pe străzile pustii ale orașului, pe bulevardul Collins, străjuit de copaci, până la sediul Guvernului. Peste alte câteva minute, se aflau față în față cu Donald Ritchie, prim-ministrul, în jurul unei mese.

— Am vrut să te văd înainte de plecare, comandante, a rostit acesta, ca să-ți spun câte ceva despre scopul voiajului și să-ți urez noroc. Am citit ordinul dumitale de marș și am foarte puține de adăugat. Va trebui să te îndrepti către Cairns, apoi către Port Moresby și Darwin, pentru a raporta condițiile existente acolo. Ne interesează desigur orice semn de viață, indiferent dacă e vorba de oameni, animale, vegetație ori

păsări... dacă poți obține informații de genul ăsta.

— Cred că va fi dificil, domnule, a spus Dwight.

— Da, presupun că da. Totuși, înțeleg că aveți la bord și un membru al CSIRO.

— Da, pe John Osborne.

Prim-ministrul și-a trecut palma peste față, cu un gest obișnuit.

— Nu m-aștept să-ți asumi niște riscuri, de fapt îți interzic asta. Vrem să te întorci aici cu nava intactă și echipajul teafăr. Vei decide singur dacă va fi cazul să te expui sau dacă îți vei ridica submarinul la suprafață, îndrumat de domnul Osborne. În limitele acestei dispoziții, avem nevoie de toate informațiile pe care le poți obține. Dacă nivelul de radiație va face posibil acest lucru, vei debarca și vei cerceta orașele. Nu cred însă că va fi cazul.

Amiralul a clătinat din cap.

— Mă îndoiesc foarte mult. Cred că va fi necesar să intri în imersiune când vei ajunge la douăzeci și două de grade latitudine sudică.

Americanul a făcut un calcul rapid.

— Asta înseamnă la sud de Townsville.

— Da, a spus apăsând prim-ministrul. În Townsville există supraviețuitori dar ți se interzice să te duci acolo, doar dacă ordinul operațiunii nu va fi modificat între timp.

A ridicat capul și l-a privit pe american.

— S-ar putea să ți se pară dificil, comandante, dar nu-i poți ajuta și ar fi mai bine să nu le dai false speranțe. În fond, noi știm care sunt condițiile acolo. Menținem legătura telegrafică cu orașul.

— Înțeleg, domnule.

— Cu asta am ajuns la ultimul punct pe care voiam să-l ating, a urmat prim-ministrul. Ți se interzice să iei pe cineva la bord în timpul acestei misiuni, exceptând cazul în care vei primi vreun ordin special prin radio. Știu că vei înțelege necesitatea ca nici dumneata și nici alt membru al echipajului să nu vă expuneți la riscul contactului cu o persoană radioactivă. Am fost destul de clar?

— Foarte clar, domnule.

Prim-ministrul s-a ridicat în picioare.

— Atunci mult noroc! Aștept cu nerăbdare să discut din nou

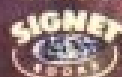
cu dumneata, comandante Towers, peste două săptămâni.

NEVIL SHUTE

ON THE BEACH

A SIGNET BOOK² COMPLETE AND UNABRIDGED

D1562

With four pages of scenes from the big motion picture starring Gregory Peck, Ava Gardner, Fred Astaire, Anthony Perkins and introducing Donna Anderson, produced and directed by Stanley

CAPITOLUL TREI

Nouă zile mai târziu, **Scorpion** a ieșit la suprafață în zori.

În lumina cenușie, în vreme ce stelele se estompau, periscopele au răsărit din marea caldă, în dreptul Capului Sandy, lângă Bundaberg din Queensland, la douăzeci și patru grade latitudine sudică. A rămas sub nivelul apei timp de un sfert de oră, în vreme ce comandantul și-a verificat poziția prin sonar și raportându-se la farul de pe țărm, iar Osborne a controlat nivelul de radiație al mării și atmosferei, cu degetele bâjbâind nervoase pe instrumente. Apoi submarinul a ieșit din adâncuri, o carenă lungă, trei sferturi vârată în apă, îndreptându-se către sud, cu viteza de douăzeci de noduri. Pe punte, s-a deschis o trapă și ofițerul de cort, urmat de comandant și de mulți alții, și-a făcut apariția.

Pe vremea calmă, tambuchiurile de la pupa și prova au fost deschise și aerul curat a început să circule prin navă. Pe toată lungimea punții a fost legată o coardă și membrii echipajului care nu erau de cart au urcat acolo, în aerul proaspăt al dimineții, cu chipurile palide, bucuroși că puteau zări răsăritul soarelui. Fuseseră în imersiune mai mult de o săptămână.

După o jumătate de oră li s-a făcut foame, mai rău decât de obicei. Când s-a anunțat micul dejun, s-au repezit cu toții să coboare la masă, iar bucătarii au ieșit să tragă și ei în piept aerul proaspăt. După schimbarea cartului au apărut și alți membri ai echipajului. Ofițerii s-au suit pe punte ca să fumeze și submarinul a intrat în rutina operațiunilor de suprafață, îndreptându-se spre sud, pe o mare albastră, urmând coasta Queenslandului. A fost instalată antena radio și s-a raportat poziția navei. Apoi au început să recepționeze diferite posturi și muzica ușoară a umplut interiorul submarinului, amestecându-se cu murmurul turbinelor și cu zgomotul apei. Pe punte, comandantul i-a spus ofițerului de legătură:

— Raportul ăsta va fi un pic cam dificil de scris.

Peter a aprobat din cap.

— Vă gândiți la petrolierul ăla, domnule.

— Da, la petrolier.

Între Cairns și Port Moresby, în Marea Coralilor, dăduseră peste o navă. Era un tanc petrolier gol, plutind în derivă, cu motoarele oprite. Nava era înregistrată la Amsterdam. Au ocolit-

o, apelând-o zadarnic prin instalația de amplificare și privind-o prin periscop, în vreme ce-i verificau detaliile în Registrul Lloyds. Toate bărcile de salvare erau la locul lor, dar se părea că la bord nu exista nimeni viu. Petrolierul era ruginit, ba chiar foarte ruginit. În cele din urmă au ajuns la concluzia că era o epavă care plutea în derivă încă din timpul războiului. Nu părea să fi suferit nicio avarie, exceptând urmele vremii. Nivelul radioactiv din atmosferă era prea ridicat pentru a le permite să urce la suprafață, ori să încerce să suie la bordul ei, așa că, după o oră, au abandonat-o, fotografiind-o prin periscop și notându-i poziția. A fost singura navă întâlnită de-a lungul voiajului.

— Până la urmă, a spus Peter, n-o să iasă decât un raport despre nivelul radioactivității, scris de Cinstitul John.

— Da, cam atât, a fost de acord comandantul. Totuși, am văzut câinele ăla...

Într-adevăr raportul nu avea să fie ușor de întocmit, pentru că văzuseră și aflaseră foarte puține lucruri cât durase călătoria. Se apropiaseră la Cairns la suprafață, dar fără să iasă din navă, nivelul radiației fiind prea ridicat pentru a permite expunerea pe punte. Și-au făcut loc cu precauție prin reciful-barieră ca să ajungă cât mai aproape de oraș, petrecând o noapte în port deoarece Towers considerase că era prea periculos să navigheze în întuneric în astfel de ape, unde nu se puteau baza pe faruri și luminile de pilotaj.

Când în cele din urmă au ajuns la Green Island și s-au apropiat de țărm, orașul li s-a părut absolut normal. Țărmul era scăldat în soare și în spate se zărea lanțul muntos Atherton. Prin periscop puteau vedea străzile comerciale, umbrite de palmieri, un spital și vilele îngrijite cu un etaj; pe străzi erau mașini parcate și unul sau două steaguri fâlfâind. Au intrat pe râu până în port. Aici n-au văzut mare lucru cu excepția câtorva ambarcațiuni pescărești ancorate în susul râului. Nu existau nave mai mari.

Macaralele se înșirau de-a lungul cheiurilor și păreau în ordine. Deși se aflau aproape de țărm, distingeau foarte puțin, întrucât nivelul periscopului nu trecea cu mult peste cel al cheiului și depozitele le blocau vederea. Tot ceea ce puteau zări erau apele portului, exact așa cum ar fi arătat într-o duminică sau într-o zi de sărbătoare deși într-o asemenea zi ar fi existat o oarecare activitate la bordul ambarcațiunilor mai mici. Un câine

mare negru a apărut și a lătrat spre ei de pe un debarcader.

Au rămas pe râu, în fața cheiurilor vreo două ore, făcând apel prin difuzoare, destul de tare ca să poată fi auziți în tot orașul. Nu s-a întâmplat nimic, pentru că orașul era adormit.

Au întors submarinul, s-au mai îndepărtat puțin, până ce au putut vedea din nou hotelul „Strand” și o porțiune din centrul comercial. Au rămas acolo o vreme, făcând apeluri repetate și neprimind niciun răspuns. Apoi au renunțat și au ieșit din nou în larg, pentru a depăși reciful înainte de căderea întunericului. Exceptând informațiile cu privire la radioactivitate notate de Osborne, nu aflaseră nimic doar că localitatea Cairns arăta exact cum arătase și odinioară. Soarele strălucea pe străzi, arborii se înșirau pe dealurile din depărtare, tendele largi umbreau vitrinele magazinelor. O așezare unde ar fi fost plăcut să locuiești, deși se părea că n-o locuia nimeni cu excepția unui câine.

În Port Moresby fusese la fel. Văzut prin periscop, orașul părea neafectat. O navă comercială înregistrată în Liverpool zăcea la ancoră cu o scară de frânghie atârând într-o parte.

Pe plajă se zăreau două nave, probabil ajunse acolo în urma vreunei furtuni. Ei au rămas în preajmă câteva ore, navigând prin radă și apropiindu-se de docuri, făcând apeluri repetate prin difuzoare. N-au primit niciun răspuns, dar se părea că orașului nu i se întâmplase nimic. După o vreme au plecat, pentru că n-aveau niciun motiv să mai rămână.

Două zile mai târziu au ajuns la Port Darwin și s-au oprit în apropierea orașului. Aici nu puteau vedea decât cheiul, acoperișul clădirii Guvernului și puțin din hotelul „Darwin”.

În port erau ancorate câteva vase de pescuit și le-au dat ocol, făcând apel prin stația de amplificare și examinându-le prin periscop. N-au aflat nimic; au dedus numai că, atunci când li se apropiase sfârșitul, oamenii nu rămăseseră pe străzi.

— Așa fac și animalele, a spus Osborne. Se târăsc în vizuini să moară. Probabil că sunt cu toții în pat.

— Termină cu asta, a zis comandantul.

— E adevărat, a insistat savantul.

— Bine, e adevărat. Și acum să nu mai discutăm despre asta.

Raportul urma să fie într-adevăr dificil de întocmit.

Părăsiseră Port Darwin așa cum părăsiseră Cairns și Port Moresby; se întorseseră prin strâmtoarea Torres și se

îndreptaseră spre sud de-a lungul coastei Queenslandului, în submersiune. Epuizarea echipajului începea să se vadă; au discutat tot mai puțin între ei, până ce au ieșit la suprafață, trei zile mai târziu. Reîmprospătați în scurtul răstimp petrecut pe punte, aveau acum timp să se gândească ce vor spune despre voiajul lor, la întoarcerea în Melbourne.

Au vorbit despre asta după ce au luat prânzul, fumând la masa din careul ofițerilor.

— Cam același lucru a găsit și **Swordfish**, a zis Dwight. Practic n-au văzut nimic, nici în Statele Unite, nici în Europa.

Peter a întins mâna după raportul ferfenițit care se afla în spatele lui, pe dulap. L-a frunzărit din nou, deși fusese lectura lui constantă în tot timpul călătoriei.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, a spus el încet. Mi-a scăpat, dar acum, că ați adus vorba, îmi dau seama că-i adevărat. N-au consemnat nimic despre condițiile de la țarm.

— Nici ei n-au putut privi țarmul mai mult decât am făcut-o noi. Nimeni n-o să știe niciodată cu adevărat cum arată uscatul în întreaga emisferă nordică.

— Probabil că-i mai bine așa, a comentat Peter.

— Poate că ai dreptate, a spus Towers. Există unele lucruri pe care omul nu-i bine să le vadă.

— Mă gândeam la asta chiar aseară, a intervenit Osborne. V-a trecut vreodată prin minte că nimeni, niciodată – niciodată – n-o să mai vadă Cairns? Sau Moeresby, sau Darwin?

Ei l-au privit fix, în vreme ce rumegau ideea.

— Nimeni nu va putea vedea mai mult decât am văzut noi, a încuviințat comandantul.

— Cine s-ar mai putea duce acolo, cu excepția noastră? Iar noi n-o vom face. Nici n-am mai avea vreme.

— Așa e, a zis Dwight pe gânduri. Nu cred că ne-ar mai trimite acolo. Nu m-am gândit niciodată la asta, dar cred că ai dreptate. Noi suntem ultimii oameni în viață care au văzut acele locuri. S-a oprit. Și practic, n-am văzut nimic. Da, să știi că ai dreptate.

Peter s-a foit neliniștit.

— Țasta-i un fapt istoric, a spus el. Ar trebui înregistrat undeva, nu-i așa? Oare scrie cineva o istorie a acestor vremuri?

— Eu n-am auzit, a clătinat din cap Osborne. Dar am să aflu. În fond nu pare să aibă sens să scrii ceva care n-o să mai fie citit

de nimeni niciodată.

— Totuși, ar trebui să existe ceva scris, a zis americanul. Chiar dacă nu va fi citit decât în următoarele câteva luni.

A făcut o pauză, după care a continuat:

— Mi-ar plăcea să citesc o istorie a acestui ultim război. Am participat și eu puțin, dar nu știu nimic despre el. Oare nimeni n-a scris nimic?

— Nu ca istorie, a precizat Osborne. În orice caz, eu n-am auzit. Informațiile pe care le avem sunt accesibile, desigur, dar nu sub forma unei relatări coerente. Cred că ar fi prea multe pete albe, lucruri pe care pur și simplu nu le știm.

— Eu m-aș rezuma la lucrurile pe care le cunoaștem, a opinat comandantul.

— Ce fel de lucruri, domnule?

— Păi, pentru început, câte bombe au fost lansate? Mă refer la bombele nucleare.

— Înregistrările seismice arată că au fost cam patru mii șapte sute: unele înregistrări au fost destul de slabe, așa că numărul bombelor a fost probabil mai mare.

— Câte din ele au fost de fuziune, bombe cu hidrogen sau cum naiba le ziceți?

— N-aș putea spune. Probabil majoritatea. Toate cele lansate în Războiul ruso-chinez au fost mi se pare cu hidrogen și cobalt.

— De ce au făcut asta? Vreau să spun de ce au folosit cobaltul? a întrebat Peter.

Cercetătorul a ridicat din umeri.

— Război nuclear. Asta-i tot ce pot să spun.

— Mai multe aș putea spune eu, a intervenit Towers. Am urmat un curs pentru comandanți la Yerba Buena, în San Francisco, cu o lună înainte de război. Acolo ne-au spus ce s-ar putea întâmpla între Rusia și China. Dacă au zis ceea ce s-a întâmplat efectiv șase săptămâni mai târziu... e greu de precizat.

— Ce v-au spus? a întrebat Osborne.

Comandantul s-a gândit o clipă, apoi a răspuns:

— Totul pornea de la porturile din apele calde. Rusia nu avea un port care să nu înghețe iarna, cu excepția Odesei, care era la Marea Neagră. Ca să poată ieși din Odessa la ocean, trebuiau să treacă prin două strâmțori foarte înguste, amândouă controlate de NATO: Bosforul și Gibraltarul. Murmansk și

Vladivostok puteau fi ținute deschise pe timp de iarnă, cu ajutorul spărgătoarelor de gheață, dar se aflau prea departe de centrele industriale rusești care produceau mărfuri pentru export.

A făcut o pauză.

— Tipul de la contraspionaj care ne-a ținut cursul a zis că de fapt Rusia dorea să pună mâna pe Shanghai.

— Era cel mai aproape de industriile siberiene?

— Exact, a aprobat comandantul. În timpul celui de-al doilea război, rușii au mutat multe industrii pe calea ferată transsiberiană, la est de Urali, tocmai până lângă lacul Baikal. Au construit noi orașe și tot ce trebuie. Dar e un drum foarte lung de-acolo până la Odessa, jumătate din distanța până la Shanghai.

S-a oprit o clipă.

— Și ne-a mai spus un lucru, a zis el pe gânduri. China avea populația de trei ori mai mare decât Rusia, cu o densitate sufocantă. Vecinii ruși dispuneau de milioane de kilometri de teren pe care nu-l foloseau pentru că nu aveau cu cine să-l populeze. Tipul ăla era convins că pe măsură ce industria chineză a luat amploare în ultimii douăzeci de ani, Rusia a început să se teamă de un atac din partea Chinei. Ar fi fost mult mai fericită dacă chinezii ar fi fost cu două sute de milioane mai puțini. În plus, puseseră ochii pe Shanghai. Asta a dus la războiul nuclear...

— Dar folosind cobaltul, nu mai puteau ocupa Shanghaiul, a observat Peter.

— E adevărat, dar puteau face partea nordică a Chinei de nelocuit pentru mulți ani. Dacă ar fi trimis bombele în locurile potrivite, efectele exploziilor nucleare puteau afecta toată China, până la mare. Restul radioactivității ar fi călătorit spre est, traversând Pacificul. Dacă ar fi ajuns și în Statele Unite, nu cred că rușii s-ar fi supărat. Dacă lucrau cum trebuie, ar mai fi rămas foarte puțină radioactivitate atunci când norul termina de ocolit lumea, ajungând din nou în Europa și în Rusia de vest. Desigur, nu puteau ocupa Shanghaiul timp de mai mulți ani dar în cele din urmă ar fi pus mâna pe el.

Peter s-a întors către Osborne.

— Cât ar fi durat până ce oamenii ar fi putut trăi în Shanghai?

— Ținând seama de radioactivitatea cobaltului? Nici măcar n-

aș încerca să ghicesc. Depinde de multe lucruri. Mai întâi trebuia trimisă acolo o echipă de cercetare. Oricum, mai mult de cinci ani – ăsta e timpul de înjumătățire. Mai puțin de douăzeci... totuși e imposibil de precizat.

Dwight a aprobat din cap.

— Până ar fi ajuns cineva acolo, fie el chinez sau orice altceva, i-ar fi găsit pe ruși deja instalați.

— Chinezii ce credeau despre asta? s-a interesat Osborne.

— Ah, ei aveau cu totul alte idei. Nu voiau neapărat să-i ucidă pe ruși. Doreau să-i transforme din nou într-un popor de agricultori, care să nu mai aibă pretenții asupra Shanghaiului sau asupra altor porturi. Chinezii intenționau să înconjoare zonele industriale rusești cu un nor radioactiv, oraș cu oraș, folosind rachetele intercontinentale. Ei voiau ca în următorii zece ani, rușii să nu se mai folosească de industrie. Plănuiseră o radioactivitate limitată de particule grele care să nu se disipeze prea mult în jurul lumii. Probabil că nici nu doreau să detoneze o bombă chiar în capitală, se gândeau doar la o explozie la vreo cincisprezece kilometri depărtare, lăsând vântul să facă restul.

A făcut o pauză, după care a continuat:

— Industria rusească nemaexistând, chinezii ar fi intrat în țară oricând ar fi dorit și ar fi ocupat regiunile neafectate. Apoi, pe măsură ce efectele radiației ar fi slăbit, ar fi ocupat orașele.

— Ar fi găsit strungurile cam ruginite, a zis Peter.

— Așa-i. Dar ar fi fost un război ușor.

— Credeți că așa s-a întâmplat? a întrebat Osborne.

— N-am de unde să știu, a răspuns americanul. Poate că nimeni nu știe. Asta ne-a povestit ofițerul de la Pentagon.

S-a oprit căzând pe gânduri.

— Rusia avea un avantaj, a mai adăugat el. China n-avea nici prieteni, nici aliați. Dacă Rusia o ataca, nimeni nu avea să-i facă necazuri... să înceapă un război pe un alt front sau ceva de genul ăsta.

Au rămas cu toții în tăcere câteva minute.

— Credeți că asta s-a întâmplat în final? a zis Peter după o vreme. Vreau să zic, după atacurile inițiale ale rușilor asupra Washingtonului și Londrei?

Osborne și comandantul l-au privit cu ochii mari.

— Rușii n-au bombardat Washingtonul, a spus Dwight. Au dovedit-o în cele din urmă.

Peter a părut la fel de surprins.

— Mă refer la primul atac...

— Exact, primul atac. Erau într-adevăr bombardiere rusești, cu rază mare de acțiune, YL 626, însă aveau la bord echipaje egiptene. Au decolat din Cairo.

— Sunteți sigur că-i adevărat?

— E perfect adevărat. Au capturat aparatul care a aterizat în Porto Rico, în drum spre casă. Au descoperit că era egiptean abia după ce noi bombardaserăm Leningradul, Odessa și instalațiile nucleare din Harkov, Kuibașev și Molotov. Lucrurile probabil că s-au întâmplat foarte repede în ziua aceea.

— Vrei să spui că au bombardat Rusia din greșeală?

Era un gând atât de oribil încât părea de necrezut.

— Așa-i, Peter, a încuviințat Osborne. N-a fost niciodată admis public, dar e adevărat. Prima bombă a fost cea aruncată peste Napoli. A fost opera albanezilor, desigur. A urmat apoi bomba asupra Tel Avivului, despre care nu se știe cine a lansat-o. După aceea au intervenit britanicii și americanii și au făcut demonstrația deasupra lui Cairo. În ziua următoare, egiptenii au trimis toate bombardierele pe care le aveau, șase la Washington și șapte la Londra. Unul a ajuns până în America și două în Anglia. După asta n-au mai rămas în viață prea mulți oameni de stat americani sau britanici.

Dwight a aprobat din cap.

— Bombardierele erau rusești și am auzit că aveau chiar însemne rusești. E foarte posibil.

— Dumnezeu! a exclamat australianul. Vasăzică noi am bombardat Rusia?

— Așa s-a întâmplat, a spus comandantul apăsător.

Osborne a adăugat:

— E de înțeles. Londra și Washingtonul nu mai existau. Deciziile trebuiau luate de comandanți militari care erau dispersați prin lume și trebuiau luate rapid înainte de altă serie de bombe. Relațiile erau foarte încordate cu Rusia, după bomba albaneză, iar avioanele acelea au fost identificate ca fiind rusești.

S-a oprit o clipă.

— Cineva trebuia să ia o decizie, firește, și s-o ia în câteva minute. Acum, în Canberra se apreciază că persoana care a luat-o a greșit.

— Dar dacă a fost o greșeală, de ce nu s-au adunat cu toții la un loc ca s-o oprească? De ce au continuat?

— E foarte dificil să oprești un război atunci când toți oamenii de stat au fost uciși, a aflat Towers.

Cercetătorul a adăugat:

— Problema este că toate drăcoveniile alea deveniseră foarte ieftine. Bomba cu uraniu costa vreo cincizeci de mii de lire. Orice stat sărac, cum era Albania, sau orice țară mică își putea asigura stocuri întregi și-și putea închipui că va învinge statele mari printr-un atac surpriză. Asta a fost de fapt problema.

— O altă problemă au reprezentat-o avioanele, a spus comandantul. Rușii vindeau avioane în Egipt de ani buni. La fel făcea și Anglia, vânzând în Israel și Iordania. Marea greșeală a fost că le-au dat avioane cu rază mare de acțiune.

— Așadar, după asta a izbucnit războiul între Rusia și puterile vestice, a concluzionat calm Peter. Când a intervenit China?

— Cred că nimeni nu știe exact, a răspuns comandantul. Eu bănuiesc că s-a repezit imediat cu rachetele și bombele ei atomice împotriva Rusiei, profitând de ocazie. Probabil că nu știa cât de pregătiți erau rușii pentru un război nuclear împotriva Chinei.

A tăcut câteva clipe după care a continuat:

— Totuși astea nu-s decât supoziții. Majoritatea comunicațiilor s-au întrerupt foarte repede și supraviețuitorii n-au mai avut timp să discute cu noi sau cu Africa de Sud. Știm doar că în scurt timp comanda a revenit, în majoritatea țărilor, unor ofițeri inferiori.

Osborne a zâmbit amar.

— Ca de pildă maiorului Chan Sze Lin.

— De fapt cine a fost acest Chan Sze Lin? a întrebat Peter.

— Nu cred că știe cineva cu adevărat, i-a răspuns Osborne. Un ofițer din aviația chineză care spre sfârșit a deținut comanda. Prim-ministrul a luat legătura cu el încercând să pună capăt conflagrației. Se pare că avea o mulțime de rachete pregătite pentru lansare în diferite părți ale Chinei. Omologul lui din Rusia a fost probabil cineva la fel de insignifiant. Totuși nu cred că prim-ministrul a izbutit vreodată să ia legătura cu rușii. Oricum, eu n-am auzit nimic.

A urmat o pauză lungă.

— Trebuie să fi fost o situație dificilă, a zis Dwight în cele din

urmă. Ce să fi făcut? Era în război și-i mai rămăseseră destule arme cu care să lupte. Aș zice că același lucru s-a petrecut în toate țările, după moartea politicianilor. În felul acesta războiul a fost foarte dificil de oprit.

— Mai precis, imposibil de oprit. N-a încetat decât, după folosirea tuturor bombelor și când n-au mai rămas avioane utilizabile. Evident, era prea târziu.

— Dumnezeu, a șoptit americanul. Nu știu ce-aș fi făcut în locul lor. Mă bucur că n-am fost.

— Poate că ar fi trebuit să încerci să negociezi, a spus Osborne.

— Cu un inamic care transformase Statele Unite într-un iad și care ne ucidea populația, în condițiile în care aș fi avut arme la îndemână? Să te oprești pur și simplu și să te predai? Mi-ar plăcea să cred că aș fi fost atât de luminat, dar... nu știu... n-am fost pregătit pentru diplomație. Dacă aș fi fost pus într-o astfel de situație, n-aș fi știut cum să mă descurc.

— Nici ei n-au știut, a clătinat din cap cercetătorul.

S-a întins și a căscat:

— Mare păcat. Dar n-are rost să dai vina pe ruși. Nu țările mari au început, ci cele mici. Iresponsabili.

Peter a zâmbit și a zis:

— Acum e cam greu pentru noi, ceilalți.

— Ți-au rămas vreo șase luni, a remarcat Osborne. Plus sau minus ceva. Fii mulțumit! Ai știut dintotdeauna că o să mori la un moment dat. Acum știi și când, asta-i tot. A râs. N-ai decât să profiți de ce ți-a mai rămas.

— Știu asta, a încuviințat Peter. Problema este că habar n-am ce aș dori să fac mai mult decât ceea ce fac acum.

— Adică să stai înghesuit în **Scorpionul** ăsta nenorocit?

— Păi... da. Asta ne e slujba. De fapt am vrut să spun că aici mă simt ca acasă.

— N-ai imaginație! Mai degrabă ai trece la mahomedanism și ți-ai face un harem.

Comandantul a râs.

— Poate că n-ar fi o idee rea.

Ofițerul de legătură a clătinat din cap.

— Ideea e drăguță, dar nu-i practică. Nu i-ar plăcea lui Mary.

A încetat să mai zâmbească.

— Mie tot nu-mi vine să cred cu adevărat că se va întâmpla.

Voi puteți crede?

— Nici după cele văzute în voiajul ăsta?

— Nu. Dacă aș fi văzut măcar niște ruine...

— N-ai deloc imaginație, a repetat Osborne. Așa sunteți toți ăștia din armată – „Mie nu mi se poate întâmpla așa ceva”. Dar se va întâmpla. Cu siguranță!

— S-ar putea să n-am imaginație, a zis Peter pe gânduri. Dar este... este sfârșitul lumii. Până acum n-a fost nevoie să-mi imaginez așa ceva.

— Nu-i deloc sfârșitul lumii, a chicotit Osborne. E doar sfârșitul nostru. Lumea va merge mai departe, însă noi nu vom mai fi. Aș îndrăzni să spun că lumea se va descurca foarte bine fără noi.

Towers a ridicat capul.

— Presupun că așa-i. Cairns și Port Moresby păreau în perfectă stare.

A tăcut, gândindu-se la copacii înfloriți pe care îi văzuse pe țărm prin periscop, la palmierii semeți și însoriți.

— Poate că am fost prea tâmpiți ca să merităm o asemenea lume, a adăugat el.

— Perfect și absolut adevărat, a completat Osborne.

Se părea că nu mai erau multe de spus asupra acestui subiect, așa că au urcat pe punte ca să fumeze la aer proaspăt și în lumina soarelui.

A doua zi curând după ivirea zorilor, au trecut pe lângă promontoriile care străjuiau intrarea în portul Sydney și au continuat spre sud, până în strâmtoarea Bass. În dimineața următoare se aflau în portul Phillip Bay și au ajuns lângă portavion, în Williamstown, cam pe la prânz. Amiralul se afla acolo ca să-i întâmpine și a urcat la bordul **Scorpionului** de îndată ce a fost montată pasarela.

Towers l-a salutat și amiralul i-a întors salutul.

— Ce fel de voiaj ați avut, comandante?

— Nicio problemă, domnule. Misiunea s-a desfășurat conform ordinelor. Mi-e teamă însă că rezultatele sunt dezamăgitoare.

— N-ai obținut niciun fel de informații?

— Avem o mulțime de date despre radioactivitate, domnule. La douăzeci de grade latitudine nordică n-am mai putut urca pe punte.

Amiralul a încuviințat din cap.

— Cazuri de îmbolnăvire?

— Unul singur, domnule. Doctorul spune că-i vorba de pojar. Nimic de natură radioactivă.

Au coborât în cabina minusculă a comandantului. Dwight a scos ciorna raportului, scris în creion pe foi de hârtie, cu o anexă referitoare la nivelurile de radiație din fiecare cart, coloane lungi de cifre minuscule, notate cu scrisul îngrijit al lui Osborne.

— Îl voi trimite imediat la dactilografiat pe **Sydney**, domnule, a zis Towers. Concluzia este că... am descoperit foarte puține lucruri.

— Niciun semn de viață nicăieri?

— Nimic, domnule. Desigur, prea multe nu se pot observa de la înălțimea periscopului. Înainte de plecare, nu m-am gândit niciodată cât de puține vom putea vedea. Ar fi trebuit totuși s-o fac. În șenalul principal te afli destul de departe de Cairns și la fel se întâmplă și în Moresby. N-am văzut deloc orașul Darwin, care e sus pe deal, doar portul. S-a oprit, apoi a încheiat: Iar acolo părea că nu se întâmplase nimic.

Amiralul a răsfoit paginile scrise cu creionul, oprindu-se din când în când să citească câte un paragraf.

— Ați rămas mult timp în fiecare loc?

— Aproximativ cinci ore, domnule. Tot timpul am făcut apeluri prin stația de amplificare.

— N-ați primit niciun răspuns?

— Nu, domnule. La început ni s-a părut că ar fi ceva la Darwin, dar nu era decât un lanț de macara care scârțâia pe chei.

— Păsări de mare?

— Deloc. N-am văzut niciun fel de pasăre la nord de douăzeci de grade latitudine. În Cairns însă am văzut un câine.

Amiralul a mai stat douăzeci de minute. În cele din urmă, a zis:

— Întocmește raportul cât mai repede și trimite-mi și mie o copie prin curier. E un pic dezamăgitor, dar probabil că ați făcut tot ce s-a putut face.

— Ați citit raportul lui **Swordfish**, domnule, a rostit Towers. Conține foarte puține informații despre situația de la țarm, atât în America cât și în Europa. Presupun că de la nivelul mării nici ei n-au văzut mai multe ca noi. A ezitat o clipă. Dar aș avea o sugestie.

— Care anume, comandante?

— Nivelurile de radiație nu sunt foarte ridicate de-a lungul traseului, domnule. Ofițerul însărcinat cu problemele științifice mi-a spus că un om ar putea ieși într-un costum special – cu cască, mănuși și celelalte. Am putea trimite un ofițer la țărm, într-o barcă pneumatică, dotat cu o butelie de oxigen.

— Odată întors la bord va trebui decontaminat, a spus amiralul. Asta ridică o problemă, deși nu insurmontabilă. Am să-i sugerez ideea prim-ministrului și am să văd dacă dorește informații asupra vreunui punct anume. S-ar putea să fie de părere că nu merită, dar e o idee.

S-a întors către postul central ca să urce pe scară, către punte.

— Putem acorda permisiile, domnule?

— Aveți defecțiuni?

— Nimic semnificativ.

— Zece zile, a încuviințat amiralul. După-amiază îți voi trimite o decizie în direcția asta.

După prânz Peter a sunat-o pe Mary.

— Am sosit teafăr, a zis el. Draga mea, voi ajunge acasă diseară, nu știu exact când. Mai întâi trebuie să fac un raport, apoi să-l duc personal la Comandament, în drum spre Falmouth – oricum, va trebui să trec pe-acolo. Nu știu când am să mă întorc. Nu te obosi să-mi ieși în întâmpinare. Am să vin pe jos de la gară.

— Cât mă bucur să-ți aud vocea din nou! Probabil că n-o să cizezi pe-acolo, nu-i așa?

— Nu cred. Am să-mi fac singur niște ouă, când o să ajung acasă.

Ea s-a gândit repede:

— Am să fac un ghiveci, care se poate mânca și rece.

— Bine. Ascultă, ar mai fi o problemă: avem un caz de pojar la bord, așa că sunt într-un fel de carantină.

— Vai, Peter! Dar tu ai avut pojar, nu-i așa?

— Da, când aveam patru ani, însă doctorul zice că m-aș putea molipsi din nou. Perioada de incubație e de trei săptămâni. Tu ai avut pojar?

— La vreo treisprezece ani.

— Asta înseamnă că pentru tine riscurile sunt infime.

— Dar, Peter, cum rămâne cu Jennifer?

— Știi, m-am tot gândit la ea. Va trebui să stau departe.
— Vai de mine... Poate cineva să se îmbolnăvească de pojar la vârsta ei?

— Nu știi, scumpo, dar aș putea să-l întreb pe doctor.

— De unde să știe el cum e cu bebelușii?

Peter s-a gândit o clipă.

— Ai dreptate, nu cred că a avut prea mare experiență cu ei.

— Întreabă-l totuși. O să-l sun și eu pe doctorul Halloran. O să aranjăm noi într-un fel. E minunat că te-ai întors!

Bărbatul a pus receptorul în furcă și și-a continuat munca în vreme ce Mary și-a văzut de viciul ei, telefonul. A sunat-o pe doamna Foster, o vecină care se ducea în oraș la o întrunire a Asociației Femeilor și a rugat-o să-i cumpere o jumătate de kilogram de carne și câteva cepe. L-a sunat pe doctor, care i-a spus că un copil mic se poate îmbolnăvi de pojar și că trebuie să fie foarte grijulie. Apoi s-a gândit la Moira Davidson, care îi telefonase cu o seară înainte, s-o întrebe dacă avea știri despre **Scorpion**. A sunat-o și a găsit-o la ora ceaiului, la ferma de lângă Berwick.

— Draga mea, s-au întors. Peter m-a sunat de pe navă adineauri. Au cu toții pojar.

— Ce au?!

— Pojar. Chestia aia de care te îmbolnăvești când ești la școală.

Pe fir s-a auzit un hohot de râs, un pic cam strident și isteric.

— Nu-i nimic de râs, s-a supărat Mary. Mă gândesc la Jennifer. S-ar putea să se molipsească de la Peter. El a avut pojar în copilărie dar se poate îmbolnăvi din nou. Totul e atât de îngrijorător.

Râsul a încetat.

— Îmi pare rău, dar mi s-a părut foarte amuzant. N-are nicio legătură cu radioactivitatea, nu-i așa?

— Ah, nu cred. Peter mi-a spus că nu-i vorba decât de pojar. A tăcut o clipă.

— Nu-i îngrozitor?

Domnișoara Davidson a râs din nou.

— Asta numai lor li se putea întâmpla. Să navigheze timp de două săptămâni în zona unde toți oamenii au murit din cauza radiațiilor și ei să se îmbolnăvească doar de pojar. O să i-o spun lui Dwight, foarte caustic. Au descoperit vreun supraviețuitor?

— Nu știu, scumpo. Peter n-a spus nimic despre asta. Oricum, nu e important. Ce o să mă fac eu cu Jennifer? Doctorul Halloran spune că se poate îmbolnăvi, iar Peter va fi contagios timp de trei săptămâni.

— Va trebui să doarmă și să mănânce afară, pe verandă.

— Nu fi caraghioasă!

— Atunci las-o pe Jennifer să doarmă și să mănânce afară.

— Sunt muște, a zis Mary. Și țânțari. Ar putea s-o zgârie vreo pisică.

— Poți să pui o plasă de țânțari peste leagăn.

— N-am așa ceva.

— Cred că avem noi pe undeva, tata le folosea în Queensland. Probabil că sunt pline de găuri.

— Tare aș vrea să le cauți, scumpo! Mi-e teamă mai ales de pisică.

— O să mă uit chiar acum. Dacă am să găsesc vreuna, s-o pun la poștă diseară. Sau o s-o aduc chiar eu. Aveți de gând să-l invitați din nou pe comandantul Towers, acum că s-au întors acasă?

— Zău că nu m-am gândit. Nu știu dacă Peter vrea să-l mai invite. Poate că nu se mai pot suferi după două săptămâni petrecute în submarinul ăla. Tu ai vrea să-l chemăm la noi?

— Mi-e indiferent, a spus fata nonșalant. Nu-mi pasă dacă-l chemați sau nu.

— Scumpa mea!

— Nu contează. Și mai lasă-mă în pace. Oricum, e un bărbat înșurat.

— Imposibil, scumpo. Nu în situația de față.

— Asta-i ce știi tu. Nu-ți dai seama cât de dificile sunt lucrurile. Mă duc să caut plasa aia.

Seara, când Peter a ajuns acasă, a descoperit că soția lui nu era foarte interesată de voiaj, ci mai degrabă îngrijorată în legătură cu fetița. Moira o sunase să-i spună că urma să-i trimită o plasă de țânțari. Drept improvizație, Mary prinsese o bucată lungă de muselină în jurul leagănului, însă n-o făcuse prea grozav și Peter și-a petrecut ceva timp în prima lui seară acasă făurind un baldachin potrivit.

— Sper că o să poată respira, a comentat Mary nervoasă. Peter, ești sigur că o să aibă destul aer?

El s-a străduit s-o liniștească, dar, de trei ori în timpul nopții,

femeia s-a sculat și a ieșit pe verandă ca să se asigure că nu se întâmplase nimic rău.

Evenimentele din **Scorpion** erau mai interesante pentru ea decât isprăvile submarinului.

— Ai de gând să-l inviți din nou pe comandantul Towers?

— Nu m-am gândit la asta, i-a răspuns Peter. Ți-ar plăcea?

— Mi s-a părut simpatic; Moirei i-a plăcut foarte mult de el. Mi se pare ciudat, pentru că nu-i deloc genul ei, e un bărbat foarte liniștit. Dar nu poți să știi niciodată...

— Înainte de plecare au ieșit împreună în oraș, i-a explicat el. I-a arătat submarinul și apoi au cinat la restaurant. Pun pariu că a tras de el să danseze.

— Moira a telefonat de trei ori câtă vreme ai fost plecat, să mă întrebe dacă am ceva știri. Nu cred că se referea la tine.

— Probabil că e doar plictiseală.

Peter trebuia să revină a doua zi în oraș pentru o întâlnire, la Comandament, cu Osborne și cu directorul lui CSIRO. Întâlnirea a luat sfârșit pe la prânz; în vreme ce ieșeau din birou, Osborne i-a zis:

— Apropos, am ceva pentru tine.

A dat la iveală un pachet învelit în hârtie maro, legat cu sfoară.

— Plasa de țânțari. Moira m-a rugat să ți-o dau.

— Mulțumesc. Mary ținea foarte mult s-o aibă.

— Ce faci la prânz?

— Nu m-am gândit.

— Hai să trecem pe la Clubul Pastoral.

Tânărul ofițer a făcut ochii mari; clubul era exclusivist și scump.

— Ești membru?

Osborne a încuviințat din cap.

— Întotdeauna mi-am dorit să fiu membru înainte de a muri. A fost un fel de „acum sau niciodată”.

Au luat un tramvai până la club, care se afla în celălalt capăt al orașului. Peter mai fusese acolo o dată sau de două ori și rămăsese impresionat. Era o clădire destul de veche pentru Australia, avea peste o sută de ani vechime și fusese construită în zilele bune, în maniera cluburilor englezești de altădată. Își păstrase tradițiile și părea chiar mai englezesc decât cluburile din Anglia, conservând practic nealterate standardele

gastronomice și serviciul impecabil, încă de la mijlocul secolului XIX. Înainte de război, fusese probabil cel mai bun club din Commonwealth. Acum era singurul.

Și-au lăsat pălăriile în hol, s-au spălat pe mâini în toaleta de modă veche și au ieșit în grădină să bea ceva. Aici au întâlnit câțiva membri, majoritatea vârstnici, discutând noutățile zilei. Printre ei, Peter a observat mai mulți miniștri federali și de stat. Un gentleman le-a făcut semn dintr-un grup care se afla pe pajiște și s-a îndreptat către ei. Osborne a explicat:

— Este un unchi de-al tatălui meu – Douglas Froude. Fost general de corp de armată.

Peter a aprobat din nou. Sir Douglas Froude comandase armata terestră înainte ca el să se fi născut, pentru ca apoi să se retragă, îndepărtându-se de problemele de stat în obscuritatea unei mici proprietăți de lângă Macedon, unde crescuse și încercase să-și scrie memoriile.

Douăzeci de ani mai târziu, încă se străduia s-o facă, deși abandona treptat lupta. De câțiva vreme, interesul lui de căpetenie se concentrase asupra grădinăritului și studiului păsărilor australiene. Vizita lui săptămânală în oraș, pentru a lua masa la Clubul Pastoral, era singura activitate socială care îi mai rămăsese. Se ținea încă bine, deși avea părul alb și fața purpurie. L-a salutat pe strănepotul lui cu veselie.

— Hei, John, am auzit aseară că te-ai întors. Ai avut o călătorie bună?

Osborne i-a făcut cunoștință cu Peter.

— Destul de bună. N-am descoperit mare lucru, iar unul dintre membrii echipajului s-a îmbolnăvit de pojar. Se mai întâmplă și-asa ceva.

— Pojar, ai? Oricum, e mai bine decât holera. Sper că niciunul dintre voi n-aveți așa ceva. Hai să bem ceva – eu am credit aici.

S-au îndreptat cu toții către masă.

John a zis:

— Mulțumesc, unchiule. Nu mă așteptam să te văd azi. Am crezut că dumneata vii de obicei vinerea.

Și-au turnat câte un gin cu tonic.

— Ah, nu! Pe timpuri, era vinerea, așa-i, dar acum trei ani, doctorul mi-a spus că dacă n-o să încetez să mai beau vinul de Porto al clubului, nu-mi garantează că voi trăi mai mult de un an. Desigur, acum totul s-a schimbat.

Și-a ridicat paharul.

— Ei, să ciocnim pentru întoarcerea voastră acasă. Presupun că ar trebui să torn puțin și pe pământ, în semn de libație, dar situația e prea serioasă pentru așa ceva. Știai că mai avem încă trei mii de sticle de Porto în pivnițele clubului și că n-au mai rămas decât șase luni – dacă ceea ce spun savanții e adevărat?

Osborne părea impresionat.

— E un vin bun?

— În condiție optimă, din toate punctele de vedere. Cel din soiul Fonseca s-ar putea să fie cam prea tânăr, dar soiul Goul Campbell e de calitate întâi. Am unele reproșuri la adresa Comitetului Vinicol. Ar fi trebuit să prevadă că se va întâmpla așa ceva.

Peter și-a reținut un zâmbet.

— Cam dificil să dai vina pe cineva, a spus el împăciuitor. Nu știu dacă se putea prevedea cu adevărat așa ceva.

— Prostii! Eu am prezis că o să se întâmple așa încă de acum douăzeci de ani. Totuși, nu mai are niciun rost să învinuiești pe careva. Singurul lucru de făcut e să profiți de situație.

— Și ce aveți de gând să faceți cu Porto-ul ăla? a întrebat Osborne.

— Se poate face un singur lucru, a zis bătrânul.

— Care anume?

— Să-l bei, băiete, să-l bei – fiecare picătură. N-are rost să-l lași pentru cine va apărea dup-aia, timpul de înjumătățire al cobaltului fiind de cinci ani. Acum vin aici de trei ori pe săptămână și iau și acasă o sticlă.

A mai tras o înghițitură.

— Dacă tot e să mor, mai degrabă să mor de prea mult Porto, decât din cauza holerei. Zici că niciunul dintre voi nu s-a molipsit în voiajul ăsta?

Peter a scuturat din cap.

— Ne-am luat precauții. Am fost mai tot timpul în imersiune.

— Ei, asta zic și eu protecție.

Le-a aruncat o privire.

— Nu mai e nimeni în viață în North Queensland, așa-i?

— În Cairns nu există supraviețuitori, domnule. Nu știm cum e în Townsville.

Bătrânul a clătinat din cap.

— Comunicațiile cu Townsville au încetat joia trecută, și acum

nici cu Bowen nu se mai poate lua legătura. Cineva spunea că au apărut niște cazuri și în Mackay.

Osborne a zâmbit.

— Trebuie să te grăbești cu vinul ăla, unchiule.

— Știu! E o situație teribilă.

Soarele strălucea deasupra lor de pe cerul fără nori, plăcut și vesel. Castanul uriaș din grădină arunca umbre pestrițe pe pajiște.

— Facem tot ce putem. Secretarul mi-a spus că luna trecută am dat gata mai mult de trei sute de sticle. S-a întors spre Peter. Cum îți place pe nava americană?

— Îmi place foarte mult, domnule. E un pic diferită de navele noastre, desigur, și eu n-am mai servit pe un submarin, dar sunt niște oameni foarte interesați...

— Nu sunt mohorâți? Nu sunt prea mulți văduvi?

El a negat din cap.

— Sunt cu toții destul de tineri, cu excepția comandantului. Nu cred că mulți dintre ei au fost însurați. Comandantul a fost, desigur, și câțiva subofițeri, însă majoritatea ofițerilor și a celorlalți membri ai echipajului au în jur de douăzeci de ani. Mulți dintre ei și-au găsit prietene pe-aici, prin Australia. S-a oprit, apoi a adăugat: N-aș putea spune că-i o navă mohorâtă.

Bătrânul a încuviințat.

— De-acum a trecut și ceva timp.

A sorbit din nou și apoi a spus:

— Pe comandant îl cheamă Towers?

— Da, domnule. Îl cunoașteți?

— A fost pe aici o dată sau de două ori și mi-a fost prezentat. Cred că-i membru onorific al clubului. Bill Davidson spunea că Moira îl cunoaște.

— Așa e, domnule. S-au întâlnit acasă la mine.

— Ei, sper că n-o să-l bage în belea.

În clipa aceea, Moira tocmai îi telefona comandantului, pe **Sydney**, străduindu-se să-l corupă.

— I-adevărat ce-am auzit, a început ea, că toți de pe nava ta au pojar?

— Așa e, a spus Towers, dar asta e informație clasată.

— Cum adică?

— Adică secretă. Dacă o navă din marina militară americană este scoasă pentru o vreme din circulație, nu ne-apucăm să o

spunem lumii întregi.

— Toată mașinăria aia e scoasă din funcțiune de o chestie atât de minoră precum pojarul? Am impresia că pe undeva e vorba de proastă organizare. Crezi că **Scorpionul** e comandat de omul potrivit?

— Sunt absolut sigur că nu, a chicotit el. Hai să ne întâlnim undeva și să discutăm despre o posibilă înlocuire. Nici eu nu sunt mulțumit.

— În weekendul ăsta o să treci pe la Peter Holmes?

— Nu m-a invitat.

— Dar o să te duci dacă ai să fii invitat? Sau l-ai pedepsit pentru nesupunere de când nu ne-am mai văzut?

— N-a prins niciun pescăruș. Cred că e singurul lucru pe care i-l reproșez. Totuși, nu l-am consemnat în jurnalul de bord.

— Te așteptai să prindă pescăruși?

— Bineînțeles. L-am făcut prinzător șef de pescăruși, dar n-a fost la înălțimea funcției. Prim-ministrul, domnul Ritchie al vostru, o să fie foarte supărat pe mine că n-am adus niciun pescăruș. Comandantul unei nave nu-i cu nimic mai bun decât ofițerii lui.

— Ai băut ceva, Dwight? a întrebat Moira.

— Mărturisesc că da. Coca-cola.

— Aha, de acolo ți se trage. Ai nevoie de un coniac dublu... sau mai degrabă de un whisky. Pot vorbi cu Peter Holmes?

— Nu, nu poți. la masa cu John Osborne pe undeva. S-ar putea să fie la Clubul Pastoral.

— Din rău în mai rău, a comentat fata. Dacă cumva o să te invite, ai să vii? Mi-ar plăcea să văd dacă poți naviga cu bărcuța aia mai bine decât data trecută. Mi-am cumpărat și un lacăt pentru sutien.

El a râs.

— Mi-ar face plăcere să vin. Chiar și în condițiile astea.

— S-ar putea să nu te invite, a subliniat ea. Nu-mi place deloc cum sună chestia asta cu pescărușii. Am impresia că pe nava ta sunt probleme grave.

— Hai să le discutăm.

— Sigur, a încuviințat Moira. Sunt curioasă să aud ce ai de spus.

A închis și a izbutit să-l prindă pe Peter la telefon, tocmai când acesta se pregătea să plece de la club. Fata a intrat direct

în subiect:

— Peter, vrei să-l inviți pe Dwight Towers la voi pe timpul weekendului? Eu o să mă autoinvit.

El a ocolit întrebarea.

— Mary mă omoară dacă Jennifer face pojar.

— O să-i spun că l-a luat de la tine. Îl inviți?

— Dacă vrei tu. Dar nu cred că va veni.

— Ba o să vină.

L-a întâmpinat la gara Falmouth, în cabrioleta ei, ca și prima oară.

— Ia spune, ce s-a întâmplat cu compleul tău roșu? a întrebat-o bărbatul.

De data asta, ea era îmbrăcată în kaki, pantaloni și bluză, ușoare și practice.

— N-am fost sigură dacă era cazul să mă îmbrac în hainele alea când o să te întâlnesc. N-am vrut să le boțesc prea tare.

El a râs.

— Ai o părere cam stranie despre mine.

— O fată nu poate fi niciodată îndeajuns de prevăzătoare, a zis Moira, aparent serioasă. Nu cu atâta fân împrejur.

S-au îndreptat către locul unde se aflau calul și trăsura ei.

— Cred că ar fi bine să punem la punct afacerea cu pescărușii înainte s-o întâlnești pe Mary, a spus ea. Vreau să spun că nu-i ceva despre care să poți discuta într-o companie lărgită. Ce zici de hotelul Pier?

— N-am nimic împotrivă.

S-au urcat în trăsură și au mers pe străzile pustii până la hotel. Fata a legat frâul de bara de protecție a aceleiași mașini și au intrat din nou în Barul Doamnelor.

Dwight a comandat un coniac dublu pentru ea și un whisky pentru el.

— Ce-i cu povestea cu pescărușul? a întrebat Moira. Ar fi mai bine s-o spui de-a dreptul, indiferent dacă ar discredita sau nu pe cineva.

— Înainte de a pleca în călătorie l-am văzut pe prim-ministrul. M-a dus amiralul, acolo. Am vorbit despre tot felul de lucruri și, printre altele, a vrut ca să aflăm tot ce putem despre viața păsărilor de mare în zona radioactivă.

— Înțeleg. Ați descoperit ceva în sensul ăsta?

— Nimic. Nimic despre păsări, pești... de fapt nimic despre

orice altceva.

— N-ați pescuit nimic?

Bărbatul i-a zâmbit.

— Dacă cineva e în stare să spună cum se poate pescui dintr-un submarin în submersie, sau cum să prinzi un pescăruș când nu poți ieși pe punte, aș vrea să aflu și eu. S-ar putea face cu un echipament special, orice e posibil. Dar problema asta s-a pus abia la întrunirea finală, cu o jumătate de oră înaintea plecării.

— Deci n-ai adus niciun pescăruș?

— Nu.

— Prim-ministrul a fost necăjit?

— Nu știu. N-am îndrăznit să mă duc să-l văd.

— Nu mă surprinde.

S-a oprit și a luat o înghițitură din pahar. Apoi, cu mai multă seriozitate, a zis:

— Spune-mi, n-a rămas nimeni în viață acolo, nu-i așa?

El a clătinat din cap.

— Nu cred. E dificil de spus cu exactitate - doar dacă s-ar trimite un om la țărm, în costum protector. Privind retrospectiv, cred că asta ar fi trebuit să facem în unele locuri. Dar de data asta n-am primit ordine și nici n-am avut echipament adecvat. Decontaminarea ar reprezenta și ea o problemă, la întoarcerea pe navă.

— „Da data asta”, a repetat Moira. Vrei să spui că o să pleci din nou?

— Cred că da. N-am primit încă ordinul, însă am o presimțire că ne vor trimite în America.

Fata a făcut ochii mari.

— Puteți ajunge până acolo?

— E drum lung și o să petrecem foarte multă vreme sub apă. Va fi greu pentru echipaj. Totuși... se poate.. **Swordfish** a făcut un voiaj de genul ăsta, așa că putem și noi.

I-a povestit despre **Swordfish** și despre călătoria submarinului în Atlanticul de Nord.

— Problema este că prin periscop se vede prea puțin. Am primit raportul comandantului despre voiajul lor și, în general, n-au aflat mare lucru. Nu poți vedea decât cheiul, de la o înălțime de șapte metri. Poți vedea eventualele distrugerii provocate de bombe într-un oraș sau port, dar cam atât. La fel ni s-a întâmplat și nouă. Am aflat foarte puține lucruri în călătoria

asta. Pur și simplu am stat locului, făcând apeluri prin stația de amplificare și, când nu ne-a răspuns nimeni, am presupus că au murit toți.

A făcut o pauză.

— De fapt, altceva nu poți presupune.

Moira a aprobat din cap.

— Cineva zicea că au pățit-o și în Mackay. Crezi că-i adevărat?

— Da. Radioactivitatea înaintează constant către sud, așa cum au prevăzut savanții.

— Dacă va continua în ritmul ăsta, cât va mai dura până când o să ajungă aici?

— Cam până în septembrie. S-ar putea să fie și mai devreme.

Fata s-a sculat nervoasă.

— Mai adu-mi ceva de băut.

Când bărbatul i-a adus băutura, ea a zis

— Aș vrea să merg undeva, să fac ceva... să dansez!

— Orice vrei.

— Nu putem sta pur și simplu aici, jelindu-ne despre ce o să ni se întâmple!

— Ai dreptate, a încuviințat bărbatul. Dar ce ai vrea tu să faci, mai mult decât faci acum?

— Nu mai fi atât de rațional, s-a încruntat ea. Nu mai vreau aici.

— Bine, a zis Dwight împăciuitor. Termină-ți paharul și să mergem să ne întâlnim cu familia Holmes. Pe urmă o să facem o plimbare cu barca.

Când au ajuns acasă la Peter și Mary, au aflat că aceștia plănuiseră o cină pe plajă. Era mai ieftin decât o petrecere și mai plăcut în zăpușeala verii; în plus, conform opiniei cam confuze a lui Mary, cu cât bărbații erau ținuți mai departe de casă, cu atât existau șanse mai puține ca fetița să se molipsească de pojar. În după-amiaza aceea, Moira și Dwight s-au dus la clubul nautic, după un prânz luat la repezeală, pentru a participa la o cursă de ambarcațiuni, în vreme ce Peter și Mary i-au urmat cu copilul în remorca bicicletei, câteva ore mai târziu.

Cursa a decurs destul de bine de data asta. Au lovit geamandura la start și s-au angajat într-o întrecere palpitantă în turul doi care s-a terminat cu o coliziune minoră - fiindcă niciun echipaj nu cunoștea prea bine regulile - dar astfel de incidente

erau frecvente, iar protestele doar formale. Au terminat pe locul șase, cu un timp mai bun decât în cursa precedentă. S-au îndreptat apoi către plajă, au tras ambarcațiunea pe un banc de nisip și s-au alăturat lui Peter și Mary la o ceașcă de ceai cu prăjiturile.

Au făcut plajă sub razele amurgului; în costume de baie, au coborât velele bărcii și au pus-o pe locul ei obișnuit de pe țărm. Soarele a coborât la orizont și ei s-au îmbrăcat, și-au luat paharele și s-au dus la capătul debarcaderului ca să vadă apusul, în vreme ce Peter și Mary se ocupau de pregătirea cinei.

Stând lângă Dwight, aplecată peste balustradă, privind luminile roșietice reflectate în marea calmă și savurând binecuvântarea serii călduțe, Moira a rostit:

— Povestește-mi despre voiajul lui **Swordfish**. Ziceai că s-a dus până în Statele Unite?

— Așa e! Au mers cât au putut de-a lungul coastei estice, dar n-au văzut decât câteva porturi mici, golful Delaware, râul Hudson și, desigur, New London. Și-au asumat mari riscuri aruncând o privire New Yorkului.

Fata s-a arătat uimită.

— A fost periculos?

Dwight a aprobat din cap.

— Există baraje de mine... propriile noastre mine. Fiecare port important sau estuar de pe coasta estică a fost protejat prin zone minate. Oricum, așa bănuim noi. La fel s-a întâmplat și pe coasta vestică.

S-a oprit o clipă, pe gânduri;

— Probabil că au fost plantate acolo înainte de război. Dacă așa este, sau dacă le-au pus după, ori dacă n-au fost puse de fapt niciodată... pur și simplu nu știm. Știm doar că acolo ar trebui să fie mine, și, dacă n-ai planul lor, nu poți răzbate.

— Vrei să spui că, dacă atingi una, te poți scufunda?

— Bineînțeles. Dacă n-ai harta minelor, nici nu îndrăznești să te apropii.

— Ei au avut harta minelor când s-au apropiat de New York?

Bărbatul a negat din cap.

— Aveau una veche de opt ani, purtând stampila A NU SE FOLOSI. Lucrurile astea sunt secrete: Nu se scot la iveală decât dacă o navă trebuie neapărat să meargă acolo. N-au avut decât harta veche. Probabil că au ținut tare mult să ajungă și au luat

În calcul eventualele schimbări ce ar fi putut interveni, reținând traseele sau însemnele principale, care indicau șenalele sigure. S-au gândit că n-ar fi fost posibile prea multe schimbări față de harta pe care o aveau. Au riscat, au intrat și au scăpat teferi. Poate că nici nu existau mine.

— Au aflat ceva important când au ajuns în port?

— Nimic în afară de ceea ce știau deja. Cam asta-i situația când explorezi în felul ăsta. Nu poți descoperi prea multe.

— Nu mai trăia nimeni?

— Oh, nu! Tot reliefurile era modificat, iar zona era puternic radioactivă.

Au rămas o vreme în tăcere, fumând și privind strălucirea apusului.

— Care a fost celălalt loc în care spuneai că s-au dus? a întrebat fata în cele din urmă.

— New London?

— Da.

— Pe unde-i asta?

— În Connecticut. În partea estică a statului, la gura râului Tamisa.

— Au riscat foarte mult mergând acolo?

El a clătinat din cap.

— Nu, acolo era baza lor. Aveau harta la zi a zonelor minate.

S-a oprit, apoi a urmat.

— E baza principală a marinei americane de pe coasta estică. Presupun că majoritatea membrilor echipajului locuiau acolo, sau în împrejurimi. Ca și mine.

— Acolo ai locuit tu?

Dwight a aprobat din cap, fără un cuvânt.

— Și au găsit aceeași situație ca peste tot?

— Se pare că da. N-au consemnat multe detalii în raport, doar nivelurile radioactivității. Erau destul de ridicate. S-au dus direct la bază, chiar în locul de unde pleaseră. Trebuie să fi fost destul de straniu să revii așa, dar n-au scris nimic despre asta în raport. Cei mai mulți ofițeri și membri ai echipajului trebuie să fi fost foarte aproape de casele lor, însă nu puteau face mare lucru, desigur. Pur și simplu au stat acolo o vreme, apoi au plecat și și-au continuat misiunea. Comandantul a menționat în raport că au ținut un fel de serviciu religios în submarin. Probabil că a fost foarte dureros.

Strălucirea caldă și roșietică a soarelui încă oferea impresia că exista frumusețe pe lume.

— Mă întreb de ce s-au mai dus acolo? a întrebat Moira.

— Și eu m-am întrebat, însă doar la început, a spus bărbatul. Cred că și eu m-aș fi dus. Deși... mă rog, nu știu... Totuși gândindu-mă din nou, aș zice că trebuiau s-o facă. Era singurul loc pentru care aveau harta barajelor de mine – pentru locul acela și pentru golful Delaware. Erau singurele locuri de care se puteau apropia în siguranță. Pur și simplu au profitat de avantajul ăsta.

Ea a aprobat din cap.

— Tu ai locuit chiar acolo?

— Nu chiar în New London. Baza e de cealaltă parte a râului, pe coasta estică. Am avut o casă la vreo douăzeci și cinci de kilometri depărtare. În susul râului. O localitate mică, denumită West Mystic.

— Nu trebuie să vorbești despre asta dacă n-ai chef, a zis fata.

El a privit-o.

— Nu mă deranjează să le povestesc unora. Dar n-aș vrea să te plictisesc.

I-a zâmbit cu blândețe.

— Și nici să încep să plâng pentru că am văzut-o pe Jennifer.

Moira s-a îmbujorat puțin.

— Când mi-ai permis să-ți folosesc cabina ca să mă schimb, a zis, am văzut fotografiile. Sunt ale familiei tale?

El a aprobat din cap.

— Da, soția mea, Sharon, și cei doi puști. Dwight Junior merge la școala primară, iar Helen o să înceapă la toamnă. Acum se duce la o grădiniță din cartier.

Moira știa de câțeva vreme că soția și copiii lui erau pentru bărbat foarte vii, cu mult mai reali decât simulacrul de viață dintr-un colț îndepărtat al lumii, unde fusese nevoit să trăiască după război. Devastarea emisferei nordice nu era ceva real pentru Dwight, cum nu era nici pentru fată. Ei doi nu văzuseră nimic din distrugerile provocate de război; gândindu-se la soția și la casa lui, era imposibil pentru el să le vizualizeze în alte circumstanțe decât acelea în care le părăsise. Avea foarte puțină imaginație și asta îl ajuta în mare măsură să poată suporta Australia.

Fata știa că explora acum zone foarte periculoase. Voia să fie amabilă cu el și trebuia să spună ceva. A întrebat, timidă:

— Ce o să se facă Junior când o să crească?

— Aș vrea să urmeze Academia Navală. Să intre în marina militară, ca și mine. E o viață bună pentru un băiat – nu cunosc alta mai bună. Dacă va fi în stare să treacă examenul... ei bine, asta-i altă problemă. Nu-i prea grozav la matematică, deși e cam devreme să-mi dau seama. O să împlinească zece ani abia la anul, în iulie. Dar aș vrea foarte mult să-l văd intrând la Academie. Cred că și el își dorește.

— Îi place marea? a întrebat Moira.

— Locuim chiar lângă țărm, a răspuns bărbatul. Cât ține vara e tot timpul în apă, înotând sau mergând cu barca. S-a oprit, pe gânduri, după care a urmat: Se bronzează ca un țigan. Toți puștii par să fie la fel. Uneori am impresia că se bronzează mai mult decât noi, chiar dacă stăm același timp la soare.

— Și aici e la fel, a remarcat ea. Încă nu l-ai învățat să navigheze?

— Nu. Am de gând să cumpăr o barcă cu pânze când o să mă întorc acasă, în permisia următoare.

Dwight s-a ridicat de pe balustrada pe care se sprijiniseră amândoi și a stat o clipă, privind strălucirea apusului.

— Presupun că asta se va întâmpla în septembrie viitor, a adăugat el calm. E cam târziu pentru navigația cu pânze, la noi în Mystic.

Fata a rămas tăcută, neștiind ce să spună.

Dwight s-a întors spre ea.

— Îți închipui probabil că sunt nebun, a rostit el apăsător. Dar așa văd eu lucrurile și se pare că nu pot gândi altfel. Oricum, nu-mi vine să plâng când văd copii mici.

Moira s-a ridicat la rândul ei și au pornit amândoi înapoi, pe debarcader.

— Nu cred că ești nebun, i-a spus ea.

Au mers împreună tăcuți, până pe plajă.

PAN

books X570

ON THE BEACH

NEVIL SHUTE

A terrifying book, quietly and deliberately so,
told with unflawed restraint—not only
technically brilliant but profoundly moving **BBC**

CAPITOLUL PATRU

În dimineața următoare, duminică, toți cei din casa familiei Holmes s-au trezit bine dispuși, cu totul altfel decât în cealaltă duminică pe care Towers o petrecuse cu ei. Se culcaseră destul de devreme, după o seară rezonabilă. La micul dejun, Mary l-a întrebat pe Dwight dacă dorea să meargă la biserică, fiind convinsă că, dacă îl ținea departe de casă, readucea șansele ca Jennifer să se molipsească de pojar.

— Aș vrea să mă duc, a spus el, dacă nu vă deranjează.

— Bineînțeles că nu. Faceți cum doriți. M-am gândit să luăm ceaiul la club în după-amiaza asta, dacă nu aveți alte planuri.

Bărbatul a clătinat din cap.

— Mi-ar plăcea să mai înot puțin, dar va trebui să mă întorc pe navă diseară, după cină, probabil.

— Nu mai puteți rămâne până mâine-dimineață?

El a negat din nou, știind cât de îngrijorată era gazda lui de posibilitatea pojarului.

— Va trebui să plec diseară.

A ieșit în grădină imediat după micul dejun, să fumeze o țigară, gândindu-se că așa o va liniști pe Mary. Moira l-a găsit acolo atunci când a ieșit și ea, după ce a ajutat-o pe gazdă să spele vasele; stătea într-un șezlong și privea golful.

S-a așezat lângă el.

— Chiar te duci la biserică? l-a întrebat.

— Da.

— Pot să vin și eu?

El a întors capul și a privit-o surprins.

— Bineînțeles. Te duci în mod regulat?

— Din an în Paște, a recunoscut fata. Dar ar fi fost mai bine dacă m-aș fi dus mai des. Poate că nu m-aș mai fi apucat de băut.

Dwight s-a gândit la asta o clipă.

— S-ar putea, a spus el nesigur. Totuși nu știu dacă are vreo legătură.

— Ești sigur că n-ai vrea să te duci mai degrabă singur?

— Bineînțeles că nu. Mi-ar plăcea să mă însoțești.

În timp ce ei plecau spre biserică, Peter scotea furtunul ca să ude grădina, înainte ca soarele să devină prea fierbinte.

— Unde-i Moira? a întrebat Mary, care ieșise și ea din casă.

— A plecat cu comandantul la biserică.

— Moira? La biserică?

Peter a zâmbit.

— Chiar dacă mă crezi sau nu, acolo s-a dus.

Mary a rămas tăcută o vreme.

— Sper că totul va fi în regulă, a spus ea în cele din urmă.

— De ce n-ar fi? Americanul e un om cinstit și nici ea nu-i soi rău, dacă apuci s-o cunoști. S-ar putea chiar să rămână împreună.

Ea a scuturat din cap.

— Mi se pare ciudat. Sper că totul va fi în regulă.

— Oricum, nu ne privește pe noi, a spus bărbatul. O mulțime de lucruri sunt un pic cam ciudate în ziua de azi.

Mary a încuviințat și a început să se plimbe prin grădină, în vreme ce soțul ei stropsea.

— Știi la ce m-am gândit? a rostit ea după o vreme. Crezi că am putea scoate copacii ăia doi?

El i s-a alăturat și a privit pomii.

— Va trebui să-l întreb pe proprietar. De ce vrei să-i scoatem?

— Avem prea puțin spațiu pentru legume și ele sunt așa de scumpe la piață! Dacă am scoate copacii ăștia și am muta gardul de nuiele, am putea face o grădină de legume de toată frumusețea, de aici până aici, a indicat cu brațul. Sunt sigură că am economisi aproape o liră pe săptămână dacă ne-am cultiva singuri legumele. Și ar fi și amuzant.

Peter s-a dus să cerceteze copacii mai îndeaproape.

— I-aș putea doborî foarte ușor, a zis el. Sunt niște lemne de foc excelente, de altfel. Ar fi verzi, desigur, prea verzi ca să-i ardem iarna asta, dar îi putem pune deoparte timp de un an. Singura dificultate e scoaterea rădăcinilor. E o treabă cam grea.

— Nu sunt decât doi, a spus femeia. Te-aș putea ajuta și eu – aș curăța crengile câtă vreme ai fi tu plecat. Dacă i-am scoate în iarna asta și apoi am săpa pământul, aș putea planta la primăvară și am avea legume toată vara următoare.

S-a oprit.

— Mazăre, fasole, dovlecei. Aș face gem de dovlecei.

— Bună idee, a încuviințat el. A privit copacii. Nu sunt foarte înalți, iar pinul de-acolo s-ar simți mai bine dacă l-am scoate.

— Încă un lucru pe care aș vrea să-l fac, a spus Mary, este să plantez un eucalipt aici. Cred că ar arăta minunat vara.

— Dar îi ia cam cinci ani să înflorească.

— Nu contează. Un eucalipt ar arăta tocmai bine aici. Zvelt, pe fundalul albastru al oceanului. L-am vedea de la fereastra dormitorului.

Peter a rămas visător, gândindu-se la strălucirea florilor purpurii din copacul cel mare, pe fundalul oceanului albastru sub soarele strălucitor.

— Cu siguranță ar fi minunat când o să fie în floare, a spus el. Unde l-ai pune? Aici?

— Ceva mai încolo. Când o să crească, am putea sta la umbra lui. A făcut o pauză, după care a continuat: Am fost până la pepiniera lui Wilson când ai fost plecat. Are câțiva puiți de eucalipti care nu costă decât zece lire. Crezi că am putea planta unul toamna asta?

— Sunt cam delicați, a reflectat Peter. Cred că ar trebui să punem doi, destul de aproape unul de altul, așa încât să-ți rămână totuși unul dacă celălalt nu se prinde. Apoi să-l scoți pe celălalt peste vreo doi ani.

— Problema e că n-ajungi niciodată s-o faci, a observat ea.

Au continuat să-și facă planuri în privința grădinii pentru următorii zece ani și dimineața a trecut foarte repede.

Când Moira și Dwight s-au întors, ei încă mai discutau despre același lucru. Le-au cerut și lor părerea despre cum să-și aranjeze grădina. Apoi Peter și Mary au intrat în casă, ca să aducă de băut și să pregătească prânzul.

Moira i-a aruncat o privire americanului.

— Cineva e nebun, a șoptit ea. Oare eu sau ei?

— De ce spui asta?

— Ei nu vor mai exista peste câteva luni. Nici eu, nici tu nu vom mai exista. Nu vor mai avea nevoie de legume la anu'.

Dwight a rămas tăcut o clipă, privind marea albastră și curba lungă a țărmului.

— Și ce-i cu asta? a spus el în cele din urmă. Poate că ei nu o cred. Poate că-și închipuie că vor putea lua totul cu ei acolo unde se vor duce, cine știe în ce loc. N-am de unde să știu.

A făcut o pauză.

— Problema e că le place să facă planuri. Nu le strica plăcerea asta spunându-le că sunt nebuni.

— N-aș face așa ceva.

A tăcut o vreme.

— Niciunul dintre noi nu crede că se va întâmpla cu adevărat, a zis ea într-un târziu. În niciun caz, nu nouă. În privința asta, toată lumea e nebună. Într-un fel sau altul.

— Ai foarte multă dreptate, a încuviințat apăsător bărbatul.

Au apărut băuturile și cu asta conversația s-a terminat, pentru că apoi a urmat prânzul. După masă, Mary i-a alungat pe bărbați în grădină, fiind convinsă că sunt molipsitori, și ea a rămas să spele vasele cu Moira. Stând în șezlonguri cu o ceașcă de cafea, Peter l-a întrebat pe comandant:

— Ați auzit ceva despre următoarea noastră misiune, domnule?

Americanul i-a aruncat o privire.

— Nimic. Dar dumneata?

— Nu prea. La ultima întrunire s-a spus totuși ceva care m-a pus pe gânduri;

— Ce anume?

— Ceva despre faptul că vom fi dotați cu aparatură radio direcțională de nu știu ce fel. Ați auzit de asta?

Dwight a clătinat din cap.

— Avem destulă aparatură radio.

— Asta-i ca să ne orientăm... cu precizie. Probabil că atunci când suntem în submersie la nivelul periscopului. Cu echipamentul actual nu-i posibil, nu-i așa?

— Nu tocmai. Dar de ce vor să facem asta?

— Nu știu. Punctul ăsta nu era trecut în ordinea de zi. Am auzit vorbindu-se în culise.

— Vor să detectăm semnalele radio?

— Cinstit să fiu, nu știu, domnule. A venit vorba despre asta atunci când au întrebat dacă detectorul de radiații ar putea fi mutat la periscopul de la prova, astfel încât aparatura cea nouă să poată fi pusă pe periscopul de la pupa. Osborne a zis că se poate, dar că va discuta problema cu dumneavoastră.

— Are dreptate. Se poate muta pe periscopul de la prova. Eu am crezut că vor să pună două detectoare.

— Nu cred, domnule. Cred că vor să instaleze aparatul ăsta nou în locul celui alt care a fost la pupa.

Americanul a privit fumul ridicându-se din țigară, apoi a rostit:

— Seattle.

— Ce ați spus, domnule?

— Seattle. S-au recepționat niște semnale radio venind din Seattle. Știi cumva dacă le mai prind încă?

Peter a clătinat din cap uimit.

— N-am știut nimic despre asta. Vreți să spuneți că cineva încă mai operează un transmițător? Comandantul a ridicat din umeri.

— S-ar putea. Dacă așa stau lucrurile, e vorba de cineva care nu se pricepe la transmisiuni. Uneori se percepe un grup de semnale, alteori un cuvânt clar. Dar în majoritatea timpului nu se înțelege nimic. E ca și cum un copil s-ar juca cu stația radio.

— Asta se întâmplă permanent?

— Nu cred. Se emite neregulat, la răstimpuri. Știu că frecvența asta e urmărită permanent. Cel puțin așa a fost până la Crăciun. De atunci n-am mai auzit nimic.

— Asta trebuie să însemne că cineva e în viață acolo, a zis Peter.

— E doar o posibilitate. Nu poți avea un radio fără energie, ceea ce înseamnă să folosești un generator de curent. Unul uriaș, care să facă să funcționeze o stație de radio mare, cu o arie de transmisie globală. Dar... nu știu. Ai zice că un tip care a putut porni o instalație de o asemenea mărime ar trebui să cunoască alfabetul Morse. Chiar dacă ar fi nevoit să transmită câte două cuvinte pe minut, cu manualul în față.

— Credeți că vom merge acolo?

— S-ar putea. Au cerut informații despre Seattle încă din octombrie trecut. Au vrut să afle tot ce știam despre instalațiile radio americane pe care le aveam.

— Le-ați oferit ceva care să le fie de folos?

Dwight a scuturat din cap.

— Nu am avut informații decât despre stațiile radio aparținând marinei militare, foarte puține despre cele ale armatei terestre și ale forțelor aeriene. Practic nimic despre stațiile civile. Iar pe coasta de vest sunt o mulțime de instalații radio.

În după-amiaza aceea, Peter, Dwight și Moira s-au plimbat pe plajă și au făcut baie, lăsând-o pe Mary cu fetița acasă.

Stând întinsă pe nisipul cald, între cei doi bărbați, tânăra a întrebat:

— Dwight, unde se află **Swordfish** acum? Vine înapoi?

— Nu știu, a replicat el. Ultimul lucru pe care l-am auzit despre el a fost că se afla în Montevideo.

— Ar putea apărea aici în orice clipă, a spus Holmes. Are destul combustibil.

Americanul a încuviințat.

— Așa e. Poate că-l vor trimite într-o zi cu ceva poștă sau pasageri. Cu diplomați sau ceva în genul ăsta.

— Unde-i Montevideo? a întrebat fata. Presupun că ar trebui să știu, dar...

— E în Uruguay, a răspuns Dwight. În estul Americii de Nord.

— Parcă spuneai că era la Rio de Janeiro. Asta nu-i în Brazilia?

El a negat din cap.

— Atunci când a făcut voiajul în Atlanticul de Nord, a avut baza la Rio. Dar după-aia s-au mutat mai jos, în Uruguay.

— Din cauza radiației?

— Da.

— Nu știu dacă a ajuns acolo încă, a intervenit Peter. N-au transmis nimic prin radio. E pe tropice, nu-i așa?

— Exact, a zis Dwight. Ca și Rockhampton.

— Au pățit-o și în Rockhampton? s-a interesat Moira.

— Încă n-am auzit, a spus Peter. Azi-dimineață s-a transmis la radio că norul radioactiv a ajuns în Salisbury, în sudul Rhodesiei. Cred că asta-i ceva mai la nord.

— Așa zic și eu, a fost de acord comandantul. Este în mijlocul unei suprafețe de pământ și, oricum, e altceva. Celelalte locuri despre care se discută... sunt toate pe țărm.

— Dar Alice Springs nu se află la tropice?

— S-ar putea. Nu știu. Dar e sigur în mijlocul unei suprafețe de uscat.

— Se întâmplă mai repede în teritoriile situate pe țărm? a întrebat fata.

Dwight a clătinat din cap.

— Nu știu, dar nici nu cred că are cineva dovezi în privința asta.

Peter a râs.

— Se va afla când va ajunge aici. Atunci o vor putea grava pe sticlă.

Tânăra a ridicat din sprâncene.

— Cum adică s-o graveze pe sticlă?

— N-ai auzit despre chestia asta? Ea a scuturat din cap.

— John Osborne mi-a povestit ieri. Se pare că un colectiv din Cairo consemnează ceea ce ni se întâmplă. O fac pe cărămizi din sticlă. Gravează evenimentul pe sticlă, apoi lipesc o altă cărămidă deasupra ei, astfel ca scrisul să rămână în mijloc.

Dwight s-a întors interesat.

— N-am auzit despre asta. Și ce o să facă cu ele?

— O să le pună în vârful muntelui Kosciusko, a zis Peter. Este piscul cel mai înalt din Australia. Dacă Pământul va fi, cine știe când, din nou locuit, probabil că oamenii vor ajunge și acolo. Și nu-i un vârf atât de înalt încât să fie inaccesibil.

— Măi să fie! Chiar o fac?

— Așa povestea John. Au acolo un soi de subterană de ciment. Așa, ca la piramide.

— Și cât de lungă e istoria asta? a întrebat Moira.

— Nu știu. Nu cred că poate fi prea lungă. Pun însă și pagini din cărți. Le sigilează între straturi de sticlă groasă.

— Dar poate că oamenii ăștia care vor veni după, a zis Moira, nu vor ști să citească. Ar putea fi... animale.

— Cred că s-au preocupat și de chestia asta. Au un soi de dicționar. Poza unei pisici, apoi cuvântul PISICĂ și tot felul de lucruri similare. John zicea că până acum asta a fost cam tot ce au reușit să termine. A făcut o pauză. Oricum, e o preocupare pentru înțelepți, îi mai face să uite de necazuri.

— Poza unei pisici n-o să-i ajute prea mult, a remarcat fata. Nu vor mai exista astfel de animale. N-or să știe ce-i aia „pisică”.

— Poza unui pește ar fi mai potrivită, a zis Dwight. PEȘTE. Sau - să zicem - poza unui pescăruș.

— S-ar complica dificultățile de scriere și pronunție.

Moira s-a întors către Peter, curioasă.

— Ce fel de cărți vor pune la păstrare? Cărți care explică cum se face o bombă cu cobalt?

— Doamne ferește!

Au izbucnit în râs.

— Nu știu ce vor pune. Aș zice că un exemplar din Enciclopedia Britanică n-ar fi o idee rea, numai că-i cam voluminoasă. Chiar că nu știu ce-au făcut. Ar putea să știe John Osborne... sau ar putea afla.

— Eram doar curioasă, a zis Moira. Oricum n-o să ne afecteze nici pe mine, nici pe voi.

S-a uitat la Peter cu o consternare prefăcută.

— Dar să nu-mi spui că păstrează și ziare! N-aș putea suporta așa ceva.

— Nu cred, a replicat el. Doar nu sunt atât de tâmpiți.

Dwight s-a ridicat de pe nisip.

— Păcat de apa asta minunată că stă degeaba, a remarcat el. Cred că ar trebui s-o folosim.

Moira i-a urmat exemplul.

— Să ne bucurăm cât mai putem, a fost ea de acord. Oricum, n-a mai rămas prea mult.

Peter a căscat.

— Voi doi bucurați-vă de apă. Eu am să mă bucur de soare.

L-au lăsat întins pe plajă și au intrat împreună în mare.

În vreme ce înotau, fata a zis:

— Ești foarte rapid în apă, nu-i așa?

Dwight s-a oprit și a venit lângă ea.

— Am înotat mult când eram tânăr. Într-o vreme am concurat chiar pentru Academia Navală împotriva Academiei militare Westpoint.

— Mă gândisem eu că ai făcut înot. Acum nu mai concurezi?

El a scuturat din cap.

— Nu. Este genul de activitate la care trebuie să renunți repede, dacă n-ai timp să te ocupi serios de antrenamente. A râs. Am impresia că apa e mai rece acum decât atunci când eram tânăr. Nu aici, desigur. Vreau să spun, în Mystic.

— Acolo te-ai născut? a întrebat Moira.

Bărbatul a negat din cap.

— M-am născut pe Long Island Sound, într-un loc pe nume Westport. Tatăl meu e medic acolo. A fost chirurg în marina militară în primul război, apoi a practicat în Westport.

— E pe malul oceanului?

El a aprobat și a spus:

— Când eram copil, nu făceam toată ziua decât să înot, să pescuiesc și să mă plimb cu barca.

— Câți ani ai, Dwight?

— Treizeci și trei. Tu câți ai?

— Ce întrebare nepoliticoasă! Am douăzeci și patru.

A făcut o pauză.

— Sharon e tot din Westport?

— Într-un fel. Tatăl ei este avocat în New York și locuiește

Într-un apartament de pe strada 84, lângă parc. Au o casă de vară în Westport.

— Deci acolo ai întâlnit-o.

El a încuviințat din cap.

— Așa se întâmplă.

— Probabil că te-ai căsătorit destul de tânăr.

— Imediat după absolvire. Eu aveam douăzeci și doi de ani și eram sublocotenent pe Franklin. Sharon avea nouăsprezece ani. N-a mai apucat să dea la facultate. Hotărâserăm cu mai bine de un an în urmă să ne căsătorim. Când și-au dat seama că n-aveam de gând să ne răzgândim, părinții noștri s-au întâlnit și au hotărât că ar fi mai bine să ne ajute. Tatăl ei a fost foarte cumsecade. Am fi putut amâna nunta, până am fi făcut rost de bani, dar ei s-au gândit că asta nu ne-ar fi fost de niciun folos. Așa că ne-au lăsat să ne căsătorim.

— V-au asigurat o rentă?

— Da, dar n-am avut nevoie de ea decât trei sau patru ani. După-aia a murit o mătușă, eu am fost avansat și lucrurile s-au aranjat.

Au fost până la debarcader, au ieșit și s-au așezat la soare.

Apoi s-au întors la Peter, au fumat cu el câte o țigară și s-au dus să se schimbe. S-au reîntâlnit pe plajă, cu pantofii în mână, târându-și leneși picioarele prin nisipul cald.

Curând, Dwight s-a scuturat și a început să-și pună ciorapii.

— Cum naiba poți să umbli cu asemenea șosete? a întrebat Moira.

Comandatul i-a aruncat o privire.

— Nu-s rupte decât la călcâi. Nu se vede.

— Nu numai la călcâi.

S-a aplecat și i-a ridicat piciorul.

— Mi se pare că am mai văzut o gaură.

— Oricum nu se vede, a spus el. În niciun caz atunci când sunt încălțat.

— N-are cine să ți le cârpească?

— Pe **Sydney** n-a mai rămas mult personal de serviciu, încă mi se mai face patul, dar nimeni nu se ocupă de cârpitul ciorapilor. Uneori mi-i cârlesc singur, dar în general pur și simplu îi arunc și-mi cumpăr alții.

— Ai și un nasture lipsă la cămașă.

— Nici asta nu se vede. E jos, intră sub curea.

— Nu ești deloc un ofițer model, a remarcat fata. Știi ce ar zice amiralul dacă te-ar vedea umblând așa? Ar zice că **Scorpionul** are nevoie de alt comandant.

— Dar n-ar avea cum să observe, a replicat Dwight. Doar dacă m-ar pune să-mi dau pantalonii jos.

— Conversația asta ia o turnură fără rost. Câte perechi de șosete sunt în halul ăsta?

— Habar n-am. A trecut multă vreme de când n-am mai umblat prin dulap.

— Dacă mi le dai, o să ți le cârlesc eu.

El a privit-o.

— E foarte drăguț din partea ta să te oferi să faci așa ceva, dar nu-i nevoie. Oricum era timpul să-mi cumpăr altele.

Astea nu mai sunt bune de nimic.

— Poți să-ți faci rost de alte șosete? a întrebat Moira. Tata n-a reușit. A zis că nu se mai găsesc. Ca și multe alte lucruri. Nu se mai găsesc nici batiste.

— Așa e, a intervenit Peter. Ultima oară când am încercat, n-am putut găsi niște șosete care să mi se potrivească. Cele pe care le-am cumpărat erau cu cinci centimetri mai lungi.

Moira a insistat:

— Ai încercat recent să-ți cumperi altele noi?

— Păi... nu. Ultimul lot l-am cumpărat astă iarnă.

Peter a căscat.

— Ar fi mai bine să i le dați să vi le cârpească, domnule. O să vă fie greu să găsiți altele.

— Dacă așa stau lucrurile, a zis Dwight, aș fi foarte recunoscător.

S-a întors către fată.

— Dar nu-i nevoie s-o faci tu. Aș putea să le cârlesc chiar eu. A zâmbit. Mă pricep, să știi.

Ea a pufnit.

— La fel de bine cum mă pricep eu să-ți conduc submarinul. Mai bine ar fi să faci un pachet cu tot ce trebuie recondiționat și să mi-l trimiți. Inclusiv cămașa. Ai nasturele?

— Cred că l-am pierdut.

— Altă dată să fii mai atent. Când ți se desprinde un nasture, nu trebuie să-l arunci.

— Dacă vorbești în felul ăsta, a spus el amenințător, chiar că am să-ți dau tot ce am. Am să te îngrop în haine rupte.

— Ei, așa mai zic și eu, a chicotit Moira. Am crezut că ascunzi lucruri. Ar trebui să pui totul într-un cufăr, sau în două, și să mi le trimiți.

— Asta înseamnă foarte mult.

— Știu. Dacă n-o să răzbesc singură, am să-i pasez și mamei câte ceva. Iar ea o să le distribuie în întregul district. Amiralul locuiește lângă noi – mama o să-i dea probabil lui lady Hartman izmenele tale la cârpit.

El a privit-o prefăcându-se alarmat.

— Atunci, **Scorpionul** o să aibă nevoie precis de alt comandant.

— Conversația asta se învâрте în cerc, a zis Moira. Trimite-mi tot ce trebuie reparat și am să văd dacă te pot îmbrăca așa cum se cuvine pentru un ofițer naval.

— Bine. Unde să le aduc?

Fata s-a gândit o clipă.

— Ești în permisie, nu-i așa?

— Din când în când. Vom pleca peste vreo zece zile, dar n-am așa mult timp liber. Comandantul trebuie să stea pe nava lui, sau să lase celorlalți impresia că o face.

— Probabil că navei i-ar fi foarte bine și singură. Ce-ar fi să aduci toate lucrurile la mine acasă, la Berwick și să rămâi vreo două nopți. Te pricepi să mâni un bou?

— N-am mai făcut-o, dar pot să încerc.

Ea l-a studiat o clipă.

— Cred că o să te descurci. Dacă poți comanda un submarin, probabil că n-o să faci mult rău unui bou. Tata are și un cal de căruță, Prince îl cheamă, totuși nu cred că o să te lase să te atingi de el. Probabil că o să-ți dea doar unul din boi.

— N-am nimic împotrivă, a zis el supus. Dar ce să fac cu el?

— Să împrăștii baliga. Are un ham care trage de un lanț de care e legată o grapă. Tu mergi pe lângă el și-l conduci. Ai și un băț ca să-l mai pocnești. E o ocupație foarte relaxantă. E bună pentru nervi.

— Sunt sigur. Dar la ce bun? Vreau să spun, de ce o faceți?

— Pentru că obții o pășune foarte bună, a explicat Moira. Dacă lași balegile pe loc, iarba răsare în smocuri aspre, și animalele nu se ating de ea. Apoi, o pășune grăpată este de două ori mai bună decât una obișnuită. Tata ține foarte mult la operațiunea asta. Pe vremuri o făceam cu un tractor. Acum

folosim un bou.

— Toate astea numai că să obțină o pășune mai bună în anul care vine?

— Da, a spus ea ferm. E-n regulă, nu-i nevoie s-o repeți. Ceea ce face tata e un lucru foarte bun, pe care-l fac numai fermierii pricepuți.

— Dar n-aveam de gând s-o spun. Câte pogoane are ferma?

— Cam cinci sute. Creștem vite Angus pentru carne, și oi.

— Tundeți oile pentru lână?

— Da.

— Când faceți asta? N-am văzut niciodată cum se tund oile.

— De obicei le tundem în octombrie. Tata e puțin îngrijorat că dacă anul ăsta o să lăsăm pe octombrie n-o să mai apucăm s-o facem. Zicea că poate o să le tundem în august.

— E un lucru înțelept, a zis Dwight grav.

S-a aplecat să-și pună pantofii.

— N-am mai fost la o fermă de multă vreme, a urmat el. Aș vrea să vin să petrec o zi sau două, dacă mă suporti. Cred că mă pot face util într-un fel sau altul.

— Nu-ți face probleme. Tata o să aibă grijă să te folosească. Pentru el o mână de bărbat în plus o să fie ca o mană cerească.

Dwight a zâmbit.

— Și chiar vrei să-ți aduc toate hainele care trebuie cârpite?

— N-am să te iert niciodată dacă ai să apari doar cu două șosete și ai să-mi spui că pijamaua ta e în regulă. Pe deasupra, lady Hartman abia așteaptă să-ți repare nădragii. Ea n-o știe încă, dar așa o să fie.

— Te cred pe cuvânt.

În seara aceea l-a dus la gară cu trăsura. După ce Dwight a coborât, fata a zis:

— Am să te aștept marți după-amiază la gara din Berwick. Dacă poți, sună-mă să-mi spui la ce oră sosește trenul. Dacă n-ai să mă suni, am să vin pe la patru.

— Am să te sun. Chiar ai vorbit serios, apropo de cârpeli?

— N-am să te iert dacă n-o să le aduci.

— Bine.

Bărbatul a ezitat.

— O să fie întuneric când ai să ajungi acasă, i-a spus. Să fii atentă.

— Mă descurc eu, a zâmbit Moira. Ne vedem marți. Noapte

bună, Dwight!

— Noapte bună, a răspuns el ușor răgușit.

Fata s-a îndepărtat. Comandantul a rămas pe loc privind-i cabrioleta, până ce a cotit după un colț și a dispărut din vedere.

Moira a ajuns acasă pe la zece. Tatăl ei a auzit calul și a venit s-o ajute să-l deshame și să ducă trăsura în grajd. În lumina difuză, în vreme ce împingeau vehiculul sub acoperiș, ea a zis:

— L-am invitat pe Dwight Towers aici pentru vreo două zile. Sosește marți.

— Vine aici? a întrebat el surprins.

— Da. Le-au dat permisie înainte de noul voiaj. Nu te deranjează, nu-i așa?

— Sigur că nu, deși cred că o să se cam plictisească. Ce ai să faci cu el toată ziua?

— I-am spus că va putea mâna boul în jurul pășunii. E un om foarte practic.

— Mi-ar prinde bine o mână de ajutor la siloz, a spus bătrânul.

— Păi, cred că o poate face. În fond, dacă-i în stare să comande un submarin nuclear, ar trebui să poată face orice.

Au intrat în casă. Mai târziu în noaptea aceea, bătrânul a anunțat-o pe nevastă despre vizitatorul lor. Ea s-a arătat foarte impresionată.

— Crezi că-i ceva la mijloc?

— Nu știu. Poate că-i place de el.

— Ea n-a mai avut nicio legătură de când cu băiatul ăla, Forrest. Înainte de război.

Tatăl Moirei a aprobat din cap.

— Îmi amintesc. Nu prea era mare lucru de capul lui. Mă bucur că s-a terminat.

— Mașina lui o atrăgea, a precizat bătrâna. Nu cred că a ținut la el vreodată.

— Țsta nou are un submarin. Probabil că-i vorba de același lucru.

— Totuși nu poate s-o plimbe cu el pe șosea, cu o sută cincizeci de kilometri la oră. S-a oprit și apoi a zis: Bineînțeles, trebuie să fie văduv acum.

El a aprobat din cap.

— Toată lumea zice că-i un om cumsecade.

— Chiar sper să iasă ceva din asta. Mi-ar plăcea s-o văd fericită, aranjată și cu copii.

— Va trebui să se cam grăbească dacă vrei să vezi așa ceva.

— Vai de mine, uit întruna. Dar știi la ce mă refer.

Dwight a sosit marți după-amiază și Moira l-a așteptat cu trăsura. El a coborât din tren și a privit în jur, inspirând adânc aerul de țară.

— Aveți un peisaj minunat pe-aici. În ce direcție e casa ta?

Ea a arătat spre nord.

— Acolo, cam la cinci kilometri.

— În sus, pe dealurile alea?

— Nu chiar în sus. Doar o parte a drumului urcă.

Comandantul avea o valiză, pe care a aruncat-o în șaretă și a împins-o sub banchetă.

— Asta-i tot ce ai adus? l-a întrebat fata.

— Da. E plină cu haine de cârpit.

— Nu par multe. Sunt sigură că mai aveai și altele.

— Nu. Am adus tot ce era de adus. Pe cuvânt de onoare!

— Sper că-mi spui adevărul.

Au pornit către sat. Aproape imediat, Dwight a exclamat:

— Uite un fag! Și dincolo altul!

Ea l-a privit curioasă.

— Cresc mulți pe aici. Pe dealuri e mai răcoros.

Bărbatul privea în jur vrăjit.

— Uite și un stejar. E uriaș! Nu cred să fi văzut vreodată un stejar atât de mare. Uite și arțarii! S-a întors spre ea. Să știi că seamănă perfect cu un drum către un orașel din Statele Unite!

— Da? Tot așa e și în America?

— Cu siguranță. Aici aveți toți copacii din emisfera nordică, în zonele din Australia pe care le-am văzut până acum nu creșteau decât eucalipti și salcâmi.

— Nu te întristează să-i vezi? a întrebat Moira.

— Dimpotrivă. Îmi place grozav să revăd copacii din nord.

— Sunt o mulțime din ăștia în jurul fermei, a spus ea.

Au intrat în sat, străbătând șoseaua de bitum pustie, apoi au luat-o pe drumul către Harkaway. În curând au început să urce. Calul a încetinit și a început să se opintească în hamuri.

— Aici trebuie să coborâm și să o luăm la picior, a spus fata.

S-au dat jos din trăsura și au suit dealul, trăgând calul după ei. După aerul stătut din port și căldura degajată de navele de oțel, aerul de țară i se părea lui Dwight proaspăt și răcoros. S-a dezbrăcat de haină, a pus-o în cabrioletă și și-a desfăcut gulerul

cămășii. Pe măsură ce suiau, panorama a început să se desfășoare în spatele lor, o priveliște largă a câmpiei până la mare, către portul Phillip Bay, aflat la cincisprezece kilometri depărtare. Au continuat drumul în aceeași manieră, când în trăsură, când pe jos, timp de jumătate de oră. Treptat, au pătruns într-un tărâm cu ferme pitorești, dealuri ondulate, pășuni bine întreținute întrepătrunse de crânguri dese.

— Ești foarte norocoasă să locuiești într-un asemenea ținut, a zis bărbatul.

Moira i-a aruncat o privire.

— Și nouă ne place aici foarte mult. Deși uneori e îngrozitor de plictisitor.

El s-a oprit și a rămas în drum, privind la peisajul care îl înconjură.

— Nu știu dacă am văzut vreodată un loc mai frumos, a zis după o vreme.

— Chiar așa? a întrebat fata. Vreau să spun, e la fel de frumos ca locurile din Anglia sau America?

— Bineînțeles. Nu cunosc Anglia așa de bine. Mi s-a povestit că acolo sunt pur și simplu tărâmurile de basm. Și în Statele Unite sunt multe peisaje splendide, dar nu cunosc niciun loc care să semene cu ăsta. Nu, ăsta e cu adevărat frumos, privit prin prisma oricărui standard din lume.

— Mă bucur să te aud vorbind așa, a replicat ea. Și mie îmi place aici, dar n-am mai văzut niciodată altceva. Am crezut că în Anglia sau America trebuie să fie locuri mult mai pitorești. ăsta arată foarte bine, dar nu înseamnă prea mult.

Dwight a clătinat din cap.

— Nu-i deloc așa. Locul acesta e frumos după orice standard pe care ți l-ai putea imagina.

Au ajuns pe un platou și, continuându-și drumul în trăsură, fata a cotit către o poartă. O alee scurtă, străjuită de pini, ducea spre o casă de lemn cu un singur etaj, o casă destul de mare, zugrăvită în alb, care se pierdea printre acareturile fermei. O verandă largă parțial acoperită cu sticlă îi înconjura fațada. Fata a condus trăsura dincolo de casă și a intrat în curtea fermei.

— Îmi pare rău că trebuie să te introduc pe ușa din spate, a zis ea, dar iapa n-ar avea răbdare, aflându-se atât de aproape de grajd.

Lou, singurul angajat al fermei, a venit s-o ajute, iar tatăl

Moirei le-a ieșit în întâmpinare. Ea i-a făcut cunoștință cu Dwight, au lăsat calul și trăsura în grija lui Lou și au intrat în casă ca s-o întâlnească pe doamna Davidson.

Mai târziu, s-au așezat pe verandă, în soarele cald al amurgului, ca să bea ceva înainte de cină. De-acolo se putea admira priveliștea pastorală, crângurile și pășunile, iar în depărtare se vedea câmpia, undeva sub copaci. Dwight a adus din nou vorba despre frumusețea peisajului.

— Da, e drăguț aici, a aprobat doamna Davidson, dar nu se compară cu Anglia. Anglia e cu adevărat frumoasă.

— V-ați născut acolo? a întrebat americanul.

— Eu? Nu. M-am născut în Australia. Bunicul meu a venit în **Sydney** în primii ani, însă n-a fost pușcăriaș. A preluat niște pământ în Riverina. Unii membri ai familiei mele sunt încă acolo.

A făcut o pauză și apoi a continuat:

— N-am fost în Anglia decât o singură dată. Am făcut o excursie în țara-mamă și pe continent în 1948. Mi s-a părut o țară extrem de frumoasă. Presupun că acum s-a schimbat mult...

A plecat în casă, împreună cu Moira, ca să pregătească ceaiul și Dwight a rămas cu domnul Davidson.

— Hai să-ți mai pun un whisky, a zis bătrânul.

— Mulțumesc.

Au stat relaxați, sorbindu-și băuturile în soarele călduț.

După o vreme, fermierul a spus:

— Moira ne-a povestit despre voiajul pe care l-ai făcut în nord.

Comandantul a aprobat din cap.

— N-am descoperit mai nimic.

— Așa spunea și ea.

— Nu poți vedea mare lucru de la nivelul apei, prin periscop. Lucrurile arată ca și înainte, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat acolo. Numai că lipsesc oamenii.

— Era foarte radioactiv, nu-i așa?

Dwight a aprobat din cap.

— Pe măsură ce înaintezi spre nord, e din ce în ce mai rău. Când am ajuns noi în Cairns, un om ar fi putut trăi câteva zile. În Port Darwin însă nimeni n-ar fi putut supraviețui așa mult.

— Când ai fost în Cairns?

— Acum două săptămâni.

— Presupun că intensitatea a crescut și acolo între timp.
— Probabil că da. Aș zice că situația se înrăutățește în mod constant, pe măsură ce trece timpul. În cele din urmă, nivelul radioactivității va fi același pretutindeni.

— Se zice că norul va ajunge aici în septembrie.

— Cam așa ceva. Radioactivitatea crește în mod constant în întreaga lume. Toate locurile situate pe aceeași latitudine par să fie afectate în același timp.

— Am auzit la radio că s-a întâmplat și în Rockhampton.

— Da, am auzit și eu, a aprobat comandantul. Și la Alice Springs. Înaintează constant.

Gazda a zâmbit trist.

— N-are rost să ne punem cenușă în cap pentru asta. Mai ia un whisky.

— Cred că n-o să mai beau acum. Mulțumesc.

Domnul Davidson și-a turnat pentru sine unul mic.

— Oricum, la noi o să ajungă la urmă de tot.

— Așa par să fie lucrurile, a zis Dwight. Dacă înaintează în ritmul actual, în Cape Town o să se întâmple puțin înainte de **Sydney** și cam în același timp cu Montevideo. Atunci n-o să mai rămână nimic viu în Africa și în America de Sud. Melbourne este cel mai important oraș sudic din lume, așa că vom fi printre ultimii.

S-a gândit o clipă.

— Noua Zeelandă s-ar putea să mai dureze puțin. Și Tasmania. Două sau trei săptămâni... Nu știu dacă locuiește cineva în Antarctica. Dacă da, e posibil ca ei să reziste destul de mult.

— Dar Melbourne este ultimul mare oraș?

— Pentru moment, așa se pare.

Au rămas tăcuți o vreme.

— Dumneata ce ai să faci? a întrebat fermierul în cele din urmă. O să pleci cu submarinul?

— N-am hotărât nimic, a spus încet comandantul. Poate că nu va trebui s-o decid eu. Există un ofițer american care îmi este superior, comandantul Shaw, din Brisbane. Nu cred că el va pleca, pentru că nava lui nu se poate deplasa. Poate că îmi va trebui ordin, nu știu...

— Dar dumneata ai pleca, dacă ar fi să iei singur hotărârea asta?

— Nu m-am decis, a repetat Dwight. Nu văd ce aş avea de câştigat. Aproape patruzeci la sută din oamenii de pe nava mea s-au legat de fete din Melbourne – unii chiar s-au căsătorit. Să zicem că m-aş muta în Hobart. Nu pot să-i iau cu mine, iar ei nu pot ajunge acolo în alt mod. Şi dacă ar putea, n-ar avea unde să locuiască. Este cam dificil să despart oamenii de femeile lor în ultimele zile, cu excepţia cazului în care ar exista vreun motiv obligatoriu în interesul marinei militare.

S-a ridicat zâmbind.

— Oricum, nici nu cred că m-ar urma. Majoritatea probabil că ar sări de pe navă.

— Da, probabil. Cred că ar prefera să rămână cu femeile.

Americanul a aprobat din cap.

— Mi se pare de înţeles. Şi n-are niciun sens să dai ordine pe care ştii că nu le va îndeplini nimeni.

— Ai putea pleca pe mare fără ei?

— Da. Pentru o călătorie scurtă. Hobart ar însemna un voiaj destul de scurt, numai şase sau şapte ore. Aş putea ajunge acolo doar cu o duzină de oameni sau chiar mai puţin, însă n-am intra în imersiune cu un echipaj atât de mic şi n-am putea naviga prea mult. Dar dacă am ajunge acolo sau chiar în Noua Zeelandă, să zicem în Christchurch, fără un echipaj complet n-am putea fi total operaţionali.

A făcut o pauză.

— N-am fi decât nişte refugiaţi.

O vreme au rămas tăcuţi.

— Unul dintre lucrurile care m-au surprins, a spus fermierul, este faptul că există atât de puţini refugiaţi. Foarte puţină lume vine din nord. Din Cairns, din Townsville sau alte locuri ca astea.

— Chiar aşa? s-a mirat comandantul. Totuşi, e aproape imposibil să obţii un pat în Melbourne în ziua de azi.

— Ştiu că au venit câţiva; dar nu atâţia cât m-aş fi aşteptat...

— Probabil din cauza radioului, a zis Dwight. Discursurile prim-ministrului au avut un efect liniştitor. E mai bine că li se spune oamenilor cum stau lucrurile cu adevărat. În fond, nu are sens să pleci de acasă şi să vii aici ca să locuieşti într-un cort sau într-o maşină abandonată, pentru a ţi se întâmpla acelaşi lucru cu o lună sau două mai târziu.

— Poate. Am auzit de oameni care s-au întors în Queensland după câteva săptămâni. Dar nu sunt sigur că-i adevărat. Am

impresia mai degrabă că nimeni nu crede cu adevărat că se va întâmpla – în orice caz, nu lor – până în momentul în care încep să se simtă rău. Iar atunci e mult mai simplu să rămâi acasă, în patul tău. Nu-ți mai poți reveni din boală după ce începe, nu-i așa?

— Nu știu, dar cred că-ți poți reveni, dacă ieși din zona radioactivă și ajungi într-un spital unde să capeteți un tratament adecvat. În spitalele din Melbourne au o mulțime de cazuri venite din nord.

— N-am știut.

— Nu se spune nimic despre asta la radio. În fond, la ce ar folosi? Și-așa se vor îmbolnăvi din nou în septembrie.

— Frumoasă perspectivă, a spus fermierul. Acum mai vrei un whisky?

— Mulțumesc, cred că da.

S-a ridicat și și-a turnat singur un pahar.

— Știi, a rostit el, acum că m-am obișnuit cu ideea, cred că-i bine așa. Cu toții trebuie să murim într-o zi, unii mai curând, alții mai târziu. Întotdeauna problema a fost că nu ești pregătit, pentru că nu știi când o să se întâmple. Ei bine, acum știm și nu putem face nimic. Într-un fel, îmi place așa. Îmi place gândul că voi fi perfect sănătos până la sfârșitul lui august și apoi... gata! Prefer situația asta decât să bolesc între șaptezeci și nouăzeci de ani.

— Ești ofițer al marinei militare, i-a zis fermierul. Probabil că ești mai obișnuit decât mine cu lucruri de genul ăsta.

— O să vă evacuați? a întrebat comandantul. Veți pleca în altă parte când o să se apropie? În Tasmania?

— Eu? Să părăsesc locul ăsta? Nu, n-am să plec. Când o să sosească, o să mă găsească aici, pe verandă, în scaunul ăsta, cu ceva de băut în mână. Sau dacă nu, în patul meu. Nu voi pleca de-aici.

— Cam ăsta-i felul în care gândesc majoritatea oamenilor, acum că s-au obișnuit cu ideea.

Au rămas pe verandă în apusul soarelui, până ce Moira a venit să-i anunțe că ceaiul era gata.

— Terminați-vă paharele și veniți, dacă mai puteți merge.

— Nu-i frumos să vorbești așa cu oaspetele nostru, i-a spus fermierul.

— Tu nu-l cunoști la fel de bine ca mine, tată. Îți spun eu, pur

și simplu nu-l poți scoate afară din cârciumă. Din orice fel de cârciumă.

— Mai degrabă el nu te poate scoate pe tine.

Au intrat în casă.

Au urmat două zile pline pentru Dwight. A înmânat celor două femei o boccea plină cu lucruri de cârpit și ele le-au sortat și s-au apucat de treabă. Din zori și până la apus, el a fost ocupat cu munca la fermă. Domnul Davidson l-a învățat să tundă oile și să încarce nutrețul pentru a-l distribui animalelor. A petrecut ore lungi mergând pe lângă bou, pe pășunile arse de soare. Schimbarea i-a făcut bine, după viața restrânsă în perimetrul submarinului și pe nava-mamă.

În fiecare seară s-a culcat devreme și a adormit imediat, trezindu-se înviorat a doua zi.

În ultima dimineață a șederii sale, Moira l-a găsit în ușa unei magazii de lângă spălătorie, folosită acum în chip de depozit pentru tot felul de lucruri nefolosite. Fuma o țigară și privea obiectele disperate din interior. Ea a zis:

— Aici punem lucrurile când facem curat în casă, zicându-ne că le vom trimite la târgul de vechituri. Dar n-apucăm s-o facem niciodată.

Bărbatul a zâmbit.

— Avem și noi o magazie din asta, numai că nu-i atât de plină. Poate pentru că n-am locuit acolo prea mult.

Privea cu interes îngrămădirea de obiecte.

— la spune, a cui a fost tricicleta aia?

— A mea.

— Probabil că erai destul de mică atunci când mergeai pe așa ceva.

Moira s-a uitat la tricicletă.

— Pare minusculă acum, nu-i așa? Cred că aveam patru sau cinci ani.

— Uite și un Pogo!³

A întins mâna și l-a tras afară. Arcurile bățului au scârțâit ruginite.

— Au trecut ani de zile de când n-am mai văzut așa ceva. Cândva umblam nebuni după chestia asta.

— Într-o vreme dispăruse, dar pe urmă iar au fost la modă, a zis ea. O mulțime de copii de pe aici se joacă cu Pogo acum.

— Câți ani aveai când te jucai cu el?

Fata s-a gândit o clipă.

— Cred că după tricicletă, după trotinetă și înainte de bicicletă. Aveam vreo șapte ani.

Dwight l-a ținut în mână cufundat în gânduri.

— Da, e o vârstă potrivită pentru Pogo. Poți să cumperi așa ceva în magazinele de pe aici?

— Presupun că da. Mulți copii se joacă cu ele.

El a lăsat jucăria jos.

— Au trecut ani de zile de când n-am mai văzut așa ceva în Statele Unite. Moda lor vine și trece, așa cum spui și tu.

A aruncat o privire în jur.

— Picioroangele ale cui au fost?

— Întâi ale fratelui meu, apoi ale mele. Eu l-am rupt pe acela.

— Fratele tău a fost mai mare ca tine, nu-i așa?

— Cu doi ani mai mare... doi și jumătate.

— E în Australia acum?

— Nu. E în Anglia.

Bărbatul a încuviințat din cap. N-avea niciun comentariu de făcut pe tema aceea.

— Picioroangele sunt cam înalte, a remarcat el. Probabil că erai deja mai mare.

— Aveam zece sau unsprezece ani.

— Uite și niște schiuri! Le-a măsurat cu privirea. Astea sunt clar pentru o vârstă mai mare.

— N-am schiat înainte de șaisprezece ani, dar le-am folosit pe-astea până a început războiul. Îmi erau de-acum puțin cam mici. Cealaltă pereche a fost a lui Donald.

Dwight și-a aruncat privirea asupra celorlalte obiecte din încăpere.

— Ia uite o pereche de schiuri nautice!

— Da, pe astea încă le mai folosim... Sau le-am folosit până a început războiul. A făcut o pauză, după care a continuat: Obişnuiam să mergem la Barwon Heads în vacanța de vară. Mama închiria aceeași casă în fiecare an...

A tăcut o clipă, amintindu-și căsuța însorită de lângă golf, nisipul cald și curentul de aer răcoros care îi vâjâia pe lângă urechi în vreme ce zbura în spatele șalupei, improșcând în jur stropii reci.

— Acolo e lopățica cu care construiam castele de nisip, când eram foarte mică...

El i-a zâmbit.

— E destul de straniu să te uiți la niște jucării și să încerci să-ți închipui cum arătau oamenii care le-au folosit la diferite vârste. Pot să mi te imaginez când aveai șapte ani, sărind de colo-colo cu bățul Pogo.

— Și enervându-mă în fiecare clipă, a adăugat Moira.

A rămas o clipă, privind pe gânduri.

— Nu i-aș permite mamei să-mi arunce nicio jucărie.

Ziceam că am de gând să le păstrez pentru copiii mei, dar acum nu va mai fi cazul.

— Păcat, a spus comandantul. Și totuși, așa stau lucrurile.

A închis ușa, zăvorând înăuntru atâtea speranțe sentimentale.

— Cred că după-amiază va trebui să mă întorc pe navă, să văd dacă nu s-a scufundat. Ai idee la ce oră e un tren?

— Nu știu, dar putem suna la gară să aflăm. Nu poți rămâne încă o zi?

— Mi-ar plăcea, totuși nu cred că ar fi bine. Mă așteaptă o mulțime de documente de rezolvat.

— Mă interesez eu de tren. Ce ai de gând să faci în dimineața asta?

— I-am spus tatălui tău că voi termina de grăpat pășunea de pe deal.

— Am ceva treabă în jurul casei, o oră sau două. Probabil că dup-aia am să vin să te însoțesc.

— Ar fi bine. Boul vostru e muncitor, dar nu prea face conversație.

După prânz, femeile i-au dat hainele cârpite. Dwight și-a exprimat mulțumirea pentru tot ce făcuseră pentru el, și-a împachetat bagajul și Moira l-a condus la gară. La Galeria Națională era o expoziție de picturi religioase australiene.

S-au înțeles să meargă s-o vadă înainte de închidere; Dwight urma s-o sune într-una din zile. Apoi el a suit în trenul de Melbourne, în drum spre slujba lui.

A ajuns pe port-avion pe la ora șase. Așa cum presupusese, pe birou îl așteptau o mulțime de documente, inclusiv un plic sigilat, cu mențiunea SECRET. L-a deschis și a găsit înăuntru un ordin de operațiuni cu o notiță adresată lui personal, din partea amiralului, în care i se cerea să sune pentru a fixa o întâlnire.

Dwight a aruncat a privire asupra ordinului. Semăna foarte

mult cu ceea ce se așteptase să vadă. Nava lui avea capacitatea de a executa misiunea, presupunând că pe coasta de vest a Statelor Unite nu existau mine, deși părerea lui era că asta ar fi fost o presupunere cam îndrăzneță.

În seara aceea l-a sunat pe Peter acasă.

— Ascultă, i-a spus, am găsit un ordin pe biroul meu. Mai era și o scrisoare de la amiral, în care îmi cere să mă prezint la el. Aș dori să vii la bord mâine, să vezi și dumneata despre ce-i vorba. Dup-aceea, poate ar fi bine să mă însoțești la amiral.

— Am să fiu la bord mâine-dimineață, a spus ofițerul de legătură.

— Perfect. Îmi pare rău că trebuie să-ți scurtez permisia, dar asta e situația.

— E-n regulă, domnule. N-aveam altceva de făcut decât să dobor un copac.

A ajuns pe portavion a doua zi dimineață, pe la nouă și jumătate și s-a așezat împreună cu Towers în cabina care îi servea drept birou, studiind ordinul.

— E cam ceea ce ați crezut și dumneavoastră că o să fie, nu-i așa? a întrebat Peter.

— Mai mult sau mai puțin, a spus comandantul.

S-a întors către masa de alături, unde era o hartă.

— E tot ce avem despre barajul de mine. Stația asta radio pe care vor ei s-o investigăm se află undeva în zona Seattle. În ceea ce ne privește, nu sunt mari probleme.

A arătat către hartă.

— Aici e schema principală a zonelor minate din Juan de Fuca și Puget Sound. Am putea naviga în siguranță până în portul din Bremerton. Nu-i nicio problemă în ce privește Pearl Harbor, dar nu ni se cere să mergem acolo. Golful Panama, San Diego și San Francisco... despre ele n-avem niciun fel de informație.

Peter a aprobat din cap.

— Va trebui să-i explicăm asta amiralului. De fapt, cred că o știe deja. Și e un om destul de deschis pentru o discuție generală.

— Despre Dutch Harbor, a spus comandantul, n-avem nici cea mai mică informație.

— S-ar putea să întâlnim gheață?

— Foarte posibil. Și ceață, multă ceață. În partea asta a anului nu-i indicat să călătorești pe acolo fără oameni de cart pe

punte. Va trebui să avem mare grijă.

— Mă întreb de ce vor să mergem acolo.

— N-am nicio idee. Poate că ne va spune amiralul.

O vreme s-au mai uitat pe hărți.

— Cum vom naviga? a întrebat în cele din urmă ofițerul de legătură.

— La suprafață de-a lungul paralelei treizeci, prin nordul Noii Zeelande, la sud de Pitcairn, până o să atingem meridianul o sută douăzeci. Apoi în sus pe meridian. Asta ne va duce până în Statele Unite, în California, în dreptul Santei Barbara. Când ne vom întoarce din Dutch Harbor, vom proceda la fel. Drept spre sud, ținând longitudinea o sută șaiszeci și cinci, pe lângă Hawaii. Presupun că o să aruncăm și o privire în Pearl Harbor, dacă tot suntem acolo. Apoi o să coborâm din nou spre sud, până în insulele Friendly, unde vom putea ieși la suprafață.

— Cât vom rămâne în imersiune?

Comandantul s-a întors și a luat o hârtie de pe birou.

— Am încercat să socotesc asta aseară. Nu cred că vom sta prea mult într-un loc, așa ca data trecută. Am socotit distanța cam la două sute de grade, deci vreo douăzeci de mii de kilometri în submersiune. Să zicem șase sute de ore de călătorie – deci douăzeci și cinci de zile. Plus vreo două zile pentru investigații și eventuale întârzieri. Să zicem douăzeci și șapte de zile.

— Destul de mult.

— **Swordfish** a stat și mai mult în imersiune treizeci și două de zile. Problema e că trebuie s-o iei ușor și cu calm.

Ofițerul de legătură a studiat harta Pacificului. Și-a plimbat degetul pe aglomerarea de recifuri și insule situate la sud de Hawaii.

— N-o să fim prea relaxați când o să navigam prin toate chestiile astea în submersiune. Și pe deasupra asta se va întâmpla la sfârșitul călătoriei.

— Știu.

Dwight a privit harta.

— Poate că ne vom deplasa puțin spre vest și vom coborî către Fiji. A făcut o pauză. Mă îngrijorează mai mult Dutch Harbor decât drumul înapoi către casă, a adăugat el.

Au examinat hărțile și ordinul operațional încă o jumătate de oră. În cele din urmă, Peter a zis:

— O să fie un voiaj destul de dificil. A zâmbit și a continuat. Ceva care o să merite povestit nepoților.

Comandantul i-a aruncat o privire iute și a zâmbit.

— Ai perfectă dreptate.

Peter a așteptat câtă vreme Dwight l-a sunat pe secretar, la Comandamentul naval. Întâlnirea a fost stabilită în dimineața următoare la ora zece. Peter nu avea de ce să mai rămână; urma să-l întâlnească pe Towers a doua zi, în biroul secretarului. A luat primul tren până la Falmouth, a ajuns acolo înainte de prânz și a plecat cu bicicleta de la gară. Când a ajuns acasă îi era foarte cald și a fost bucuros să facă un duș înainte de a mânca ceva rece. A găsit-o pe Mary îngrijorată de îndrăzneala fetei.

— Am lăsat-o în hol, pe covoraș, și m-am dus în bucătărie să curăț cartofii. Când m-am întors, era în fața ușii. E un drăcușor. Se deplasează acum cu o viteză incredibilă.

S-au așezat la masă.

— Trebuie să-i facem rost de un țarc în care să se joace, a zis bărbatul. O chestie din lemn, care se pliază.

Mary a încuviințat din cap.

— M-am gândit și eu la asta. Un țarc cu bile pe o parte, așa ca un abac.

— Sper că se mai găsesc, a spus Peter. Nu cunoști pe cineva care are vreunul rămas de la un copil, unul de care nu mai are nevoie?

— Nu știu. Toți prietenii noștri au copii mici.

— Am să văd ce pot găsi, a zis el.

Abia după prânz Mary a fost în stare să se gândească și la altceva decât la fetiță. Atunci a întrebat:

— Cum a mers treaba cu Towers?

— A primit niște ordine. Presupun că-i vorba de ceva confidențial, așa că nu discută cu nimeni. Vor să facem un drum destul de lung prin Pacific – Panama, San Diego, San Francisco, Seattle, Dutch Harbor și înapoi acasă, probabil pe lângă Hawaii. Deocamdată totul e aproximativ.

Femeia nu era prea sigură pe cunoștințele ei de geografie.

— E un drum îngrozitor de lung, nu-i așa?

— Da, destul de lung. Nu cred că-l vom face pe tot. Dwight nu e de acord să mergem prin golful Panama, pentru că nu are informații despre zonele minate, și, dacă n-o să mergem acolo,

asta înseamnă câteva mii de kilometri mai puțin. Dar chiar și așa e un drum lung.

— Cât va dura?

— N-am calculat exact. Probabil vreo două luni. Știi, i-a explicat, nu putem merge direct către San Diego, de pildă. El vrea să scurteze la minimum timpul cât vom sta sub apă. Asta înseamnă că o vom lua spre est, pe o latitudine la care să fim în siguranță, și vom rămâne la suprafață până ce vom parcurge două treimi din Pacificul de Sud. Abia apoi vom urca spre nord, până în California. Drumul este mai lung așa, dar înseamnă un timp mai scurt petrecut în submersiune.

— Cât timp veți rămâne sub apă, Peter?

— După socoteala lui, cam douăzeci și șapte de zile.

— E teribil de mult, nu-i așa?

— Da, destul. Dar nu-i un record. Totuși, înseamnă multă vreme fără aer proaspăt. Aproape o lună.

— Când e plecarea?

— Nu știu exact. Ar fi trebuit să plecăm pe la mijlocul lunii viitoare, dar acum avem nenorocitul ăla de pojar. Nu putem porni până nu scăpăm de el.

— Au mai apărut cazuri?

— Încă unul... alaltăieri. Totuși medicul e de părere că ar fi vorba de ultimul caz. Dacă are dreptate s-ar putea să plecăm pe la sfârșitul lunii. Dacă nu – dacă mai apare vreun caz – amânăm până în martie.

— Asta înseamnă că o să vă întoarceți prin iunie?

— Cam așa ceva. Oricum, vom scăpa de pojar în jur de zece martie. Deci ne vom întoarce acasă cam pe zece iunie.

Faptul că adusese vorba de pojar a făcut-o să se îngrijoreze din nou.

— Sper din tot sufletul că Jennifer n-o să se îmbolnăvească.

Și-au petrecut după-amiaza în grădină. Peter s-a apucat să doboare copacul. Era foarte înalt și a avut destule dificultăți să-l taie și să-l tragă cu o frânghie, astfel încât să cadă pe pajiște și nu pe casă. Până la ora ceaiului îi retezase deja ramurile și le stivuisse pentru a le folosi ca lemne de foc. Mary a venit cu fetița abia trezită din somn, a pus un covoraș pe pajiște și a așezat-o acolo. S-a întors ca să ia tava cu ceaiul. Când a revenit, Jennifer era la vreo trei metri de covoraș, încercând să înghită o bucată de scoarță de copac.

Mary și-a certat soțul și l-a pus s-o păzească până aducea ea ceainicul.

— Zadarnic! Trebuie neapărat să-i facem rost de un țarc.

Peter a aprobat din cap.

— Măine-dimineață mă duc în oraș. Avem o întâlnire la Comandament și probabil dup-aiia voi fi liber. Am să trec pe la „Myers”, să văd dacă mai au așa ceva.

— Sper că au. Nu știu ce o să ne facem dacă n-o să găsim un țarc.

— I-am putea lega o curea în jurul mijlocului și să o priponim de un țăruș.

— Nici vorbă de așa ceva, Peter! s-a indignat femeia. Își poate înfășura cureaua în jurul gâtului și să se suture!

Bărbatul a liniștit-o, obișnuit cu acuzația că ar fi un tată lipsit de inimă. Și-au petrecut ora următoare jucându-se cu fetița pe pajiște, în soarele călduros, încurajând-o să se târască pe iarbă. În cele din urmă, Mary a luat-o înăuntru să-i facă baie și s-o hrănească, în vreme ce Peter a continuat să taie bușteni.

În dimineața următoare, s-a întâlnit cu Towers la Comandamentul Naval și împreună au intrat în biroul amiralului, unde se mai găsea și un căpitan de la Divizia Operațiuni. I-au întâmpinat cu căldură și i-au invitat să ia loc.

— Ei bine, a început amiralul, ați aruncat o privire asupra ordinului de operațiuni pe care vi l-am trimis?

— L-am studiat cu mare grijă, domnule, a răspuns comandantul.

— Care este părerea dumată, în general?

— Mă îngrijorează zonele minate, a spus Dwight. Unele dintre obiectivele pe care le-ați numit vor fi cu siguranță minate.

Amiralul a aprobat din cap.

— Avem informații complete despre Pearl Harbor și despre zonele de lângă Seattle, dar nimic referitor la celelalte obiective.

O vreme au discutat traseul în detaliu. În cele din urmă, amiralul s-a lăsat pe spate în scaun.

— Ei, acum am o imagine generală. Asta și voiam.

A făcut o pauză.

— Cred că-i timpul să știți despre ce este vorba. O parte dintre savanți consideră că radioactivitatea atmosferică s-ar putea disipa. Argumentul general este că precipitațiile din emisfera nordică, ploaia și zăpada, ar putea purifica aerul, ca să

zicem așa.

Americanul a încuviințat tăcut.

— Conform acestei teorii, elementele radioactive din atmosferă ar cădea pe sol sau în ocean mai repede decât am anticipat noi. În acest caz, uscatul din emisfera nordică ar continua să fie de nelocuit încă multe secole de acum încolo, dar înaintarea radioactivității spre noi s-ar reduce treptat și viața ar putea să continue aici, sau în orice caz în Antarctica. Profesorul Jorgensen susține această teorie cu multă tărie.

A tăcut câteva clipe, după care a continuat:

— Mă rog, asta-i doar un rezumat al teoriei. Majoritatea savanților nu sunt de acord cu ea și cred că Jorgensen este prea optimist. Din cauza opiniei majoritare, nu s-a anunțat nimic până acum la radio și nici în presă. N-are rost să dăm speranțe zadarnice oamenilor. Totuși e o chestiune care trebuie investigată.

— Înțeleg asta, domnule, a spus Dwight. E foarte importantă. Ăsta e adevăratul obiectiv al călătoriei?

Amiralul a aprobat din cap.

— Da. Dacă Jorgensen are dreptate, pe măsură ce înaintați spre nord, radioactivitatea ar trebui să fie constantă o vreme și apoi să descrească. Nu brusc, dar de la un anumit punct diferența ar trebui să fie evidentă. De aceea dorim să înaintați cât mai mult în nordul Pacificului, până la Kodiak și Dutch Harbor. Dacă Jorgensen are dreptate, nivelurile ar trebui să fie mai scăzute acolo. Poate chiar apropiate de normal. În cazul ăsta, s-ar putea să ieșiți și pe punte.

A făcut o pauză.

— Desigur, la țărm, radioactivitatea solului ar fi încă foarte intensă, dar pe ocean viața ar putea fi posibilă.

— Există vreo dovadă practică a acestei teorii, domnule? a întrebat Peter.

Amiralul a clătinat din cap.

— Nu mare lucru. Forțele aeriene au trimis ieri un aparat. Ați auzit despre asta?

— Nu, domnule.

— Ei, bine, au trimis un bombardier Victor cu rezervoarele pline. A zburat de la Perth către nord și a ajuns în Marea Chinei, cam pe la treizeci de grade latitudine nordică, pe undeva la sud de Shanghai, înainte de a fi nevoit să se întoarcă. Nu-i o distanță

edificatoare pentru savanți, dar atât a avut autonomie de zbor. Dovezile pe care le-au cules au fost neconcludente. Radioactivitatea atmosferică continuă să crească, dar către extremitatea nordică a rutei descrește încet.

A zâmbit.

— Înțeleg că problema asta încă se dezbate. Jorgensen, desigur, spune că-i confirmă teoria. Mai susține că veți întâlni o reducere a radioactivității în jur de cincizeci sau șaiszeci de grade latitudine nordică.

— Șaiszeci? a repetat comandantul. Asta înseamnă golful Alaska. Acolo nu există decât gheață.

O vreme, au discutat detaliile tehnice ale operațiunii. S-a decis să se ia pe submarin echipament de protecție, pentru a permite ca un om sau doi să iasă pe punte trecând apoi, la intrare, prin încăperea specială pentru decontaminare. Aveau să mai ia și o barcă pneumatică, iar o nouă antenă direcțională urma să fie montată pe periscopul de la pupa.

În cele din urmă amiralul a zis:

— În ceea ce mă privește, cred că lucrurile sunt clare. Ultima etapă va fi probabil organizarea unei conferințe CSIRO, unde vor fi invitați toți cei interesați. Am să aranjez asta pentru săptămâna viitoare. Între timp, comandante, discută cu unul dintre adjuncții mei pentru punerea la punct a navei. Doresc să poți pleca la sfârșitul lunii viitoare.

— Cred că va fi posibil, domnule, a încuviințat Dwight Nu mai e mult de lucru. Singura problemă care ne-ar putea ține pe loc e pojarul.

Amiralul a râs scurt.

— Soarta umanității e în joc și pe noi ne ține în loc o boală atât de prozaică. Bine, comandante, știu că vei face tot ce îți va sta în putință.

Când au părăsit biroul, cei doi ofițeri s-au despărțit; Dwight ca să-l contacteze pe adjunctul amiralului, iar Peter ca să se ducă la Osborne, în biroul lui de pe strada Albert.

I-a spus acestuia ce aflase de la amiral.

— Cunosc teoria lui Jorgensen, a comentat Osborne. Bătrânul e cam nebun. Nu-i decât așa, o speranță.

— Totuși nu iei în considerare ce a descoperit avionul - rata redusă a nivelului radioactivității pe măsură ce înainta spre nord?

— Nu pun la îndoială evidența. Este posibil ca efectul Jorgensen să existe. Dar nimeni în afară de el nu crede că e semnificativ.

Peter s-a ridicat în picioare.

— Să-i lăsăm atunci pe savanți să descurce problema, a spus el sardonice. Trebuie să cauți un țarc pentru fiică-mea.

— Unde te duci?

— La „Myers”.

Osborne s-a ridicat din scaun.

— Vin și eu cu tine. Vreau să-ți arăt ceva pe strada Elisabeta.

N-a vrut să-i spună despre ce era vorba. Au mers împreună pe mijlocul străzilor lipsite de trafic, au cotit pe o străduță laterală și s-au oprit înaintea unui garaj. Osborne a dat la iveală o cheie din buzunar, a deschis ușile duble și le-a împins în lături.

Fusese garajul unui comerciant de mașini. Automobilele silențioase stăteau înșiruite de-a lungul pereților, toate acoperite de praf, cu cauciucurile dezumflate. În mijlocul garajului se afla o mașină de curse roșie, cu un singur loc. Era un automobil jos, foarte mic, cu capota din față alungită.

Cauciucurile îi erau umflate și fusese spălat și lustruit cu atenție. Strălucea în lumina care venea dinspre ușă. Părea extrem de rapid.

— Dumnezeu! a exclamat Peter. Ce-i asta?

— Un Ferrari, a spus Osborne. Cel cu care Donezetti a concurat cu un an înainte de război. Cel cu care a câștigat Grand Prix-ul de la Syracuse.

— Cum a ajuns aici?

— Johnny Bowles l-a cumpărat și l-a expediat cu vaporul. Apoi a venit războiul și el n-a mai apucat să concureze.

— Al cui este acum?

— Al meu.

— Al tău?

Osborne a încuviințat din cap.

— Toată viața mi-au plăcut cursele de mașini. Asta am dorit dintotdeauna să fac, dar niciodată nu mi-au ajuns banii. După aceea am auzit de acest Ferrari. Bowles rămăsese în Anglia. M-am dus la văduva lui și i-am oferit o sută de mii. A crezut că sunt nebun, desigur, dar a fost bucuroasă să-l vândă.

Peter a înconjurat mașina cu roți mari, cercetând-o de

aproape.

— Îi dau dreptate. Ce naiba ai de gând să faci cu ea?

— Încă nu știu. Știu doar că sunt proprietarul celei mai rapide mașini din lume.

— Pot să m-așez în ea? a întrebat Peter, fascinat.

— Dă-i drumul.

Ofițerul s-a strecurat pe locul strâmt dinapoia parbrizului de plastic.

— Cam ce viteză prinde?

— Nu știu precis. Oricum, peste trei sute de kilometri la oră.

Peter a pipăit volanul și comenzile. Mașina i se părea încântătoare.

— Ai mers vreodată cu ea?

— Încă nu.

A coborât cu părere de rău.

— Ce ai de gând să folosești în loc de benzină?

Celălalt a zâmbit.

— Nu-i trebuie așa ceva.

— Nu merge cu benzină?

— Merge cu un amestec special de eter și alcool, care nu-i bun la mașinile obișnuite. Am opt butoaie pline în grădina din spate a maică-mii. A zâmbit, adăugând: Am făcut rost de ele înainte de a cumpăra mașina.

A ridicat capota și au rămas o vreme examinând motorul. După întoarcerea din voiaj, Osborne își petrecuse toate orele libere lustruind și aranjând Ferrariul. Spera să-l încerce peste vreo două zile.

— Măcar un lucru e îmbucurător, a spus el. N-o să am de ce să-mi fac griji în privința circulației.

Au părăsit mașina cu părere de rău și au închis ușile garajului, dar au mai rămas locul câteva clipe.

— Dacă plecăm în voiajul ăsta la sfârșitul lunii, a zis Peter, o să ne întoarcem la începutul lui iunie. Mă gândesc la Mary și la copil. Crezi că nu vor păți nimic în tot timpul ăsta?

Ofițerul a aprobat din cap.

— Părerea mea e la fel de bună ca a oricărui altul, a ridicat din umeri Osborne. Norul poate veni mai repede sau mai încet. Deocamdată a înaintat constant în întreaga lume. Acum e la sud de Rockhampton. Dacă va continua la fel, o să ajungă la sud de Brisbane pe la începutul lui iunie. Să zicem, la o mie trei sute de

kilometri nord de Melbourne. Dar, după cum îți spuneam, poate veni mai repede sau mai încet. Mai mult de atât, n-am ce să adaug.

Peter și-a mușcat buza.

— E destul de îngrijorător. Sigur că n-am de gând să creez panică acasă, totuși m-aș simți mai bine dacă Mary ar ști ce are de făcut în lipsa mea.

— S-ar putea să nu mai ajungi niciodată acasă, a zis Osborne. Există o sumedenie de pericole în călătoria asta – altele decât radiația. Zone minate, gheață... tot felul de chestii. Nu știu ce o să se întâmple cu noi dacă o să ne izbim de un aisberg la viteză maximă, în vreme ce suntem în submersiune.

— Eu știu, a murmurat Peter.

Cercetătorul a râs.

— Păi atunci n-avem decât să ținem pumnii strânși și să sperăm că nu se va întâmpla. Vreau să apuc să mă întorc, ca să încerc chestia asta.

A făcut semn cu capul către mașina care se afla în spatele ușii.

— E destul de îngrijorător, a repetat Peter. Am sentimentul că trebuie să fac ceva înainte de plecare.

Au revenit în strada principală. Osborne s-a întors către biroul lui.

— Ai același drum? Peter a negat din cap.

— Mă duc să văd dacă pot găsi un țărc pentru fetiță. Mary spune că trebuie neapărat să fac rost de el, fiindcă altfel Jennifer poate păți ceva.

Au pornit în direcții diferite și cercetătorul s-a îndepărtat, gândindu-se recunoscător la faptul că nu era însurat.

Peter a izbutit să găsească un țărc chiar în al doilea magazin în care a intrat. Un țărc pliat e un obiect destul de incomod de transportat printr-o mulțime de oameni; s-a chinuit să-l ducă până la tramvaiul care mergea spre gară. A ajuns cu el la Falmouth pe la ora patru după-amiaza. L-a lăsat în sala de așteptare până ce avea să se întoarcă să-l ia în remorca bicicletei și a pornit încet către casă. A trecut pe la farmacia pe al cărei proprietar îl cunoștea. A întrebat-o pe vânzătoare dacă domnul Goldie era acolo. Când farmacistul îmbrăcat în alb și-a făcut apariția, Peter l-a întrebat:

— Putem vorbi ceva între patru ochi?

— Bineînțeles, căpitane.

L-a condus în încăperea din spate.

— Voiam să discut cu dumneata despre boala de radiație, a început Peter.

Chipul farmacistului a rămas inexpresiv.

— Eu trebuie să plec, a continuat căpitanul. Voi călători la bordul submarinului american **Scorpion**. O să lipsesc destul de multă vreme. N-o să ne întoarcem până la sfârșitul lui iunie, cel mai devreme.

Farmacistul a încuviințat încet din cap.

— Nu e un voiaj ușor. Există posibilitatea să nu ne mai întoarcem deloc.

O vreme au rămas tăcuți.

— Îți faci griji probabil despre doamna Holmes și Jennifer.

— Trebuie să mă asigur că Mary înțelege cum stau lucrurile, înainte de a pleca.

Peter a făcut o pauză, după care a întrebat:

— Spune-mi, de fapt, ce ți se întâmplă?

— Ai grețuri, a zis farmacistul. Țsta e primul simptom. Apoi vomități și ai diaree. Scaune cu sânge. Toate aceste simptome sporesc treptat. S-ar putea să-ți revii ușor, dar numai temporar. În cele din urmă, moartea se datorează epuizării extreme.

A tăcut câteva clipe.

— La sfârșit de tot, infecția sau leucemia pot fi cauza reală a morții. Țesuturile sangvine sunt distruse ca urmare a lipsei sărurilor din fluidele corpului.

— Cineva mi-a spus că seamănă cu holera.

— Așa-i, a încuviințat domnul Goldie. Seamănă mai degrabă cu holera.

— Ai vreun medicament?

— Nu pentru vindecare.

— Nu mă refer la asta. Ca să se termine mai repede.

— Deocamdată n-avem voie să vindem așa ceva, căpitane. Cam cu o săptămână înainte de sfârșit, va fi făcut un comunicat oficial și ni se va permite să distribuim medicamentul celor care-l vor solicita.

A făcut o pauză.

— Se pot ivi complicații teribile cauzate de aspectul religios al sinuciderii, a completat el. Presupun însă că asta-i o problemă personală.

— Trebuie ca soția mea să înțeleagă despre ce e vorba, a zis Peter. Va fi nevoită să se îngrijească de copil... și s-ar putea ca eu să nu fiu aici. Vreau să mă asigur că totul e clar înainte să plec.

— Când va veni vremea, aş putea să-i explic eu doamnei Holmes.

— Aş prefera mai degrabă s-o fac eu însumi. O să fie un pic cam tulburată.

— Desigur...

Farmacistul a stat o clipă în cumpănă, apoi a zis:

— Vino în depozit.

A intrat într-o altă cameră care avea uşa încuiată. Într-un colţ se găsea o ladă cu capacul pe jumătate ridicat. L-a deschis complet. Înăuntru se aflau cutiuţe roşii, de două dimensiuni.

Domnul Goldie a luat câte una din fiecare şi s-a întors. A desfăcut cutiuţa mai mică. Conţinea un flacon de plastic cu două tablete. L-a deschis, a scos pastilele, le-a pus deoparte cu grijă şi a pus în locul lor două aspirine. A vârât flaconul înapoi în cutia roşie şi a închis-o. I-a înmânat-o lui Peter.

— Asta-i pentru oricine va dori să ia o pastilă. O poţi lua ca să i-o arăţi doamnei Holmes. Una cauzează moartea aproape instantaneu. Cealaltă e de rezervă. Când va veni vremea, le vom distribui la tezghea.

— Mulţumesc. Cum se procedează cu copilul?

Farmacistul a luat a doua cutie.

— Pentru un copil sau un animal mai mic, cum ar fi un câine sau o pisică... E doar puţin mai complicat.

A deschis cutiuţa şi i-a arătat o seringă.

— Ți-am pus aici una folosită. Trebuie să urmezi instrucţiunile scrise pe cutie. O injecţie sub piele şi fetiţa va adormi aproape instantaneu.

A închis cutia şi i-a înmânat-o împreună cu cealaltă. Peter le-a luat recunoscător.

— E foarte amabil din partea dumitale, a spus el. Deci va putea să ia de-aici aşa ceva, atunci când va veni vremea?

— Exact.

— Va trebui să plătească ceva?

— Nu, niciun ban, a zis farmacistul. Sunt pe lista de gratuităţi.

GREGORY
PECK

AVA
GARDNER

FRED
ASTAIRE

ANTHONY
PERKINS

ON THE BEACH

CAPITOLUL CINCI

Țarcul a fost cel mai apreciat dintre cele trei obiecte pe care Peter le-a adus acasă în seara aceea.

Era un țarc nou-nouț, vopsit în verde pastel, cu bile colorate într-o parte. Înainte de-a intra în casă l-a pus pe pajiște și apoi a strigat-o pe Mary, să iasă să-l vadă. Ea a venit și l-a examinat, încercându-i stabilitatea, ca să se asigure că fetița n-o să-l răstoarne peste ea.

— Sper că vopseaua nu se va coji. E îngrozitor de periculoasă, conține substanțe otrăvitoare.

— M-am interesat la magazin, a spus Peter. Nu-i vopsea cu ulei, ci Duco. Jennifer ar trebui să aibă acetonă în salivă ca s-o poată dizolva.

— Să știi că poate să desprindă vopseaua de pe multe lucruri. S-a dat înapoi câțiva pași și a privit țarcul.

— E o culoare foarte drăguță. Se va potrivi de minune cu perdelele din camera ei.

— Și eu m-am gândit la asta, a rostit Peter. Aveau și unul albastru, dar mi-am spus că ăsta o să-ți placă mai mult.

— Da, sigur că da. E un cadou minunat!

Și-a pus brațele în jurul lui și l-a sărutat.

— Probabil că a fost îngrozitor să-l cari cu tramvaiul.

— Nu-i nicio problemă. Sunt bucuros că-ți place.

Femeia a intrat în casă, a luat-o pe Jennifer și a pus-o în țarc. Apoi și-au luat câte ceva de băut și s-au așezat, pe pajiște, fumând și privind-o pe fetiță cum înșfacă una dintre bare cu pumnii ei mititei.

— Nu crezi că acum, având de ce să se țină, se va ridica prea curând în picioare? a întrebat Mary îngrijorată. Vreau să spun, fără țarc n-ar învăța încă multă vreme să meargă. Dacă merg prea curând, copiii cresc crăcănați.

— Nu cred, a zis Peter. Atâta lume are țarcuri... și eu am avut unul când eram mic și n-am crescut crăcănat.

— Probabil că dacă nu s-ar ajuta de bare, s-ar servi de altceva, de un scaun sau ceva în genul ăsta.

Când Mary a luat-o pe Jennifer să-i facă baie și s-o pregătească de culcare, Peter a dus țarcul în casă și l-a pus în camera fetei. Apoi a aranjat masa pentru cină. Pe urmă s-a așezat pe verandă, pipăind cutiile roșii din buzunar și

Întrebându-se cum naiba să-i spună de ele soției lui.

S-a dus să-și toarne un whisky.

A deschis discuția chiar în seara aceea, puțin înainte de culcare.

— Înainte de a pleca în voiajul ăsta, vreau să discut cu tine ceva, i-a zis, cam încurcat.

Femeia a ridicat privirea.

— Ce anume?

— Despre boala de radiație de care ne vom îmbolnăvi cu toții. Există câteva lucruri pe care ar trebui să le știi.

— Ah, despre asta? N-o să apară decât în septembrie. Nu vreau să discut acum.

— Mi-e teamă că va trebui totuși să stăm de vorbă, a insistat el.

— Nu văd de ce. Poți să-mi spui tot ce e nevoie când va sosi timpul. Când vom ști că se apropie. Doamna Hildred mi-a zis că soțul ei a auzit de la cineva că până la urmă n-o să mai apară deloc. Întărirea ei încetinește, sau așa ceva. N-o să mai ajungă până aici.

— Nu știu cu cine a vorbit soțul doamnei Hildred, dar pot să-ți spun că nu-i nimic adevărat în asta. O să vină și aici, nicio problemă. S-ar putea să se manifeste în septembrie, dar poate veni și mai curând.

Ea a făcut ochii mari:

— Vrei să spui că o vom păți cu toții?

— Da, o să murim cu toții din cauza ei. De aceea vreau să-ți spun câteva lucruri...

— Nu poți să mi le spui mai încolo, când va veni vremea, când vom ști cu siguranță că se va întâmpla?

El a clătinat din cap.

— Mai degrabă ți-aș spune acum. Vezi tu, s-ar putea să nu fiu aici când se va întâmpla. Sau să vină mai repede decât se prevede, ori să mă calce vreun autobuz... S-ar putea întâmpla orice.

— Nu există niciun autobuz, a replicat ea calmă. Te referi la submarin.

— Cum vrei tu, dar aș fi mai fericit, câtă vreme voi lipsi, dacă știu că tu cunoști despre ce-i vorba.

— Bine, a aprobat ea fără entuziasm. Și-a aprins o țigară. Dă-i drumul și spune-mi.

El s-a gândit o clipă.

— Cu toții trebuie să murim într-o zi. Nu știu dacă moartea în felul ăsta e mai rea decât alta. Ceea ce se întâmplă e că te îmbolnăvești, începe să-ți fie rău, din ce în ce mai rău, vomțiți, ai diaree și te simți tot mai slăbit. S-ar putea să-ți revii pentru scurtă vreme, dar boala se întoarce din nou. Și, în cele din urmă, devii atât de slăbit, încât pur și simplu... mori.

Ea a suflat un nor de fum.

— Cât durează asta?

— N-am întrebat. Cred că depinde de individ. S-ar putea să dureze două sau trei zile. Bănuiesc că dacă apuci să-ți revii durează două sau trei săptămâni.

A urmat o scurtă pauză.

— E groaznic, a spus ea în cele din urmă. Dacă toată lumea se îmbolnăvește în același timp, nu mai are cine să te ajute. Nu mai există nici doctori și nici spitale, nu-i așa?

— Așa cred. E o chestie cu care trebuie să te lupți de unul singur.

— Dar tu vei fi aici, Peter?

— Voi fi, a consolat-o el. Îți spun asta doar așa, ca să previn orice risc.

— Dacă am să fiu singură, cine o să aibă grijă de Jennifer?

— Las-o pe Jennifer o clipă. O să ne întoarcem la ea mai târziu. S-a aplecat spre Mary. Problema e următoarea: nu există vindecare, dar nici nu ești obligat să mori în felul ăsta îngrozitor. Poți muri decent, atunci când lucrurile devin insuportabile.

A dat la iveală una din cele două cutii roșii pe care le avea în buzunar. Femeia a privit-o fascinată.

— Ce-i asta? a șoptit ea.

Peter a desfăcut cutia și a scos flaconul.

— Cam așa arată, a spus el. Pastilele astea nu sunt veritabile, Goldie mi le-a dat ca să le arăt, să știi ce ai de făcut. Pur și simplu înghiți o pastilă cu ceva de băut. Orice fel de băutură, ce-ți place ție mai mult. Apoi te întinzi și cu asta s-a sfârșit.

— Adică... mori?

Țigara i s-a stins între degete. Bărbatul a aprobat din cap.

— Când situația devine insuportabilă, asta e ieșirea.

— Cealaltă pastilă la ce folosește? a șoptit ea.

— Asta-i de rezervă. Presupun că ți-o dau în cazul în care ai pierde una din ele.

Mary a tăcut cu ochii fixați pe cutia roșie.

— Când va sosi vremea, a adăugat bărbatul, vor comunica totul la radio. Apoi trebuie doar să te duci la farmacia lui Goldie și să-i ceri vânzătoarei cutia ca s-o ai în casă. O să ți-o dea. O poate obține oricine va dori.

Ea a întins mâna, lăsând să cadă țigara stinsă și i-a luat cutia. A citit instrucțiunile tipărite în negru. În cele din urmă, a zis:

— Peter, oricât de bolnavă aș fi, n-aș putea s-o fac. Cine ar mai avea grijă de Jennifer?

— O să ne îmbolnăvim cu toții, a spus el. Orice ființă vie. Și câinii, și pisicile, și copiii – toată lumea. Și eu. Și tu. Și Jennifer.

Mary a făcut ochii mari.

— Jennifer o să se îmbolnăvească de soiul ăsta de... holeră?

— Mi-e teamă că da, scumpo. O să ne îmbolnăvim cu toții.

Femeia și-a plecat privire.

— Dar e animalic, a spus ea cu vehemență. Nu-mi pasă așa de mult de mine. Dar totul e... e absolut îngrozitor.

— E sfârșitul tuturor, a încercat el s-o consoleze. Noi vom pierde viitorul pe care l-am fi avut în față, iar Jennifer nu va apuca să trăiască deloc. Însă pentru ea nu trebuie să fie prea dureros. Când lucrurile vor fi fără speranță, poți să-i ușurezi sfârșitul. Va trebui un pic de curaj din partea ta, dar tu îl ai. Iată ce va trebui să faci, dacă eu nu voi fi aici.

A scos cealaltă cutie roșie și a început să-i explice procedura.

Mary l-a privit cu ostilitate crescândă.

— Ascultă, a spus ea – și vocea îi era mânioasă – tu încerci să-mi spui ce trebuie să fac ca s-o omor pe Jennifer?

Peter știa că se vor ivi necazuri, dar trebuia să le înfrunte.

— Exact, a încuviințat. Dacă va fi necesar, vei fi nevoită s-o faci.

— Cred că ești nebun! a exclamat Mary. N-aș face niciodată așa ceva, oricât de bolnavă ar fi. Aș îngriji-o până la sfârșit. Problema e că tu n-o iubești, n-ai iubit-o niciodată. Te-a deranjat tot timpul. Ei bine, pentru mine, fetița nu-i o pacoste. Tu ești! Și acum ai ajuns să-mi explici mie cum s-o omor.

S-a ridicat în picioare, albă de mânie.

— Dacă mai spui un singur cuvânt, am să te ucid pe tine! N-o mai văzuse niciodată atât de furioasă. S-a sculat și el în picioare.

— Cum vrei, a zis obosit. Nu trebuie să folosești cheștiile astea, dacă n-o să vrei.

— Există o șmecherie pe aici pe undeva. Încerci să mă faci s-o omor pe Jennifer și să mă sinucid. Ca să fii apoi liber să te încurci cu altă femeie.

Peter nu crezuse că va fi chiar atât de rău.

— Nu fi tâmpită, a ridicat el tonul. Dacă am să fiu aici, o voi folosi și eu. Iar dacă nu voi fi aici și va trebui să faci față lucrurilor de una singură, se va întâmpla pentru că eu voi fi deja mort. Gândește-te la asta și încearcă să-ți vâri ideea în capul ăla prost. O să fiu mort!

Ea l-a privit cu ochi mari, cu furie reținută.

— Mai există un lucru pe care ar trebui să-l știi, a adăugat bărbatul. S-ar putea ca Jennifer să trăiască mai mult decât tine.

A ridicat prima cutie roșie.

— Poți să arunci astea la coșul de gunoi. Te poți chinui oricât înainte să mori. Dar Jennifer s-ar putea să nu fie moartă. S-ar putea să mai trăiască câteva zile, plângând și vomitând în pătuțul ei, zăcând în propria-i murdărie, cu tine moartă pe podea, fără nimeni care s-o ajute. Vrei ca ea să sfârșească în felul ăsta? Dacă tu vrei, ei bine, eu n-o vreau.

I-a întors spatele.

— Gândește-te la astea și nu mai fi așa tâmpită.

Mary a rămas tăcută. Timp de o clipă, Peter a crezut că avea să cedeze nervos, dar era acum prea furios ca s-o ajute.

— E un moment în care trebuie să dovedești puțin curaj și să faci față situației, a mai spus el.

Femeia s-a întors și a ieșit din cameră alergând; după aceea a auzit-o suspinând în dormitor. Nu s-a dus după ea.

Și-a turnat un whisky, a ieșit pe verandă și s-a așezat în sezlong privind marea.

Femeile astea proaste, îndepărtate de realitate, trăind ca într-un vis, într-o lume proprie, a imaginației sentimentale! Dacă ar ține piept lucrurilor, ar putea ajuta un bărbat, l-ar putea sprijini enorm. Dar câtă vreme se agățau de lumea visurilor, nu erau decât niște pietre de moară în jurul gâtului.

Pe la miezul nopții, s-a dus în dormitor. Mary era în pat, cu lumina stinsă. Peter s-a dezbrăcat pe întuneric, de teamă să n-o trezească. Ea era cu spatele; s-a întins alături și a adormit, ajutat și de whisky. La două noaptea s-a trezit și a auzit-o suspinând. A întins o mână ca s-o consoleze.

Femeia s-a răsucit către el.

— Peter, îmi pare rău c-am fost așa de proastă...

N-au mai discutat nimic despre cutiile roșii, dar în dimineața următoare el le-a pus în dulăpiorul cu medicamente din baie, ceva mai în spate, să nu sară în ochi, totuși, la vedere. În fiecare cutie a pus câte un bilețel în care îi repeta că nu sunt flacoanele originale și-i amintea de unde le putea obține pe cele adevărate. A adăugat câteva cuvinte de iubire, gândindu-se că s-ar putea să le citească atunci când el va fi mort.

Vremea călduroasă a durat până în martie. Pe **Scorpion** n-au mai apărut cazuri de pojar, iar munca la submarin a progresat repede și datorită faptului că muncitorii din docuri nu aveau altceva de făcut. Peter a tăiat și cel de-al treilea copac, l-a transformat în lemne de foc pe care le-a pus la uscat, ca să le poată arde în anul următor, și a început să sape în grădina de zarzavat.

Osborne și-a pornit Ferrariul și l-a scos pe șosea. Nu existau prohibiții cu privire la circulația mașinilor. Nimeni nu avea benzină fiindcă, oficial, nu mai exista în toată țara. Stocurile rezervate pentru medici și spitale fuseseră epuizate. Totuși, ocazional, se mai vedeau automobile. Toți șoferii aveau canistre ascunse în cine știe ce loc, provizii făcute când începuse penuria, și la rezervele acelea se apela uneori, în cazul unor urgențe desperate. Apariția Ferrariului pe șosea n-a declanșat nicio acțiune a poliției, nici măcar atunci când tânărului i-a alunecat piciorul pe acceleratorul care nu-i era familiar, și a ajuns la o sută patruzeci de kilometri pe strada Bourke, în mijlocul orașului. Cu excepția cazului în care ar fi ucis pe cineva, poliția nu-l băga în seamă.

N-a ucis pe nimeni, dar s-a speriat destul de unul singur. În Souch Gippsland exista un circuit de curse lângă un loc pe nume Tooradin, aflat în proprietatea unui club de entuziaști.

Aici era un circuit de cinci kilometri de șosea largă de bitum, care era închis publicului. Circuitul avea o porțiune lungă și dreaptă și mai multe curbe sinuoase. Încă se mai desfășurau curse aici, cu destui de puțini spectatori din cauza lipsei transportului. De unde făceau rost entuziaștii de benzină rămânea un secret bine păstrat, sau mai multe secrete, pentru că fiecare concurent părea să aibă propria lui sursă, așa cum și John ascunsese opt butoaie de combustibil special în grădina mamei sale. John Osborne își adusese Ferrariul de mai multe ori

în locul acela, inițial pentru antrenamente și apoi ca să participe la întreceri, curse scurte, din cauza economiei de combustibil.

Mașina căpătase un anume rol în existența lui, care fusese aceea a unui savant, împărțindu-și timpul între laborator și birou. John nu dusese o viață activă, nu fusese obișnuit să-și asume riscuri personale, să-și pună viața în pericol și existența lui fusese mai săracă din punctul acesta de vedere. Atunci când i se anunțase numirea pe submarin, ca ofițer însărcinat cu problemele științifice, fusese în mod plăcut tulburat de întreruperea rutinei sale, dar în secret se îngrozise de câte ori intraseră în submersie.

Izbutise să se controleze și să-și îndeplinească îndatoririle fără să-și trădeze prea mult tensiunea nervoasă, în timpul voiajului de o săptămână către nord, însă devenise iritat de perspectiva noii călătorii, de aproape o lună, care urma să aibă loc.

Automobilul de curse schimbase însă totul. Îl excita de câte ori îl pilota. La început nu condusesese foarte bine. După ce ajungea la două sute cincizeci de kilometri pe oră în linie dreaptă, nu încetinea corect pentru a vira în siguranță. Fiecare viraj reprezenta un fel de pariu cu moartea și de două ori derapase și ieșise pe iarba ce mărginea pista, alb la față și tremurând din cauza șocului, rușinat că-și tratase astfel mașina.

Fiecare cursă sau antrenament de pe circuit îl făcea să-și dea seama de greșelile pe care nu trebuia să le mai repete și de faptul că moartea îl ocolise de puțin.

Cu aceste momente palpitate ocupându-i mintea, apropiata călătorie cu **Scorpionul** încetase să-l mai îngrozească. În voiajul acela nu exista vreun pericol comparabil cu cele pe care le întâlnise în cursele auto. Interludiul naval deveni un episod plictisitor, o pierdere din timpul atât de prețios, până ce avea să se poată întoarce în Melbourne ca să mai participe la curse încă trei luni, înainte de sfârșit.

Ca oricare alt pilot de curse, John își cheltuia mult timp încercând să se aprovizioneze cu combustibil.

Sir David Hartman și-a ținut întrevederea așa cum fusese stabilit. Dwight Towers a fost prezent în calitate de comandant al **Scorpionului**, însoțit de ofițerul său de legătură. De asemenea, l-a luat și pe ofițerul însărcinat cu problemele radio și electrice, un anume locotenent Sunderstrom, pentru că urmau

probabil să se discute amănunte legate de transmisia radio din Seattle. CSIRO era reprezentat de directorul său și de John Osborne. Mai erau prezenți și alți ofițeri din comandament, plus câțiva consilieri ai prim-ministrului.

La început, amiralul a subliniat dificultățile operațiunii.

— Este dorința mea, a spus el, și acestea sunt și ordinele prim-ministrului, ca **Scorpionul** să nu fie expus niciunui pericol major pe durata acestui voiaj. În primul rând, avem nevoie de rezultatele observațiilor științifice care vor rezulta.

Din cauza înălțimii reduse a antenei radio și a necesității ca submarinul să rămână în submersiune multă vreme, nu ne putem aștepta să avem o bună legătură radio. Din acest motiv, trebuie neapărat ca submarinul să se întoarcă în bune condiții, altminteri toată valoarea operațiunii va fi pierdută. În plus, este singura navă cu rază mare de acțiune care ne-a mai rămas la dispoziție pentru a ține legătura cu Africa și America de Sud.

Ținând cont de aceste lucruri, am făcut unele modificări ale itinerariului față de ultimele noastre discuții. Cercetarea Canalului Panama a fost anulată, din cauza zonelor minate. Comandantul Towers ne va spune pe scurt cum stăm în privința acestor zone.

Dwight a ținut o mică dizertație despre mine și despre lipsa unor informații recente.

— Seattle ne este accesibil, ca și întregul Puget Sound, a spus el. De asemenea, Pearl Harbor. Aș zice că nu trebuie să ne temem de nimeni nici în jurul golfului Alaska. Mai degrabă gheața constituie o problemă la acele latitudini, iar **Scorpion** nu este un spărgător de gheață. Totuși, după opinia mea, ne putem croi drum până acolo, fără mari riscuri. Nu sunt sigur dacă vom putea ajunge până la șaiszeci de grade latitudine, dar vom face tot ce ne stă în putere. Aș zice că putem realiza majoritatea obiectivelor pe care le doriți.

Au discutat apoi despre semnalele radio recepționate din zona Seattle. Sir Phillip Goodall, directorul CSIRO, a prezentat o sinteză a mesajelor monitorizate de la începutul războiului.

— Aceste semnale sunt în majoritate ininteligibile, a spus el. Sunt emise la intervale întâmplătoare, mai frecvent iarna decât vara. Frecvența de emisie este 4,92 megaherți.

Ofițerul radio și-a notat pe un carnețel.

— Am monitorizat o sută șaiszeci și nouă de transmisiuni.

Dintre ele, trei conțineau grupe codificate recognoscibile, șapte grupe cu totul. Am descifrat doar două cuvinte în engleză APE și LEGĂTURA.

Sir David Hartman a întrebat:

— Câte ore de transmisie ați monitorizat?

— O sută șase.

— În tot acest timp, doar două cuvinte au fost transmise în clar? Restul e de neînțeles?

— Exact.

— Nu cred că semnificația cuvintelor are vreo importanță, a spus amiralul. E probabil o transmisie întâmplătoare. În fond, dacă un număr infinit de maimuțe încep să se joace cu un număr infinit de mașini de scris, una dintre ele va scrie o piesă de Shakespeare. Adevărata problemă care trebuie investigată este modul cum au loc aceste transmisiuni. Pare clar că în zona Seattle mai există energie electrică și se poate ca ea să fie produsă de oameni. Nu e foarte probabil, dar este posibil.

Locotenentul Sunderstrom s-a aplecat către comandant și i-a șoptit ceva. Dwight a rostit apoi cu glas tare:

— Domnul Sunderstrom cunoaște instalațiile radio din zona respectivă, domnilor.

Locotenentul a început cu prudență:

— N-aș spune că le cunosc pe toate. Acum vreo cinci ani am urmat un curs de comunicații navale pe insula Santa Maria. Una dintre frecvențele pe care le-am folosit a fost 4,92.

— Unde se află insula Santa Maria? a întrebat amiralul.

— Chiar lângă Bremerton, în Puget Sound, domnule. Acolo se află principală școală de comunicații navale din zonă.

Towers a desfăcut o hartă și a indicat insula cu degetul.

— Aici e, domnule. Are legătură cu uscatul prin podul din Manchester, aflat chiar lângă golful Clam.

— Cam ce rază de acțiune ar avea stația pe de insula Santa Maria? s-a interesat amiralul.

— Nu sunt sigur, a răspuns locotenentul, dar presupun că este globală.

— Arată ca o stație globală? Are antenele foarte înalte?

— Da, domnule. Antenele de acolo sunt destul de înalte. Cred că face parte dintr-un sistem de comunicații care acoperă întreaga zonă a Pacificului, totuși nu sunt sigur. Eu n-am urmat decât școala de comunicații.

— N-ai comunicat niciodată direct cu stația aceea de pe vreo navă?

— Nu, domnule, am operat pe alte frecvențe.

Au discutat o vreme despre problemele tehnice ale transmisiunilor radio.

— Dacă se va dovedi că e vorba de Santa Maria, a zis Dwight în cele din urmă, aş zice că o vom putea investiga fără dificultăți.

A aruncat o privire hărții pe care o indicase înainte, ca să-și confirme bănuiele.

— Adâncimea apei depășește doisprezece metri în apropierea insulei. Vom putea probabil acosta chiar lângă chei. În cazul acesta, avem barca pneumatică. Dacă nivelul de radiație este acceptabil, putem trimite un ofițer pe țărm, în costumul protector, desigur.

— Sunt gata să mă ofer voluntar, a intervenit locotenentul. Cunosc instalațiile destul de bine.

Au discutat apoi despre efectul Jorgensen și observațiile științifice necesare pentru a-l confirma sau nu.

După conferință, Dwight s-a dus să ia masa cu Moira Davidson. Fata alesese ca loc de întâlnire un mic restaurant din oraș.

I-a propus să bea ceva înainte de prânz. Ea a dorit un coniac cu sifon.

— Dublu? a întrebat el, în vreme ce chelnerul aștepta.

— Nu, a zis Moira.

Dwight i-a făcut semn chelnerului, fără să comenteze, apoi a aruncat o privire genții ei diplomat, care stătea pe scaunul de alături.

— Ai fost la cumpărături?

— Eu la cumpărături? a exclamat ea indignată.

— Atunci? Te duci undeva după ce mergem la expoziție?

— Nu, a replicat fata amuzată de curiozitatea lui. Te las să ghicești de trei ori ce am în geantă.

— Coniac, a sugerat el.

— Nu, ăsta îl port în mine.

— Un cuțit. Ai de gând să desprinzi din ramă unul din tablourile alea religioase ca să-l iei și să-l atârni în baie?

— Nu. Mai ai dreptul la o încercare.

— Ceva ce croșetezi?

— Nu mă ocup cu așa ceva. Eu nu fac nimic odihnitor. Ar fi trebuit s-o știi de pe-acum.

Chelnerul le-a adus băuturile.

— Bine, a spus Dwight. Ai câștigat. Ce-i înăuntru?

Moira a deschis geanta. Conținea un creion, un caiet și un manual de stenografie.

Bărbatul a privit cu ochii mari.

— Ei, lasă-mă! Chiar te-ai apucat de învățat?

— De ce nu? Tu însuși ai spus cândva că ar trebui s-o fac.

El și-a amintit vag ceea ce-i spusese odată, într-un moment de relaxare.

— Urmezi un curs sau ceva în genul ăsta?

— În fiecare dimineață, trebuie să fiu pe strada Russell, la nouă și jumătate. Nouă și jumătate... Îți dai seama ce înseamnă asta pentru mine?! Trebuie să mă trezesc înainte de șapte!

— E rău, într-adevăr, a zâmbit el. De ce o faci?

— Ca să am o preocupare. M-am săturat să tot împrăștii balegă.

— De când te-ai apucat?

— De trei zile. Am început să mă pricep destul de bine. Sunt deja în stare să mâzgălesc câte ceva.

— Dar o să știi ce ai scris după aceea?

— Încă nu, a admis ea și a luat o gură de coniac. Așa ceva înseamnă să fii avansat.

— Urmezi și cursul de dactilografie?

Moira a aprobat din cap.

— Și secretariat. Toate chestiile.

Bărbatul a privit-o admirativ.

— O să fii o secretară pe cinste când o să termini.

— La anul. Voi putea obține o slujbă bună atunci.

— Fac mulți chestia asta? a întrebat-o. E o școală sau așa ceva?

Ea a încuviințat din nou.

— Sunt mai mulți decât crezusem. Cred că-i cam jumătate din numărul obișnuit. Imediat după război nu prea au fost elevi și au pus pe liber majoritatea profesorilor. Acum numărul cursanților a crescut și sunt obligați să angajeze iarăși profesori.

— Deci sunt mulți?

— Mai ales adolescenți. Mă simt ca o bunică printre ei. Cred că părinții lor s-au plictisit să-i țină acasă și i-au trimis la muncă.

A făcut o pauză, apoi a continuat.

— Același lucru se întâmplă și la universitate. Sunt mult mai mulți studenți acum decât în urmă cu câteva luni.

— Nu m-am gândit niciodată că s-ar putea întâmpla așa ceva, a remarcat Dwight.

— E plictisitor să stai acasă, fără să faci nimic. Acolo își întâlnesc prietenii.

Bărbatul i-a sugerat încă un pahar, dar ea l-a refuzat; au comandat prânzul.

— Ai auzit de John Osborne și de mașina lui?

— Sigur că da, a râs Dwight. Mi-a arătat-o. Am impresia că o arată oricui vrea să vină s-o vadă. E o mașină foarte frumoasă.

— E absolut nebun. O să moară într-un accident.

Dwight și-a sorbit supa.

— Ce contează atâta vreme cât nu are accidentul înainte de a porni în călătorie? Se distrează de minune.

— Când plecați? a întrebat fata.

— Presupun că săptămâna viitoare.

— Va fi foarte periculos?

A urmat o scurtă tăcere.

— Ah, nu, a spus el. Ce te face să crezi asta?

— Am vorbit ieri la telefon cu Mary Holmes. Părea un pic îngrijorată, apropo de ceva ce i-a zis Peter.

— Legat de călătorie?

— Nu în mod direct. Cel puțin așa cred. Mai degrabă ceva în genul că și-ar fi făcut testamentul.

— Țasta-i întotdeauna un lucru bun de făcut, a observat bărbatul. Toată lumea ar trebui să-și facă un testament, adică fiecare bărbat căsătorit.

Chelnerul a adus fripturile.

— Spune-mi, e periculos? a repetat ea întrebarea.

Dwight a clătinat din cap.

— E un voiaj destul de lung. O să lipsim aproape două luni, iar jumătate din drum vom fi în submersiune. Dar nu-i mai periculoasă decât orice altă operațiune în apele nordice.

A făcut o pauză după care a continuat:

— Întotdeauna e periculos să călătorești în ape unde ar fi putut avea loc explozii nucleare. Mai ales în submersiune. Niciodată nu știi cu adevărat ce poți întâlni. Chiar și fundul oceanului poate să fi suferit transformări. Poți să dai peste vreo

navă scufundată, despre care nu știai că-i acolo. Trebuie să fii cu ochii în patru și să înaintezi cu grijă. Dar n-aș zice că e deosebit de periculos.

— Să te întorci teafăr, Dwight.

— Bineînțeles, o să ne întoarcem cu toții teferi. Așa ni s-a ordonat. Amiralul vrea ca acest submarin să se întoarcă în port.

Ea s-a lăsat pe spate și a râs.

— Ești imposibil! De câte ori devin sentimentală, mă... pur și simplu mă dezumfli.

— Probabil că nu sunt tipul sentimental. Așa zice și Sharon.

— Da?

— Da, se supără mereu pe mine din cauza asta.

— Nu mă surprinde. Îmi pare rău pentru ea.

Au terminat prânzul și au ieșit din restaurant, îndreptându-se către Galeria Națională, ca să viziteze expoziția de tablouri religioase. Toate erau picturi în ulei, în special în stil modern. Au făcut turul sălii rezervate celor patruzeci de tablouri. Moira nu era interesată, iar Dwight nu înțelegea nimic.

Niciunul dintre ei n-avea nimic de comentat despre Crucificările verzi sau despre pânzele roz, înfățișând Nașterea lui Hristos. În schimb, cele cinci sau șase picturi care tratau aspectele religioase ale războiului i-a mișcat într-atât, încât au izbucnit controverse. S-au oprit în fața tabloului care câștigase premiul, un Crist îndurerat, pe fundalul unei metropole în ruine.

— Cred că ăsta spune ceva, a zis fata. Uite, în sfârșit, de data asta sunt de acord cu juriul.

— Mie nu-mi place deloc.

— Ce nu-ți place la el?

— Absolut nimic. Pentru mine, nu-i decât un fals. Niciun pilot cu mintea întreagă n-ar zbura atât de jos, în vreme ce bombele termonucleare explodează împrejur. Ar lua foc numaidecât.

— Compoziția e bună și coloritul la fel.

¹ A bușuma - a freca un cal cu un șomoioag de paie (nota lui Cosimo)

² Institutul de Cercetări Științifice și Tehnologice al Commonwealth-ului (nota trad.).

³ Baston prevăzut cu arcuri și propteale pentru picioare, cu care sar copiii (Nota trad.).

— Ah, sigur, a replicat Dwight. Dar subiectul este fals.

— În ce sens?

— Dacă asta vrea să fie clădirea RCA, înseamnă că pictorul a pus podul Brooklyn în New Jersey și Empire State în mijlocul Central Park-ului.

Moira a cercetat catalogul.

— Nu spune nicăieri că ar fi vorba de New York.

— Indiferent ce intenționa să fie, e un fals, a insistat bărbatul. Nu putea să arate astfel. E prea dramatic. S-a întors și a privit în jur cu dezgust. Nu-mi place nimic din toate astea.

— Nu îndrăznești nimic din fiorul religios? a întrebat Moira.

I se părea ciudat, deoarece comandantul se ducea mereu la biserică și ea crezuse că expoziția avea să-l miște.

El a luat-o de braț.

— Nu sunt un individ religios. Asta-i vina mea, nu a artiștilor. Ei văd lucrurile altfel decât le văd eu.

Au părăsit sala aceea.

— Te interesează picturile, sau de fapt te plictisesc?

— Nu mă plictisesc, a spus Dwight. Îmi plac atunci când sunt pline de culoare și nu încearcă să te învețe nimic. Există un pictor pe nume Renoir, nu-i așa?

Fata a aprobat din cap.

— Au câteva tablouri de-ale lui. Ți-ar plăcea să le vezi?

Au găsit sala cu artă franceză și bărbatul a rămas în fața unui tablou cu un râu, o alee umbrită de pomi, case albe și magazine, viu colorat și foarte franțuzesc.

— Ți-a plăcut pictura care-mi place, a zis el. Pentru așa ceva mi-aș pierde timpul.

S-au mai plimbat prin galerie o vreme, discutând și privind tablourile. Apoi Moira a trebuit să plece. Mama ei nu se simțea bine și ea îi promisese că se va întoarce mai devreme acasă. Dwight a condus-o până la gară cu tramvaiul.

În aglomerația de la intrare, Moira s-a răsucit spre el.

— Mulțumesc pentru prânz și pentru toată după-amiaza. Sper că celelalte picturi au meritat, dacă cele religioase nu te-au entuziasmat.

— Cu siguranță, a râs Dwight. Mi-ar plăcea să mă întorc acolo, să văd mai multe. Cât despre religie, pur și simplu nu-i genul meu.

— Dar te duci la biserică în mod regulat, s-a mirat Moira.

— Ei, mă rog, asta-i altceva.

Fata nu putea să-l contrazică și nici n-ar fi încercat asta în mijlocul mulțimii. A spus, în schimb:

— Ne mai putem întâlni înainte să pleci?

— În timpul zilei voi fi ocupat. Am putea merge la un film într-o seară, dar trebuie s-o facem cât de curând. Vom pleca imediat ce se vor termina lucrările, iar ele înaintează destul de iute acum.

Au aranjat să cineze în marșea următoare și fata i-a făcut semn de adio, dispărând în mulțime. Dwight nu se grăbea să revină în port și mai era încă o oră până la închiderea magazinelor. A mers pe străzi, privind vitrinele. Curând, a dat peste un magazin de articole sportive. A ezitat un moment, apoi a intrat în raionul cu articole de pescuit și s-a adresat vânzătorului:

— Aș dori o mulinetă, o lansetă și niște fir de nailon.

— Sigur că da, a spus vânzătorul. Pentru dumneavoastră?

Americanul a clătinat din cap.

— E un cadou pentru un băiat de zece ani. Prima lui undiță. Aș vrea ceva de bună calitate, dar destul de ușor. Aveți ceva din fibră de sticlă?

— Mi-e teamă că, pentru moment, nu mai avem așa ceva.

A luat dintr-un raft o undiță și i-a arătat:

— Asta e o lansetă mică și bună, din oțel.

— Nu ruginește în apă sărată? Locuiește lângă mare și știți cum sunt puștii.

— Rezistă foarte bine, a zis vânzătorul. Am vândut o mulțime pentru pescuit în mare.

În vreme ce Dwight examina lanseta, vânzătorul a dat la iveală câteva mulinete.

— Pentru pescuitul marin, avem mulinetele astea din plastic sau vă pot oferi una multiplicatoare din oțel inoxidabil. Este mai bună, desigur, dar mult mai scumpă.

Dwight le-a examinat.

— Cred că am s-o cumpăr pe cea din oțel.

A ales și o gută, iar vânzătorul a împachetat cele trei articole.

— E un cadou drăguț pentru un băiat, a observat el.

— Sigur. O să se distreze de minune.

A plătit, a luat pachetul și s-a dus la raionul unde se vindeau biciclete și trotinete pentru copii.

— Aveți cumva un băț Pogo? a întrebat-o pe vânzătoare.

— Un băț Pogo? Nu cred. Să-l întreb pe șef.

Șeful raionului s-a apropiat.

— Mi-e teamă că nu mai avem așa ceva, domnule, i-a zis el. Jucăriile astea nu prea s-au căutat în ultima vreme și l-am vândut pe ultimul acum câteva zile.

— O să mai primiți?

— Am comandat o duzină. Nu știu când vor sosi. Aprovizionarea cam scârțâie acum. Îl doriți pentru un cadou, nu-i așa?

— Pentru o fetiță de șase ani.

— Trotinetele astea sunt potrivite pentru asemenea vârste.

Dwight a negat din cap.

— Are deja una.

— Poate o bicicletă atunci.

Erau prea voluminoase și cam rudimentare, dar n-a spus-o.

— De fapt, voiam doar un băț Pogo. Cred că am să mai încerc și în altă parte și, dacă n-o să găsesc, am să mă întorc aici.

— Căutați la „McPhails”, a spus omul amabil. S-ar putea să le mai fi rămas vreunul.

Comandantul a ieșit și a încercat la „McPhails”, dar și acolo se terminaseră bețele Pogo. A intrat și în alte magazine, cu același rezultat. Se părea că asemenea jucării nu se mai găseau. Cu cât era mai frustrat, cu atât i se părea că nu dorea altceva decât un băț Pogo și că nimic altceva nu l-ar fi putut înlocui. A cotit pe strada Collins, căutând alt magazin, dar ieșise din zona magazinelor de jucării, intrând în cea a mărfurilor de lux.

Chiar înainte de închidere, s-a oprit în fața vitrinei unei bijuterii. Era un magazin de bună calitate; a stat acolo o vreme, privind vitrinele. Smaralde și diamante ar fi fost cel mai bine. Smaraldele mergeau de minune cu părul ei negru.

A intrat în magazin.

— Mă gândeam la o brățară, i-a spus tânărului îmbrăcat cu un sacou negru. Smaralde și diamante, poate. Oricum, smaralde. Doamna e brunetă și-i place să poarte verde. Aveți ceva în genul ăsta?

Bijutierul s-a îndreptat spre seif și s-a întors cu trei brățări pe care le-a așezat pe un suport de catifea.

— Le avem pe acestea, domnule. Cam la ce preț v-ați gândit?

— Nu știu, a zis comandantul. Vreau să fie o brățară

deosebită.

Vânzătorul a ridicat una.

— Aceasta costă patruzeci de guinee, iar aceasta patruzeci și cinci. Sunt foarte frumoase.

— Cât costă aceea de acolo?

Tânărul i-a arătat-o.

— Asta e mult mai scumpă, domnule. E o piesă rară.

A examinat eticheta minusculă.

Strălucea pe catifeaua neagră. Dwight a ridicat-o și a examinat-o. Era cu adevărat o piesă de excepție. Sharon nu avea nimic asemănător în caseta ei cu bijuterii. Știa că o să-i placă.

— E de fabricație englezească sau australiană?

Vânzătorul a negat din cap.

— E un original de la „Cartier”, celebra firmă din Paris. A ajuns la noi din averea unei doamne din Toorak. După cum vedeți, e în condiție foarte bună. De obicei montura are nevoie de reparații, dar piesa asta n-a avut nevoie de nicio intervenție. E într-o condiție perfectă.

Dwight își putea imagina încântarea lui Sharon.

— Am s-o iau, a spus el. Va trebui să v-o plătesc cu un cec. Am să trec pe-aici s-o iau, mâine sau poimâine.

A scris cecul și a luat chitanța. După ce s-a îndepărtat câțiva pași, s-a oprit și s-a întors din nou către vânzător.

— Nu cumva aveți idee unde aș putea cumpăra un băț Pogo, un cadou pentru o fetiță? Se pare că nu se mai găsesc.

— Mi-e teamă că nu vă pot ajuta, a ridicat din umeri tânărul. Cred că singurul lucru pe care îl puteți face e să luați la rând toate magazinele de jucării.

Magazinele se închideau și nu mai avea timp în seara aceea să mai caute altundeva. A luat pachetul și s-a întors la Williamstown; când a ajuns în port, a urcat pe submarin și a vârat undița cu discreție în spatele patului din cabina lui.

Două zile mai târziu, când a primit brățara, a adus-o și pe ea pe submarin și a închis-o în seiful unde păstra documentele confidențiale.

În aceeași zi, o anumită doamnă Hector Fraser a adus un vas de argint la bijutier pentru a-i lipi mânerul. Mergând pe stradă, s-a întâlnit cu Moira Davidson, pe care o cunoștea de mică. S-a oprit și a întrebat-o despre mama ei, apoi i-a zis:

— Draga mea, îl cunoști pe comandantul Towers, americanul, nu-i așa?

— Da, îl știu destul de bine. Și-a petrecut un weekend la noi de curând.

— Crezi că e nebun? Poate că toți americanii sunt nebuni, știu și eu...

Fata a zâmbit.

— Nu mai nebun decât noi ceilalți, în ziua de azi. Dar ce a făcut?

— Încearcă să cumpere un băț Pogo de la „Simmonds”.

Moira a devenit brusc atentă.

— Un băț Pogo?

— Draga mea, dintre toate locurile, auzi unde a încercat. La „Simmonds”! De parcă ei ar vinde așa ceva acolo. Se pare că a intrat și a cumpărat cea mai frumoasă brățară, pentru care a plătit un preț fabulos. Nu cumva a luat-o pentru tine?

— Nu cred. Nu pare să fie genul lui.

— Ei, nu se știe niciodată cu bărbații ăștia. Poate că o să-ți facă un cadou surpriză.

— Și ce-i cu bățul Pogo?

— Păi, după ce a cumpărat brățara, l-a întrebat pe domnul Thompson - tânărul ăla blond și simpatic - dacă nu știe de unde ar putea să cumpere un băț Pogo. A spus că dorea să-l dăruiască unei fete.

— Și ce-i rău în asta? a întrebat calmă Moira. Ar fi un cadou potrivit pentru o fetiță.

— Presupun că da. Totuși pare un lucru atât de caraghios, cumpărat de un comandant de submarin. Și dintre toate locurile, tocmai la „Simmonds”!

— Probabil că-i face curte unei văduve bogate, care are o fetiță, a spus Moira. Brățara pentru mamă și bățul Pogo pentru fiică. Ce-i rău în asta?

— Nimic, a clătinat din cap doamna Fraser. Numai că noi crezuserăm că-ți face curte ție.

— Ei, aici ați greșit, a spus fata. Eu îl curtez pe el. S-a întors. Trebuie să plec acum. Mi-a făcut plăcere să ne întâlnim. Am să-i spun mamei.

S-a îndepărtat, dar problema bățului Pogo i-a rămas în minte. În după-amiaza aceea s-a interesat chiar ea cum stăteau lucrurile prin magazine și a descoperit că, într-adevăr, astfel de

jucării nu se găseau. Dacă Dwight își dorea să cumpere un băț Pogo, urma să aibă dificultăți ca să facă rost de unul.

Toată lumea avea câte o obsesie în ziua de azi, desigur – Peter și Mary Holmes cu grădina de legume, tatăl ei cu ferma, John Osborne cu mașina de curse, sir Douglas Froude cu vinul Porto al clubului, iar acum Towers cu bățul Pogo. Obsesia lui Moira era, probabil, chiar Dwight Towers. Toți deveniseră excentrici, înaintând pe muchia nebuniei, ceva născut din natura vremurilor în care trăiau.

Moira ar fi vrut să-l ajute pe comandant, dar știa că trebuia să abordeze problema cu multă grijă. Când a ajuns acasă în seara aceea, s-a dus în magazie și-a scos de acolo vechiul ei băț Pogo, ștergându-l de praf. Mânerul de lemn putea fi șmirgheluit și lustruit din nou de un bun meseriaș, deși umezeala lăsase pete întunecate în lemn. Rugina mâncase însă adânc din părțile metalice și reazemul de picior era parțial distrus. Nicio cantitate de vopsea nu-l putea face să arate canou și copilăria ei i se părea destul de apropiată ca să-i trezească dezgust la gândul unei jucării de mâna a doua. Nu acesta era răspunsul.

L-a întâlnit pe Dwight marți seara ca să meargă la film, așa cum plănuiseră. Când se aflau la cină, Moira l-a întrebat cum mergeau treburile cu submarinul.

— Nu prea rău, a răspuns bărbatul. Vom căpăta un al doilea aparat de regenerare electrolitică, care să lucreze în paralel cu cel pe care îl avem. Aș spune că treaba s-ar putea termina mâine noapte și joi am putea face un test pe mare.

Cam la sfârșitul săptămânii probabil că vom pleca.

— Aparatul ăla e important?

— Va trebui să călătorim în submersiune multă vreme, a zâmbit el. Nu mi-ar plăcea să rămân fără aer și să fiu nevoit să ies la suprafață în zona radioactivă, ori să mă sufoc.

— Așadar, e un fel de aparat de rezervă?

El a aprobat din cap.

— Suntem foarte norocoși că l-am obținut. L-au găsit în depozitele marinei din Fremantle.

Dwight a părut absent în seara aceea. A fost curtenitor cu ea, totuși Moira a simțit că se gândea la altceva. A încercat de mai multe ori în timpul cinei să-i trezească interesul, fără să reușească. La fel s-a întâmplat și la cinematograful, el s-a prefăcut că-i place filmul și a încercat s-o facă să se simtă bine, dar se

vedea că era o atitudine de complezență. Fata și-a spus că nici nu se putea aștepta la altceva din partea lui, din moment ce urma să plece într-o asemenea călătorie.

După film, au pornit pe străzile pustii, îndreptându-se spre gară. Când mai aveau doar puțin de mers, Moira s-a oprit în dreptul unei arcade întunecoase, unde puteau vorbi în liniște.

— Stai o clipă, Dwight, a spus ea. Vreau să te întreb ceva.

— Sigur. Dă-i drumul.

— Te îngrijorează ceva, nu-i așa?

— Nu chiar. Mi-e teamă că n-am fost o companie prea agreabilă în seara asta.

— E în legătură cu submarinul?

— Nu, scumpo, ți-am spus că nu-i nimic periculos. E pur și simplu o misiune ca oricare alta.

— Atunci nu cumva e vorba de un băț Pogo?

El a privit-o uimit, în semiîntuneric.

— Cum ai aflat de asta?

— Am spionii mei, a chicotit Moira. Ce i-ai cumpărat băiatului?

— O undiță. După o pauză, Dwight a adăugat: presupun că mă crezi nebun.

Ea a negat din cap.

— Nu. Ai făcut rost de un băț Pogo?

— Nu. Se pare că nu se mai găsesc.

— Știu.

Au rămas tăcuți o vreme.

— M-am uitat la al meu, a spus ea. Ți-l pot oferi, dacă vrei. E cam vechi și părțile metalice sunt ruginite. Încă funcționează, dar nu cred că va putea fi transformat într-un cadou prea drăguț.

El a încuviințat.

— Am observat. Cred că vă trebui să renunțăm. Dacă voi avea timp înainte de a pleca în voiaj, am să vin să cumpăr altceva.

— Sunt sigură că vei face rost până la urmă de un băț Pogo. Probabil că se fabrică pe undeva prin împrejurimi, în Melbourne sau oricum aici, în Australia. Problema e să găsești unul în timp util.

— Lasă, a spus bărbatul. A fost doar o idee trăsnită de-a mea. Nu e așa de important.

— Ba e important, a zis Moira. E important pentru mine. A

ridicat capul. Ți-aș putea găsi unul până o să te întorci. Am s-o fac, chiar dacă ar trebui să-l construiesc cu mâna mea. Știu că nu-i chiar ceea ce-ți dorești, dar lasă-mă să încerc.

— E foarte drăguț din partea ta, a spus el răgușit. I-aș putea spune lui Helen că urmează să i-l aduci tu.

— S-ar putea s-o fac. Oricum, o să-l am cu mine atunci când ne vom întâlni din nou.

— Poate va fi nevoie să-l aduci un drum lung.

— Nu-ți face griji, Dwight, o să-l am cu mine atunci când ne vom întâlni.

Sub arcada întunecată, el a cuprins-o în brațe și a sărutat-o.

— Asta-i pentru promisiune, i-a zis încet. Și pentru tot restul. Sharon nu s-ar supăra pe mine c-o fac. E de la noi amândoi.

CAPITOLUL ȘASE

Douăzeci și cinci de zile mai târziu, submarinul american **Scorpion** se apropia de primul obiectiv al călătoriei. De zece zile era în submersiune, la treizeci de grade sud de Ecuator.

Se apropiase de țărm, pe lângă insula San Nicolas, în dreptul Los Angelesului, și dăduse un ocol larg-orașului, fără să fie amenințat de mine. Plecase apoi spre Santa Rosa și urmase coasta la vest de Santa Barbara; de acolo o luase spre nord navigând la adâncimea periscopului, cam la trei kilometri de țărm. Se aventurase cu grijă în golful Monterey, inspectase portul cu ambarcațiuni de pescuit, neobservând niciun semn de viață pe țărm și aflând prea puține lucruri. Radioactivitatea era ridicată, așa că au socotit că e mai prudent să rămână în submersie.

Au inspectat San Francisco de la opt kilometri de Golden Gate, dar n-au aflat decât că podul fusese doborât. Turnul de susținere de la capătul sudic părea să fi fost răsturnat. Clădirile vizibile de pe mare, din jurul parcului Golden Gate, suferiseră mult din cauza exploziilor. Niciuna nu părea locuită.

N-au zărit niciun fel de mișcare, iar nivelul radiației făcea foarte puțin probabil ca viața să mai poată exista în zonă.

Au rămas acolo câteva ore, fotografiind prin periscop și inspectând perimetrul, atât cât se putea. S-au întors spre sud, până în golful Half Moon și s-au apropiat de coastă până la mai puțin de un kilometru, ridicându-se la suprafață și lansând apeluri prin stația de amplificare. Casele de aici nu păreau afectate, totuși nu exista niciun semn de viață la țărm.

Au staționat până la apusul soarelui, apoi s-au îndreptat către nord, ocolind Point Reyes și continuând să înainteze de-a lungul coastei, la cinci-șase kilometri de țărm.

De când traversaseră Ecuatorul, luaseră obiceiul să iasă la suprafață la fiecare cart, ca să obțină maximum de înălțime a antenei și să asculte transmisiunile radio din Seattle. Le auziseră o dată la cinci grade latitudine nordică. Transmisia continuase patruzeci de minute, fără niciun sens perceptibil, apoi se oprise. De atunci n-o mai auziseră. În seara aceea, undeva, în zona Fort Bragg, ei au ieșit la suprafață pe o mare agitată, sub un vânt care bătea dinspre nord-vest și, imediat ce au pus în funcțiune scannerul, au auzit din nou semnalele.

De data asta, au putut să le localizeze foarte bine.

Dwight s-a aplecat peste harta de navigație, cu locotenentul Sunderstrom, în vreme ce căuta să localizeze transmisiunea.

— Santa Maria, a spus el. Se pare că ai avut dreptate.

A stat și a ascultat sunetele fără rost.

— Sunt semnale întâmplătoare, a rostit locotenentul în cele din urmă. Nu transmite cineva, nici măcar cineva care habar n-are de radio. E pur și simplu la întâmplare.

— Așa se pare. Totuși acolo există energie. Și unde există energie sunt și oameni.

— Nu-i absolut necesar, domnule, a observat locotenentul.

— Știu, s-ar putea să fie vorba de energie hidroelectrică.

— Dar, la naiba, turbinele alea nu pot funcționa atâta timp fără întreținere.

— Ba da, domnule. Unele dintre ele sunt niște utilaje foarte fiabile.

Dwight a mormăit ceva și s-a întors către hărți.

— Vreau să ajungem la Capul Flaterry în zori. O să mergem mai departe ca și până acum, o să ne relevăm poziția la amiază și o să corectăm viteza. Dacă va fi cazul, o să trecem la adâncimea periscopului, astfel încât să putem goli rezervoarele dacă o să întâlnim vreun obstacol. Poate că ne vom putea îndrepta direct către Santa Maria. Sau poate că nu. Dacă reușim, ești gata să te duci pe țărm?

— Sigur, a încuviințat locotenentul. Chiar mi-ar plăcea să ies puțin din navă.

Dwight a zâmbit. Se aflau în imersiune de unsprezece zile. Deși sănătatea echipajului era bună, toți sufereau de tensiune nervoasă.

— Să ținem pumnii strânși și să sperăm că vom izbuti.

— Știți ceva? a zis locotenentul. Dacă nu vom putea trece prin strâmtoare, poate am să izbutesc eu.

A dat la iveală o hartă.

— Dacă ajungem în portul Grays, aş putea debarca la Hoquiam sau Aberdeen. Drumul ăsta duce drept în Bremerton și Santa Maria.

— Până acolo sunt peste o sută cincizeci de kilometri.

— Aș putea face rost de o mașină.

Comandantul a clătinat din cap.

— Trei sute de kilometri într-un costum antiradiație, cu o

mașină iradiată, într-o zonă fierbinte, nu-i practic. Ai rezervă de aer doar pentru două ore. Știu că ai putea lua rezervoare suplimentare, dar nu-i practic. Te-am pierde, într-un fel sau altul. Oricum, nu-i chiar așa important.

S-au scufundat și au continuat drumul. Când au ieșit din nou la suprafață, patru ore mai târziu, transmisia încetase.

Au continuat către nord toată ziua următoare, majoritatea timpului la adâncimea periscopului. Problema moralului echipajului devenea acum importantă pentru comandant. Se vedea că stătuseră multă vreme închiși; nu mai putuseră să prindă niciun post de radio care să-i destindă, iar de înregistrările pe care le transmisese ei prin difuzoare se plictisiseră repede. Ca să-i stimuleze și să le dea un subiect de discuție, Towers a permis accesul liber la periscop oricui dorea să privească, deși nu era mare lucru de văzut. Totuși coasta aceea stâncoasă era țara lor de origine și priveleştea unei cafenele cu un Buick parcat în față părea îndeajuns să le stimuleze lungi conversații.

La miezul nopții au ieșit la suprafață, ca de obicei, la gura râului Columbia. Locotenentul Benson tocmai venea să-l schimbe pe căpitanul Farrell. Căpitanul a ridicat periscopul și a privit, răsucindu-l încet. Apoi s-a întors repede către celălalt ofițer.

— Du-te și cheamă-l pe comandant. Sunt lumini la țărm, treizeci sau patruzeci de grade tribord.

Peste un minut sau două, priveau pe rând prin periscop și studiau harta. Peter și John Osborne erau și ei prezenți.

Dwight s-a aplecat asupra hărții împreună cu ofițerul de cart.

— Pe partea dinspre Washington a intrării, a spus el. Undeva în zona Long Beach și Ilwaco. Nu-i în statul Oregon.

În spatele lui, locotenentul Sunderstrom a spus:

— E vorba de hidroelectricitate.

— Probabil. Dacă sunt lumini, asta ar putea explica multe.

S-a întors către cercetător.

— Care-i nivelul radiației în exterior; domnule Osborne?

— Treizeci pe roșu, domnule.

Comandantul a încuviințat din cap. Valoarea era prea mare ca să permită viața, deși nu atingea un nivel imediat letal; în ultimele cinci sau șase zile, fuseseră foarte puține schimbări. S-a îndreptat spre periscop și a rămas acolo multă vreme. Nu dorea

să se apropie de țărnișă în timpul nopții.

— Bine, a spus în cele din urmă. Vom continua ca și până acum. Consemnează asta în jurnal, domnule Benson.

S-a întors la culcare. Ziua următoare avea să fie una agitată. Trebuia să se odihnească. În intimitatea micii sale cabine, a deschis seiful unde își ținea registrele confidentiale și a scos brățara; strălucea în lumina artificială. O să-i placă lui Sharon. A pus-o cu grijă în buzunarul de la piept al uniformei, apoi s-a întors în pat și a adormit cu mâna pe undiță.

Au ieșit din nou la suprafață la ora patru dimineața, chiar înaintea zorilor, puțin în nordul portului Grays. Nu se vedeau lumini la țărnișă, însă, deoarece în zona respectivă nu existau orașe și erau puține drumuri, nu puteau trage o concluzie. Au coborât la adâncimea periscopului și au continuat. Când Dwight a intrat în postul central, la ora șase, prin periscop se vedea o zi luminoasă și echipajul de cart privea pe rând țărnișă dezolant. A mers la micul dejun și apoi a stat să fumeze la masă, studiind harta zonei minate, pe care deja o știa foarte bine, și intrarea în strâmtoarea Juan de Fuca, de care își amintea perfect.

La șapte patruzeci și cinci, ofițerul de cart i-a raportat că se apropiau de Capul Flattery. Comandantul și-a stins țigara.

— Bine, a încuviințat el. Dă-i înainte! Direcția este zero șapte-cinci. Cincisprezece noduri.

Zumzetul motoarelor a scăzut pentru prima oară în trei săptămâni; în interiorul submarinului liniștea relativă era aproape apăsătoare. Toată dimineața și-au croit drum prin strâmtoare, între Canada și Statele Unite, privind mereu prin periscop, studiind hărțile și schimbând cursul de mai multe ori. Au observat puține schimbări la țărnișă, cu excepția unui loc pe insula Vancouver, lângă râul Jordan, unde o suprafață uriașă de pe versanții sudici ai muntelui Valentine părea carbonizată în urma unei explozii. Au apreciat că zona avea cam unsprezece kilometri lungime și opt kilometri lățime. Acolo nu creștea niciun fel de vegetație, deși suprafața părea neatinsă.

— Probabil că a fost o explozie aeriană, a zis comandantul luându-și privirea de la periscop. Vreo rachetă teleghidată o fi atins o bombă în cădere.

Pe măsură ce se apropiau de zone mai poluate, existau mereu unu-doi oameni care așteptau să privească prin periscop, de îndată ce ofițerii renunțau la el. Curând după prânz se aflau

În zona portului Townsend și porneau către sud, spre Puget Sound. Au continuat trecând de insula Whidbay și după-amiază s-au apropiat de continent, în dreptul orașelului Edmonds, la douăzeci și cinci de kilometri nord de centrul orașului Seattle. Trecuseră cu bine de zonele minate. De pe mare, locul părea neatins, dar nivelul de radiație continua să fie ridicat.

Comandantul a studiat zona prin periscop. Dacă detectorul Geiger funcționa corect, nimeni n-ar fi putut supraviețui acolo mai mult de câteva zile, însă totul părea atât de normal în soarele de primăvară, încât aveai sentimentul că trebuiau să existe și oameni. Nu păreau să fie nici măcar geamuri sparte la ferestre. A întors privirea.

— Stânga zece, șapte noduri, a spus el. O să ne apropiem de țarm și o să emitem niște semnale prin stația de amplificare.

I-a predat comanda ofițerului de cart și a ordonat să se pregătească difuzoarele. Farrell a adus submarinul la suprafață, cam la o sută de metri de dană și a privit țarmul.

Un ofițer l-a atins pe umăr.

— Poate și Swain să arunce o privire, domnule? a întrebat el. Țsta e orașul lui natal.

Ralph Swain era operator radar.

— Bineînțeles.

S-a dat la o parte și Swain s-a apropiat de periscop. A stat acolo multă vreme, apoi a ridicat capul.

— Ken Puglia are farmacia deschisă. Ușa e dată de perete și obloanele sunt ridicate, dar și-a lăsat reclama de neon aprinsă. Ken n-are obiceiul s-o lase aprinsă în timpul zilei.

Ofițerul l-a întrebat:

— Ai observat vreo mișcare, Ralph?

Operatorul radar s-a aplecat din nou deasupra periscopului.

— Nu. E o fereastră spartă la casa doamnei Sullivan, la etaj.

A mai privit câteva minute, până ce ofițerul de cart l-a atins pe umăr și a preluat periscopul. El s-a întors către ceilalți.

— Ți-ai văzut casa, Ralphie? s-a interesat șeful de echipaj.

— Nu. Nu se vede de pe mare. E pe bulevardul Rainier, dincolo de Safeway. S-a foit nervos. N-am observat nicio schimbare. Totul pare la fel.

Locotenentul Benson a luat microfonul și a început să vorbească prin stație către țarm.

— Aici submarinul american **Scorpion** care cheamă

Edmonds. Submarinul american **Scorpion** cheamă Edmonds! Dacă ne aude cineva să vină pe țarm, la debarcaderul din capătul străzii Main. Submarinul american cheamă Edmonds!

Ralph a părăsit postul central. Towers s-a apropiat de periscop, a dat la o parte un marinar și a privit țarmul. Orașul se găsea pe o pantă care începea de pe faleză, astfel încât casele se vedeau foarte bine. După o vreme, s-a îndepărtat de periscop.

— Nu pare să se fi întâmplat mare lucru acolo, a spus el. Am crezut că zona asta, în care uzina Boeing reprezenta o posibilă țintă, a fost rasă.

— Apărarea antiaeriană a fost foarte puternică, a explicat Farrell. Au avut toate rachetele posibile.

— Așa e. Însă uite că inamicul a ajuns până la San Francisco.

— Nu pare să fi trecut pe aici. N-am zărit decât explozia aceea aeriană în dreptul strâmtorii.

Dwight a aprobat din cap.

— Ai văzut reclama aprinsă deasupra farmaciei? A tăcut câteva clipe, apoi a adăugat: o să mai facem apeluri o vreme – hai să zicem jumătate de oră.

— În ordine, domnule.

Comandantul s-a îndepărtat de periscop și l-a dat în primire ofițerului de cart, apoi a ordonat ca nava să rămână pe poziție. Locotenentul a continuat să facă apeluri prin stație.

Dwight și-a aprins o țigară și s-a aplecat din nou deasupra hărților. În curând și-a stins țigara și s-a uitat la ceas.

De undeva din față, a răsunat un sunet metalic. Comandantul s-a întors și a privit în jur. O clipă mai târziu s-a auzit o altă zăngănitură, urmată de pași pe puntea de deasupra lor.

S-au auzit oameni alergând pe culoar și locotenentul Hirsch a apărut în cabină.

— Swain a ieșit prin tambuchiul camerei-ecluză, domnule. Acum e afară, pe punte.

Dwight și-a mușcat buza.

— Ați închis tambuchiul?

— Da, domnule. Am verificat.

Comandantul s-a întors către șeful de echipaj.

— Pune câte o santinelă la tambuchiurile de la pupa și prova.

Chiar în clipa când Mortimer se îndepărta în fugă, s-a auzit un plescăit în apă.

— Încearcă să vezi ce face, i-a spus Dwight lui Farrell.

Ofițerul a coborât periscopul, l-a fixat corespunzător și a început să cerceteze în jur.

— De ce nu l-a oprit nimeni? l-a întrebat comandantul pe Hirsch.

— Probabil că a făcut-o prea repede. A venit dinspre pupa și s-a așezat jos, rozându-și unghiile. Nimeni nu-i acorda nicio atenție. Eu mă aflam la prova și nu l-am văzut. Până să se dezmeticească băieții, el a intrat în camera ecluză, a închis ușa și a deschis tambuchiul care dădea afară. Nimeni n-a mai vrut să alerge după el acolo.

Dwight a încuviințat din cap.

— Bineînțeles. Depresurizează camera-ecluză, apoi intră și vezi dacă tambuchiul e bine închis.

De la periscop, Farrell a zis:

— Îl văd acum. Înnoată către debarcader.

Dwight s-a aplecat și a văzut la rândul lui omul care înota. S-a ridicat și a vorbit cu locotenentul Benson, aflat la microfonul stației de amplificare. Locotenentul a apăsat pe butonul de volum și a spus:

— Swain, ascultă!

Înotătorul s-a oprit, călcând apa.

— Comandantul îți ordonă să te întorci pe navă. Dacă vei veni imediat, te va lua la bord și-ți va oferi șansa de a fi decontaminat. Trebuie să te întorci imediat!

Prin difuzorul aflat deasupra mesei cu hărți au auzit răspunsul:

— Duce-ți-vă dracului!

Un zâmbet ușor a fluturat pe buzele comandantului. S-a aplecat din nou către periscop și l-a văzut pe fugar înotând, apoi urcând scara debarcaderului.

— Ei, asta e, a remarcat Dwight. S-a întors spre John Osborne, care se afla lângă el. Cât timp crezi că va rezista?

— O vreme n-o să simtă nimic, a spus cercetătorul. Probabil mâine seară va începe să vomite. După aceea... nimeni nu mai știe. Depinde de constituția fiecărui individ.

— Trei zile? O săptămână?

— Cam așa. Nu cred că va rezista mai mult din cauza nivelului radioactivității.

— Și noi am fi în siguranță dacă l-am lua înapoi... până când?

— N-am nicio experiență în privința asta, dar după câteva ore toate excrețiile lui vor fi contaminate. N-am putea garanta siguranța echipajului dacă am avea un bolnav la bord.

Dwight a ridicat periscopul și l-a privit pe fugar. L-a văzut apropiindu-se de farmacie și uitându-se înăuntru. Apoi a dispărut din vedere după un colț.

— Se pare că n-are nicio intenție de a se întoarce, a remarcat comandantul.

A lăsat periscopul ofițerului de cart.

— Oprește stația de amplificare. Ne îndreptăm către Santa Maria, în mijlocul semnalului. Zece noduri.

În submarin, s-a lăsat o liniște mormântală, întreruptă doar de ordinele date, de murmurul turbinelor și de bâzâitul motoarelor direcționale. Towers a pornit greoi către cabina lui și Peter l-a urmat.

— Nu veți încerca să-l aduceți înapoi, domnule? l-a întrebat. M-aș putea duce eu la țărm într-un costum antiradiație.

Dwight i-a aruncat o privire scurtă.

— Este o ofertă amabilă, căpitane, dar nu o voi accepta. M-am gândit și eu la asta. Să zicem că trimitem la țărm încă doi oameni ca să-l prindă. Mai întâi însă va trebui să-l găsim. Poate că vom fi nevoiți să rămânem aici patru sau cinci ore și apoi nu vom ști dacă n-o să riscăm viețile celor de pe navă aducându-l înapoi la bord. Poate că el a mâncat sau a băut ceva contaminat.

S-a oprit. După câteva clipe a continuat:

— În această misiune vom fi sub apă și vom trăi cu aer recirculat timp de douăzeci și șase, poate douăzeci și opt de zile. Unii dintre noi se vor simți cam rău. Să-mi spui în ultima zi dacă ți-ar plăcea să întârzi încă patru sau cinci ore pentru că am pierdut vremea aici cu Swain.

— Am înțeles, domnule. M-am gândit doar că aș fi dorit să pot fi de ajutor.

— Sigur, apreciez oferta. Ne vom întoarce aici diseară, sau mâine în zori. O să ne oprim puțin și o să-l strigăm prin stația de amplificare.

Comandantul s-a înapoiat în postul central și s-a așezat lângă ofițerul de cart, aruncând la răstimpuri câte o privire prin periscop. S-au apropiat de intrarea în canalul Lake Washington, supraveghind țărmul, au ocolit Fort Lawton și s-au oprit lângă

docurile din golful Elliott, în dreptul oraşului.

Oraşul părea intact. Au observat un culegător de mine şi cinci sau şase vase comerciale. Majoritatea ferestrelor din clădirile înalte din centrul oraşului erau întregi.

Nu s-au apropiat mai mult, temându-se de vreun obstacol submarin, dar atât cât puteau vedea prin periscop, oraşul nu păşise absolut nimic, cu excepţia faptului că nu mai existau oameni. Multe lumini electrice şi reclame de neon erau aprinse.

De la periscop, Farrell i-a spus comandantului:

— A fost într-o poziţie defensivă foarte bună, domnule. Mai bună decât San Francisco. Uscatul peninsulei Olympic se întinde mult către vest, cam o sută cincizeci de kilometri.

— Ştiu, a spus Towers. Au avut o mulţime de rachete teleghidate acolo, ca un baraj.

N-aveau de ce să mai rămână acolo, aşa că au ieşit din golf şi au pornit către sud-vest, spre insula Santa Maria; deja puteau vedea turnurile care susţineau uriaşele antene. Dwight l-a chemat pe locotenentul Sunderstrom în cabina lui.

— Eşti gata să pleci? l-a întrebat.

— Totul e pregătit, a încuviinţat ofiţerul radio. Trebuie doar să-mi pun costumul.

— Perfect! Misiunea ta e pe jumătate încheiată deja, pentru că acum ştim că mai există electricitate. Şi suntem aproape al naibii de siguri că nu sunt supravieţuitori, deşi nu putem băga mâna în foc. Pun pariu că vei descoperi că transmiţătorul ăla nu-i decât un accident de cine ştie ce soi. Dacă ar fi fost vorba numai să descoperi ce anume accident produce acele semnale, n-aş fi riscat nava şi nici pe tine. Ai priceput?

— Am priceput, domnule.

— Acum ascultă-mă atent! Ai în butelii aer pentru două ore. Vreau să fii înapoi pe navă într-o oră şi jumătate, gata decontaminat. N-o să ai un ceas la tine. Am să-ţi măsoar eu timpul de aici. O să sun din sirenă la fiecare sfert de oră. Când sun o dată, înseamnă că eşti plecat de un sfert de oră, când sun de două ori, a trecut o jumătate de oră şi aşa mai departe. Când auzi patru semnale, începi să termini. Când auzi cinci semnale, laşi totul, orice-ar fi, şi te întorci aci. Înainte de al şaselea semnal trebuie să fii înapoi în camera-ecluză. E clar?

— Foarte clar, domnule.

— Bine. Nu vreau ca misiunea asta să fie compromisă, mai

ales acum. Vreau să te întorci la bord teafăr. De fapt, nu te-aş trimite deloc, pentru că ştim acum cam tot ce ai putea descoperi, dar i-am promis amiralului că vom trimite pe cineva la ţărm ca să investigheze. Nu vreau să-ţi asumi riscuri inutile. Prefer să te am înapoi la bord, chiar dacă nu vom descoperi întreagă poveste a semnalelor misterioase. Singurul lucru care ţi-ar justifica asumarea unor riscuri ar fi să găseşti ceva semne de viaţă.

— Înţeleg asta, domnule.

— Să nu aduci niciun suvenir de la ţărm. Singurul lucru care trebuie să se întoarcă pe navă eşti tu, gol-goluţ.

Comandantul s-a întors în postul central şi ofiţerul radio a plecat. Submarinul şi-a făcut drum înaintând cu grijă către Santa Maria, cu carena puţin ridicată deasupra apei, în soarele luminos al după-amiezii de primăvară, gata să oprească motoarele şi să delesteze imediat dacă ar fi întâlnit vreun obstacol. Au înaintat cu viteză minimă şi, abia pe la cinci după-amiază s-au oprit lângă debarcaderul insulei, la mică adâncime.

Dwight s-a dus şi l-a găsit pe locotenentul Sunderstrom fumând o ţigară, îmbrăcat în costumul special, încă fără cască şi fără butelie de oxigen în spinare.

— Gata, amice, a spus Towers. Dă-i drumul!

Tânărul şi-a stins ţigara şi s-a ridicat, în vreme ce doi oameni i-au potrivit casca pe cap şi buteliile în spate. El a testat aerul, a aruncat o privire indicatorului de presiune, a ridicat degetul mare în semn de aprobare şi a urcat în camera ecluză, închizând uşa după el.

Ajuns pe punte, s-a întins şi a respirat adânc, bucurându-se de lumina soarelui şi de faptul că ieşise în sfârşit afară.

Apoi a ridicat tambuchiul suprastructurii şi a dat la iveală barca pneumatică; a rupt benzile de plastic care o sigilau, a desfăcut-o şi a apăsă pe levierul de aer comprimat ca s-o umfle. A coborât apoi barca pe apă şi a împins-o cu rama către scările din spatele turnului de la pupa. A coborât pe ele şi s-a îndepărtat de submarin.

Barca era greu de manevrat cu o singură ramă şi bărbatului i-au trebuit zece minute să ajungă la debarcader. S-a grăbit să urce scara. În vreme ce se pregătea să suie pe ţărm, a auzit un semnal de sirenă... S-a întors, a fluturat din mână şi a continuat să înainteze.

A ajuns la niște clădiri cenușii ce păreau un fel de magazine. Pe un perete exterior exista un întrerupător electric.

L-a declanșat și un bec de deasupra lui s-a aprins. A apăsat din nou întrerupătorul și becul s-a stins. A ajuns în dreptul unei latrine. S-a oprit, a traversat drumul și a privit înăuntru.

Un trup îmbrăcat în kaki zăcea jumătate în afară jumătate înăuntru, foarte descompus. Nu era mai mult decât se aștepta să vadă, dar priveliștea era îngrozitoare. L-a părăsit și a pornit mai departe pe drum.

Scoala de Comunicații își avea sediul în dreapta, într-o clădire separată. Aici se găseau instalațiile pe care le cunoștea, dar nu asta venise să vadă. Biroul de Codificări se afla undeva în stânga și alături trebuia să fie și biroul principal de transmisiuni.

A intrat în clădirea de cărămidă ce adăpostea Biroul de Codificări și a încercat ușile de pe hol. Toate erau încuiate, cu excepția a două, care dădeau spre toalete. Acolo n-a mai intrat.

A ieșit afară și a privit împrejur. Un transformator cu multe fire și izolatoare i-a atras atenția și a urmat cablurile până la altă clădire cu două etaje. Pe măsură ce se apropia, a auzit murmurul unui motor electric; în același timp, sirena submarinului a sunat de două ori.

Când semnalele s-au întrerupt, Sunderstrom a auzit din nou zumzetul motorului și l-a urmat. Convertizorul care funcționa nu era foarte mare, probabil în jur de cincizeci de kilowați. Pe tabloul de comandă, acele instrumentelor păreau stabilizate dar un indicator de temperatură trecuse în sectorul roșu al cadranului. Mașinăria funcționa cu un zgomot suspect, dincolo de zumzetul obișnuit. Locotenentul și-a dat seama că nu avea să mai meargă multă vreme.

A părăsit locul și a intrat în clădirea cu birouri. Aici toate ușile erau descuiate, unele dintre ele chiar deschise. Încăperile de la parter păreau să fie ale administrației. Tot felul de hârtii zăceau pe podea, ca niște frunze moarte, suflate de vânt.

Într-una din camere lipsea tocul unei ferestre și apa de ploaie făcuse stricăciuni. A traversat odaia și a privit pe fereastră.

Tocul zăcea la pământ, smuls din perete.

A urcat la etaj și a găsit biroul principal de transmisiuni.

Era alcătuit din două încăperi, fiecare cu echipament radio.

Unul din aparate era mort, cu toate instrumentele la zero.

Celălalt se afla lângă fereastră, cu tocul de asemenea smuls,

căzut pe birou. Un capăt al cadrului ferestrei era ieșit în afara clădirii și se clătina în briza ușoară. Unul din colțurile de sus se sprijinea pe o sticlă răsturnată de coca-cola aflată pe birou. Butonul pentru transmisiuni se afla chiar sub tocul de lemn care, în poziție instabilă deasupra lui, se legăna în vânt. Locotenentul a întins mâna și l-a atins cu mânușa.

Tocul ferestrei s-a mișcat. A apăsător butonul pentru transmisiuni, iar un ac indicator a tremurat. Bărbatul și-a retras mâna și acul a revenit la poziția inițială. Una dintre misiunile submarinului **Scorpion** fusese îndeplinită. Asta veniseră să vadă, străbătând un drum de cincisprezece mii de kilometri, asta stârnise atâtea eforturi și atenție în Australia, de cealaltă parte a lumii.

A ridicat tocul ferestrei de pe pupitrul transmițător și l-a pus cu grijă pe podea. Lemnul n-avea stricăciuni, putea fi reparat și montat la loc destul de simplu. Apoi s-a așezat la pupitru și, cu mâna înmănușată, a început să transmită clar în engleză: „Aici Santa Maria. Raportează submarinul american **Scorpion**. Niciun semn de viață. Terminat.”

A repetat de mai multe ori mesajul și în acest timp sirena submarinului a sunat de trei ori. Stând acolo, cu mintea pe jumătate ocupată de transmiterea semnalului despre care știa că va fi în mod sigur recepționat în Australia, privirea i s-a plimbat prin încăperea. A văzut un carton cu țigări americane, din care fuseseră scoase doar două pachete, după care el tânjea, însă ordinele comandantului fuseseră stricte. Mai existau câteva sticle de coca-cola. Pe un pervaz se afla un teanc de exemplare din revista Saturday Evening Post.

S-a oprit din transmis după vreo zece minute. La sfârșit, a adăugat cuvintele: „Transmite locotenent Sunderstrom. La bord totul e bine. Continuăm drumul spre nord, către Alaska. Acum decuplez stația. Terminat.”

A luat mâna de pe buton și s-a lăsat pe spate în scaun.

Dumnezeule, toate aparatele acelea făcuseră o treabă formidabilă. Aproape doi ani fără nicio întreținere sau reparație și încă funcționau perfect!

S-a ridicat și a închis trei întrerupătoare. Apoi a ocolit echipamentul, a deschis un panou și a citit numele fabricantului aparaturii; i-ar fi plăcut să-i trimită o scrisoare de felicitare.

A aruncat din nou o privire cartonului de Lucky Strike, dar

comandantul avea dreptate, desigur; probabil că erau iradiate și fumatul lor însemna moarte sigură. Le-a părăsit cu regret și a coborât la parter. S-a îndreptat către uzina electrică, unde funcționa convertizorul, a inspectat cu grijă tabloul de comandă și a apăsat două butoane. Mașinăria s-a oprit încet-încet. Bărbatul a privit-o până când s-a stins de tot. Făcuse o treabă grozavă. Nu putea suporta s-o lase mergând până ce avea să se defecteze.

Sirena s-a auzit sunând de patru ori. Terminase toată treaba. Mai avea un răgaz de un sfert de ceas. Erau atâtea lucruri de explorat și nimic de câștigat de pe urma lor...

În zonele locuite știa că va descoperi trupuri ca acela găsit în latrină; nu voia să le vadă. În camera codurilor, dacă ar fi spart o ușă, putea descoperi hârtii care i-ar fi interesat pe istoricii din Australia, dar n-avea de unde să știe peste ce va da și, oricum, comandantul îi interzisese să aducă ceva la bord.

S-a întors și a urcat din nou scările, în biroul de transmisiuni. Îi mai rămâneau câteva minute și el s-a dus direct către exemplarele din Saturday Evening Post. Așa cum bănuise, erau trei numere apărute după ce **Scorpion** părăsise Pearl Harbor, înainte de izbucnirea războiului. Le-a frunzărit avid.

Conțineau ultimele trei episoade dintr-un serial intitulat „Doamna și escrocul.” S-a așezat să citească.

Sirena a sunat de cinci ori și l-a smuls din lectură înainte să fi apucat să parcurgă jumătate din primul fragment. Trebuia să plece. A ezitat o clipă, apoi a rulat cele trei reviste, punându-le sub braț. Barca pneumatică și costumul antiradiații aveau să fie contaminate și trebuiau lăsate în compartimentul special din afara submarinului, pentru a fi spălate de apa de mare. Putea pune revistele în barca dezumflată și poate că aveau să reziste. Poate că vor putea fi decontaminate, uscate și citite la întoarcere. A părăsit biroul, închizând ușa cu grijă în spatele lui și s-a îndreptat către debarcader.

Clubul Ofițerilor nu era departe de chei. Nu-l privise când urcase pe țarm, dar acum ceva i-a atras atenția și s-a abătut cam cincizeci de metri către el. Clădirea avea o verandă largă, înăuntrul căreia se desfășura o petrecere. Cinci bărbați îmbrăcați în kaki, împreună cu două femei stăteau în șezlonguri în jurul unei mese; în briza ușoară, locotenentul a observat fluturarea unei rochii de vară. Pe masă erau sticle și pahare de

modă veche.

Timp de o clipă, a fost înșelat și s-a apropiat repede. Apoi s-a oprit oripilat, pentru că petrecerea aceea dura de peste un an. S-a întors brusc și s-a îndreptat către debarcader, nerăbdător acum să ajungă din nou în izolarea, căldura și securitatea familiară a submarinului.

Ajuns pe punte, a dezumflat și a împachetat barca pneumatică, ascunzând revistele în pliuri. Apoi s-a dezbrăcat repede, a pus casca și costumul în compartimentul special, a închis tambuchiul, l-a securizat și a coborât în camera-ecluză, dând drumul la duș. Peste cinci minute a apărut în aerul înăbușitor și umed al submarinului.

John Osborne îl aștepta la intrare cu un contor Geiger. L-a găsit necontaminat. Un minut mai târziu, Sunderstrom se afla, cu un prosop în jurul taliei, în fața comandantului, a ofițerului de cart și a ofițerului de legătură.

— Ți-am recepționat semnalele radio, a spus comandantul. Nu știu dacă ele vor fi recepționate și în Australia... Acum e unsprezece dimineața acolo. Ce părere ai?

— Eu cred că le-au recepționat, a răspuns locotenentul. Acolo e toamnă și nu sunt multe furtuni electrice.

Towers l-a trimis să se îmbrace și s-a întors către ofițerul de cart.

— Vom rămâne aici în seara asta, a spus el. E deja șapte și o să se întunece înainte să ajungem în zonele minate.

Fără lumini pe care să se poată bizui nu îndrăznea să riște să înainteze noaptea prin strâmtoarea Juan de Fuca.

— Trebuie să așteptăm marea. Soarele răsare la patru și un sfert - adică la amiază după ora Greenwich. O să străbatem zona atunci.

Au rămas în noaptea aceea în apele calde ale portului, în dreptul insulei Santa Maria, privind luminile de pe țărm prin periscop. În zori, au manevrat submarinul înapoi și imediat s-au lovit de un banc de nisip. Din cauza mareei, nivelul apei scăzuse, dar și așa, conform hărților, ar fi trebuit să existe destulă apă sub chilă. Au delestat și au ieșit la suprafață cu urechile țiuind din cauza reducerii presiunii. Au încercat încă de două ori să scape, cu același rezultat. În cele din urmă, iritați, s-au hotărât să aștepte fluxul și, cam pe la ora nouă dimineața, au reușit să iasă în șenalul principal și s-au îndreptat spre nord. În

marea deschisă.

La ora zece și douăzeci, locotenentul Hirsch, care se afla la periscop, a anunțat brusc:

— O barcă în față!

Ofițerul de cart a sărit la periscop, a privit o clipă și a spus:

— Du-te și cheamă-l pe comandant.

Când Towers a apărut, i-a raportat:

— E o barcă cu motor domnule, cu un om în ea.

— Viu?

— Cred că da. Barca se deplasează.

Dwight a trecut la periscop și a privit, apoi s-a retras.

— Cred că e Swain, a spus el calm. Oricine ar fi, omul pescuiește. Are o barcă cu motor, deci și combustibil. A ieșit la pescuit.

Ofițerul de cart a făcut ochii mari.

— Măi să fie!

Comandantul a rămas pe gânduri o clipă.

— Apropie-te. Vreau să vorbesc cu el.

Liniștea s-a așternut în submarin, întreruptă doar de ordinea ofițerului de cart. Curând el a oprit motoarele și a raportat că barca se afla în apropiere. Dwight a luat microfonul și, privind prin periscop, a zis:

— Vorbește comandantul. Bună dimineața, Ralphie. Ce mai faci?

Din difuzor, cu toții au auzit răspunsul:

— Foarte bine, domnule comandant.

— Ai prins vreun pește?

Marinarul a ridicat un somn către periscop.

— Am prins unul. Aveți grijă, să nu-mi tăiați firul undiței.

În submarin, Dwight a zâmbit și a spus:

— Mulinează.

— Să merg ușor înainte? a întrebat Farrell.

— Nu, stai pe loc. Se pare că situația s-a clarificat.

Au așteptat, în vreme ce pescarul și-a pus undița în siguranță, după care a zis:

— Domnule comandant, probabil că mă credeți țicnit fiindcă am fugit așa de pe navă.

— E-n regulă, băiete, i-a răspuns Dwight. Știu cum e. Totuși, nu intenționez să te iau la bord. Trebuie să mă gândesc la restul echipajului.

— Bineînțeles, domnule, știu asta. Sunt iradiat și mă iradiez tot mai tare în fiecare clipă, presupun. Totuși până acum mi-a fost bine. Vreți să-l întrebați pe domnul Osborne din partea mea câtă vreme o să mă mai simt așa?

— Părerea lui e că încă vreo zi-două, apoi o să înceapă să-ți fie rău.

Din barcă, pescarul a spus:

— Păi, dacă-i ultima, e o zi splendidă. N-ar fi fost îngrozitor dacă ar fi plouat?

Dwight a râs.

— Așa trebuie să iei lucrurile. Spune-mi, ce s-a întâmplat la țärm?

— Toată lumea e moartă aici, domnule, deși presupun că știți asta. M-am dus acasă. Tata și mama erau morți în pat... Cred că au luat vreun medicament. Am trecut și pe la prietena mea, era și ea moartă. Am făcut o greșală că m-am dus acolo. Nu există nici câini, nici pisici în viață. Presupun că au murit și ei. În rest, pe aici totul e la fel ca înainte. Îmi pare rău că a trebuit să fug de pe navă, dar mă bucur că sunt acasă.

A făcut o pauză.

— Mi-am găsit mașina, am benzină, am și barca asta cu motor și unelte de pescuit. Și e o zi frumoasă, însorită. Prefer să mor așa, în propriul meu oraș, decât în septembrie, în Australia.

— Sigur, băiete. Știu cum te simți. Ai nevoie de ceva? Noi o să plecăm și n-o să ne mai întoarcem.

— Aveți cumva la bord niște pilule de-alea, pe care le poți lua când lucrurile se înrăutățesc?

— Nu, n-am așa ceva la mine, Ralphie. Dar dacă vrei am să scot un pistol automat pe punte.

Pescarul a clătinat din cap.

— Am și eu o armă. Am să arunc o privire prin farmacie, când mă întorc la țärm. Poate că găsesc ceva pe-acolo. Dar bănuiesc că pistolul e cel mai bun.

— Ai mai dori altceva?

— Mulțumesc, domnule comandant, însă am tot ce-mi doresc la țärm. Și totul e pe gratis. Transmiteți-le salutări băieților din partea mea.

— Am s-o fac, amice. Acum noi plecăm. Baftă la pescuit!

— Mulțumesc, domnule. A fost bine sub comanda

dumneavoastră și îmi pare rău că am fugit de pe navă.

— E-n ordine. Acum fii atent la vârtejul elicelor când o să pornim.

S-a întors către ofițerul de cart.

— Pornește motoarele, căpitane. Drept înainte, cu viteza de zece noduri.

În seara aceea, Mary Holmes a sunat-o pe Moira. Era o toamnă târzie, ploua cu găleata și vântul sufla în jurul casei din Harkaway.

— Scumpo, a spus Mary, s-a primit un semnal radio de la ei. Sunt bine cu toții.

Fata a rămas cu gura căscată, pentru că vestea era cu totul neașteptată.

— Cum de au reușit să recepționeze semnalele?

— Tocmai m-a sunat căpitanul Peterson. S-a emis de la o stație misterioasă pe care ei se duseseră s-o investigheze. Locotenentul Sunderstrom a transmis mesajul și a spus că sunt cu toții sănătoși. Nu-i minunat?

Ușurarea a fost atât de intensă, încât pentru o clipă, Moira a simțit că leșină.

— E minunat, a șoptit ea. Spune-mi, ei pot primi mesaje?

— Nu cred. Sunderstrom a comunicat că decupla stația și că nu era nimeni în viață acolo.

— Oh...

Tânăra a tăcut.

— Ei, presupun că trebuie doar să avem răbdare.

— Voiai să trimiți un mesaj anume?

— Nu chiar. Aș fi vrut să-i transmit ceva lui Dwight. Dar va trebui să aștept.

— Scumpo! Doar nu vrei să spui că...

— Nu, nu-i ce crezi tu.

— Te simți bine, scumpo?

— Mă simt mult mai bine decât acum cinci minute.

A făcut o pauză.

— Tu cum te mai descurci? Ce mai face Jennifer?

— E sănătoasă. Suntem amândouă bine, numai că plouă tot timpul. N-ai putea trece pe aici într-o zi? Nu ne-am mai văzut de mult.

— Aș putea veni într-o seară, după curs, și să rămân la tine

peste noapte.

— Ah, ar fi minunat.

Moira a sosit la gara Falmouth peste două zile și a pornit pe jos urcând dealul, sub ploaia mărunță. Mary o aștepta cu un foc vesel în sufragerie. Tânăra și-a schimbat pantofii, a ajutat-o pe Mary să îmbăieze și să culce fetița și apoi au cinat amândouă. Mai târziu, s-au așezat pe jos, în fața focului.

— Când crezi că se vor întoarce? a întrebat fata.

— Peter a spus că vor fi înapoi pe paisprezece iunie.

A luat un calendar de pe biroul din spatele ei.

— Cam peste trei săptămâni. Am tăiat zilele una câte una.

— Crezi că vor mai rămâne în locul acela.... de unde au trimis mesajul radio?

— Nu știu. Trebuie să-l întreb pe căpitanul Peterson. Mă întreb dacă ar fi potrivit să-l sun mâine, să mă interesez.

— Nu cred că s-ar supăra.

— Atunci am s-o fac. Peter zice că asta e ultima lui misiune în marină. După ce o să se întoarcă, va rămâne acasă. Mă întrebam dacă n-am putea pleca în iunie sau iulie pentru o vacanță. E o vreme atât de urâtă aici iarna... nimic altceva decât ploi și furtuni.

Fata și-a aprins o țigară.

— Unde ai vrea să te duci?

— Într-un loc unde-i cald. În Queensland sau altundeva în genul ăsta. E atât de groaznic să n-ai mașină... Va trebui s-o luăm pe Jennifer cu trenul.

Moira a suflat un nor de fum.

— Nu cred că ar fi prea simplu să ajungeți în Queensland.

— Din cauza bolii? Dar e destul de departe.

— I-a afectat deja pe cei din Maryborough, a zis fata. Asta-i chiar în nordul lui Brisbane.

— Dar există destule locuri călduroase unde poți merge în siguranță, nu-i așa?

— Nu cred. Norul radioactiv avansează constant spre sud.

Mary s-a întors și a privit-o.

— Spune-mi, chiar crezi că o să ajungă aici?

— Mi-e teamă că da.

— Vrei să spui că o să murim cu toții din cauza asta, așa cum spun bărbații?

— Cred că da.

Mary s-a răsucit și a tras un catalog de flori de grădină dintr-un maldăr de ziare de pe sofa.

— Azi am fost la „Wilson's” și am cumpărat o sută de narcise, a spus ea. Bulbi din soiul Regele Alfred.

I-a arătat fotografia.

— Am de gând să le pun în locul de unde a scos Peter copacul. E destul de adăpostit. Dar presupun că-i o prostie dacă și-așa o să murim cu toții.

— Nu-i o prostie mai mare decât faptul că eu am început să învăț stenodactilografia, a replicat sec Moira. Cred că înnebunim puțin cu toții, dacă vrei să-ți spun părerea mea. Când răsar narcisele astea?

— Înfloresc cam pe la sfârșitul lui august, a zis Mary. Desigur, nu vor fi prea grozave anul ăsta, dar vor fi minunate la anu' și peste doi ani. Se înmulțesc rapid, știi...

— Eu zic că e bine să le sădești. Le vei vedea oricum înflorind și o să ai oarecum sentimentul că ai făcut ceva.

Mary a privit-o recunoscătoare.

— Așa cred și eu. Vreau să spun, n-aș putea suporta să... pur și simplu să nu mai fac nimic și să stau cu mâinile în sân. În fond, aș putea foarte bine să mor și acum, să se termine odată.

Moira a încuviințat din cap.

— Dacă ceea ce se spune e adevărat, niciunul dintre noi nu va avea timp să facă ce a plănuit. Totuși putem continua să facem planuri.

Au rămas pe covorașul din fața căminului și Mary a scormonit jarul cu vătraiul.

— Am uitat să te întreb dacă n-ai vrea să bei un coniac, sau altceva. E o sticlă în dulap și cred că mai am și niște sifon.

Fata a scuturat din cap.

— Nu, mulțumesc. Mă simt foarte bine.

— Vorbești serios?

— Da.

— Te-ai pocăit, sau altceva?

— Sau altceva, a spus Moira. Nu beau niciodată acasă. Doar atunci când sunt la petreceri sau în compania vreunui bărbat. Mai ales în ultimul caz.

— De fapt, nu vrei să spui „vreun bărbat”, așa-i? Vrei să spui Dwight Towers.

— Da, a încuviințat fata. E vorba de Dwight Towers.

— Nu ți-a trecut prin cap să te măriți și tu? Vreau să spun, chiar dacă vom muri cu toții în septembrie.

Moira privea focul.

— Am vrut să mă mărit, a răspuns ea calmă. Am vrut să am tot ceea ce ai tu. Dar acum nu se mai poate.

— N-ai putea să te căsătorești cu Dwight?

Fata a negat din cap.

— Nu cred.

— Sunt sigură că te place.

— Da, a rostit ea. Mă place.

— Te-a sărutat vreodată?

— Da, o dată.

— Sunt sigură că ar vrea să se însoare cu tine.

Moira a scuturat din cap.

— N-o s-o faci. Știi, e deja căsătorit. Are o soție și doi copii în America.

Mary a făcut ochii mari.

— Scumpo, dar nu se poate! Trebuie să fie cu toții morți.

— El nu crede asta, a spus ea obosită. Crede că în septembrie o să se ducă acasă la ei. În orașul lui natal, în Mystic. A făcut o pauză, după care a continuat: Înnebunim câte puțin cu toții, fiecare avem câte o obsesie. Asta e nebunia lui.

— Vrei să spui că el chiar crede că ai lui mai trăiesc?

— Nu știu dacă o crede sau nu, probabil că nu. Crede că în septembrie o să fie mort, dar își închipuie că o să se ducă acasă la ei, la Sharon, la Dwight Jr. și la Helen. Le-a cumpărat și cadouri.

Mary a rămas tăcută, încercând să înțeleagă.

— Dar dacă crede așa, de ce te-a sărutat?

— Fiindcă i-am promis să fac rost de cadouri.

Soția lui Peter s-a ridicat în picioare.

— Eu vreau să beau ceva, a spus ea ferm. Cred că ar fi mai bine să bei și tu.

După câteva minute, stând cu paharele în mâini, Mary a întrebat curioasă:

— Trebuie să fie interesant să fii gelos pe o persoană moartă.

Moira a sorbit din pahar și a rămas privind focul.

— Nu sunt geloasă pe ea, a vorbit în cele din urmă. Nu cred. O cheamă Sharon, ca în Biblie. Aș vrea s-o întâlnesc. Probabil că-i o femeie minunată. Știi, el e un om atât de practic.

— N-ai vrea să te căsătorești cu el?

Moira a tăcut multă vreme.

— Nu știu, a răspuns într-un târziu. Nu știu dacă vreau sau nu. Dacă n-ar fi fost toate astea... aș fi recurs la toate șmecheriile ca să-l îndepărtiez de nevastă. Nu cred că aș mai putea fi fericită cu altcineva. Însă oricum n-a mai rămas mult timp ca să fii fericit

— Mai sunt totuși trei sau patru luni, a zis Mary. Am citit cândva un motto, una din chestiile alea pe care le atârni pe perete ca să te inspire „Nu-ți face griji, s-ar putea să nu se întâmple niciodată.”

— Eu cred că se va întâmpla, a remarcat Moira.

A ridicat vătraiul și a început să se joace cu el, vorbind:

— Dacă ar fi fost vorba de durata unei vieți, era altceva. Ar fi meritat să mă lupt cu Sharon, dacă asta ar fi însemnat să-l aduc pe Dwight lângă mine pentru totdeauna, să am copii, o casă și o viață plină. Aș fi fost în stare de orice, dacă ar fi existat vreo șansă. Dar ca s-o fac numai pentru trei luni de plăcere și nimic la sfârșit – ei, asta-i altceva. S-ar putea să fiu o femeie cu o moralitate de doi bani, totuși nu cred că sunt chiar atât de josnică. A ridicat privirea, zâmbind. Oricum, nu cred c-aș putea să reușesc în timp util. Mi-ar trebui prea multă energie ca să-l fac s-o uite.

— Vai, scumpo, a exclamat Mary, deci lucrurile chiar sunt dificile, așa-i?

— Mai rău nici că ar putea fi, a fost de acord Moira. Cred că am să mor fată bătrână.

— Dar n-are sens. Pe de altă parte, nimic nu pare să mai aibă vreun sens în ziua de azi. Peter...

S-a oprit.

— Ce-i cu Peter? a întrebat fata curioasă.

— Nu știu. A fost pur și simplu oribil și nebunesc.

S-a foit neliniștită.

— Ce anume? Spune-mi.

— Ai ucis vreodată pe cineva?

— Eu? Încă nu. Am vrut adesea s-o fac. Mai ales pe telefonistele din Harkaway.

— Nu, vorbesc serios. E un păcat îngrozitor să ucizi pe cineva. Ai ajunge în iad, nu-i așa?

— Nu știu... probabil. Pe cine vrei să ucizi?

Mary s-a destăinuit nefericită

— Peter mi-a spus că s-ar putea să fiu nevoită s-o ucid pe Jennifer.

O lacrimă i s-a prelins pe obraz. Fata s-a aplecat înainte și i-a mângâiat mâna.

— Nu poate fi adevărat! Probabil că ai înțeles greșit.

Mary a negat din cap.

— N-am înțeles deloc greșit, a suspinat ea. Chiar așa stau lucrurile. Mi-a spus că s-ar putea să fie nevoie s-o fac. Mi-a și arătat cum.

A izbucnit într-un torent de lacrimi. Moira a luat-o în brațe, încercând s-o liniștească și, încet-încet, Mary a povestit totul. La început, tânăra nu a putut crede ce auzea, dar mai târziu n-a mai fost atât de sigură. În cele din urmă, s-au dus amândouă în baie și au privit cutiile roșii din dulăpior.

— Am auzit ceva despre chestia asta, a spus Moira serioasă. Dar n-am știut că s-a ajuns atât de departe...

Nebuniile se acumulau.

— N-aș putea s-o fac singură, a șoptit Mary. Indiferent cât de rău ar fi, n-aș putea s-o fac. Dacă Peter n-o să fie aici, dacă ceva o să se întâmple **Scorpionului**, o să vii să m-ajuti, Moira? Te rog!

— Bineînțeles, a încuviințat fata. Dar Peter va fi aici. Se vor întoarce în siguranță. Dwight e felul ăsta de om.

A dat la iveală o batistă mică și i-a întins-o lui Mary.

— Șterge-ți lacrimile și hai să bem o ceașcă de ceai. Mă duc să pun ceainicul.

Au băut o ceașcă de ceai în fața focului care se stingea.

Optsprezece zile mai târziu, submarinul american **Scorpion** a ieșit la suprafață în aerul curat, la treizeci și unu grade latitudine sudică, lângă insula Norfolk. Marea Tasmaniei era foarte agitată iarna, și puntea era măturată de valuri. Echipajul a căpătat permisiunea să iasă pe punte, în grupe de câte opt; s-au târât afară, palizi și tremurând, încotoșmăniți în pelerine sub jerbele puternice de stropi. Dwight a menținut submarinul în bătaia vântului majoritatea zilei, până ce toată lumea și-a consumat jumătatea de oră permisă în aerul proaspăt, totuși puțini au fost cei care au rezistat atât. Chiar dacă rezistența lor față de frig și

vremea umedă era scăzută, cei puțin reveniseră teferi toți, cu excepția lui Swain. După treizeci și una de zile de izolare, erau palizi și anemici. Se iviseră și trei cazuri de depresie nervoasă care îi scosese din uz pe oamenii respectivi. Towers se speriasse destul de tare atunci când locotenentul Brody manifestase toate simptomele apendicitei acute; cu ajutorul lui Osborne, citise despre procedura operației și se pregătise s-o facă pe masa din vestiar. Totuși simptomele dispăruseră și acum pacientul se odihnea în cușeta lui; Peter Holmes îi preluase toate îndatoririle și comandantul spera că omul va rezista până ce vor acosta peste cinci zile, la Williamstown. Holmes era la fel de normal ca toată lumea de la bord. Osborne era nervos și iritabil, deși încă eficient; vorbea tot timpul despre Ferrariul lui.

În urma voiajului se infirmase efectul Jorgensen. Se aventuraseră, înaintând încet, până în golful Alaska, folosind detectorul de mine subacvatic pentru depistarea aisbergurilor, până ce ajunseseră la cincizeci și opt de grade latitudine nordică, lângă Kodiak. Gheața era mai groasă lângă țărm și nu se apropiaseră prea mult; acolo nivelul de radiație continua să fie letal, puțin diferit de cel măsurat în zona Seattle.

N-avea niciun rost să riște navigând în apele acelea mai mult decât era necesar; au făcut măsurători și s-au îndreptat către sud-est, până au întâlnit ape mai calde, cu puține șanse de existență a gheții, apoi către Hawaii și Pearl Harbor.

În Pearl Harbor n-au aflat practic nimic. Au navigat direct către post, până la docul de unde plecaseră înainte de izbucnirea războiului. Psihologic, asta le venea destul de ușor fiindcă Dwight se asigurase înainte de a începe călătoria ca niciunul dintre membrii echipajului să nu fie originar din Honolulu sau din insulele înconjurătoare. Ar fi putut trimite un ofițer la țărm, într-un costum special, așa cum făcuse și în Santa Maria, și a dezbătut acest lucru cu Peter, cu câteva zile înainte de a ajunge în insule, însă nu păreau să aibă nimic de câștigat din respectiva expediție. Când locotenentul Sunderstrom avusese timp să umble prin Santa Maria, nu găsisese nimic mai bun de făcut decât să citească revista Saturday Evening Post, și ei nu puteau conchide că un alt ofițer trimis pe țărm putea face ceva mai cu folos. Nivelul radiației era la fel de ridicat ca în Seattle. Au alcătuit o listă cu navele aflate în port, au consemnat distrugerile considerabile de la țărm și au plecat.

În ziua aceea, la intrarea în Marea Tasmaniei, se aflau destul de aproape ca să poată comunica prin radio cu Australia. Au ridicat antenele și au raportat poziția și data estimată a sosirii. Au fost întrebați de starea sănătății și Dwight a răspuns printr-un mesaj lung, pe care l-a formulat cu destulă dificultate în privința lui Swain. Au mai fost transmise câteva informații de rutină despre date meteo, combustibil și probleme tehnice, iar pe la mijlocul dimineții au primit un mesaj mai important.

Era datat cu trei zile în urmă. Spunea:

DE LA: Comandantul Forțelor Navale Americane, Brisbane

CĂTRE: Comandantul Dwight L. Towers, USS ***Scorpion***

CU PRIVIRE LA: Asumarea unor responsabilități adiționale

1. În urma retragerii actualului comandant al Forțelor Navale Americane, vă veți asuma, începând de azi, îndatorirea de comandant suprem al Forțelor Navale Americane. Veți putea decide dacă veți ieși sau nu de sub comanda australiană, după cum veți considera.

2. Presupun că asta face din dumneavoastră un amiral dacă doriți să deveniți unul. La revedere și noroc. JERRY SHAW.

3. O copie va fi transmisă amiralului Marinei Regale Australiene.

Dwight a citit mesajul în cabina lui, cu un chip inexpresiv. Apoi, deoarece o copie fusese trimisă deja australienilor, l-a chemat pe ofițerul de legătură. Când Peter a sosit, i-a arătat telegrama fără niciun cuvânt.

Căpitanul a citit-o, apoi a spus calm:

— Felicitări, domnule.

— Da, probabil că așa se spune în asemenea împrejurări, a încuviințat comandantul, după care a adăugat: presupun că asta înseamnă că cei din Brisbane au pățit-o și ei.

Brisbane se afla la nord de poziția lor actuală. Peter a aprobat din cap, cu gândul la cifrele care indicau nivelurile radiațiilor.

— Lucrurile s-au înrăutățit încă de ieri după-amiază.

— Am crezut că o să-și părăsească nava și o să vină în sud, a spus comandantul.

— Nu s-au putut mișca deloc?

— N-aveau combustibil, a zis Dwight. Au fost nevoiți să suspende toate serviciile pe navă. Rezervoarele erau goale.

— Eu crezusem că avea să vină în Melbourne. În fond era comandantul suprem al Forțelor Navale Americane...

Dwight a zâmbit amar:

— Asta nu înseamnă mare lucru în clipa de față. Adevărata problemă este că a fost în primul rând comandantul navei sale, iar nava nu se putea deplasa. N-a vrut să-și abandoneze echipajul.

Nu mai era nimic de spus și Dwight i-a dat liber ofițerului de legătură. A întocmit un scurt mesaj de confirmare a primirii și i l-a înmânat ofițerului radio ca să-l transmită la Melbourne. În curând i-a fost adusă altă telegramă.

În legătură cu mesajul dvs. nr. 12/05663.

Regretăm că, în momentul de față, nu mai sunt posibile niciun fel de comunicații cu Brisbane.

Comandantul a încuviințat din cap.

— Bine, a spus el. Asta e.

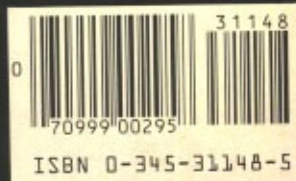
NEVIL SHUTE ON THE BEACH

A BOOK TO READ.
A BOOK TO READ AGAIN.
A TERRIFYING PROPHECY.
A REASON TO ACT NOW.

The last generation...
innocent victims of an accidental war,
living out the last days, making plans that
will never be carried out, making do with
what they have—however temporary it
might be—hoping for the miracle that will
not come. As the deadly rain moves ever
closer, and the world as we know it winds
toward an inevitable end.

"The most shocking fiction I have read in
years. What is shocking about it is both the
idea and the sheer imaginative brilliance
with which Mr. Shute brings it off."

THE SAN FRANCISCO CHRONICLE

BB
Fiction

ON THE BEACH NEVIL SHUTE

Cover printed in USA

NEVIL ON BEACH

THE C
BEST-SELL
ABOUT THE
NUCLE

CAPITOLUL ȘAPTE

Peter Holmes s-a prezentat la Comandament a doua zi după întoarcerea în Williamstown. Amiralul i-a făcut semn să se așeze.

— L-am întâlnit pe comandantul Towers aseară, a zis el. Se pare că v-ați înțeles perfect.

— Îmi pare bine să aud asta, domnule.

— Da. Acum presupun că dorești să știi cum stau lucrurile în legătură cu continuarea misiunii dumitale.

Peter a replicat nesigur:

— Într-un fel. Bănuiesc că situația generală e aceeași. Vreau să spun, au mai rămas doar două sau trei luni, nu-i așa?

Amiralul a aprobat din cap.

— Da, așa se pare. Când te-am văzut ultima oară, mi-ai spus că ai prefera să rămâi la țarm în aceste ultime luni.

— Da. A ezitat o clipă. Trebuie să mă gândesc și la familia mea.

— Desigur.

Amiralul i-a oferit tânărului o țigară, aprinzându-și și el una.

— Submarinul va intra la doc uscat pentru recondiționarea carenei. Presupun că știi asta.

— Da, domnule. Comandantul a insistat în această privință. Am discutat deja cu vice-amiralul azi-dimineață.

— În mod normal, asta s-ar putea să dureze vreo trei săptămâni. S-ar putea să fie și mai mult în condițiile actuale. Dorești să rămâi ofițer de legătură pe durata reparațiilor?

A făcut o pauză.

— Comandantul Towers te-a solicitat pentru perioada respectivă.

— Aș putea locui acasă, în Falmouth? Nu-mi ia mai mult de o oră și trei sferturi ca să ajung până în port.

— Ar fi mai bine să discuți asta cu comandantul Towers. Nu cred că va avea obiecții. Nu-i același lucru ca în cazul în care nava ar fi operațională. Înțeleg că oricum el o să dea liber majorității echipajului. Nu cred că vei avea prea multe de făcut, dar îi vei fi de ajutor ca să ții legătura cu cei care se ocupă de reparații.

— Mi-ar plăcea să continui să lucrez cu el, domnule, cu condiția să locuiesc acasă. Dacă însă programați altă misiune

pentru submarin, aş dori să mă înlocuiţi. Nu cred că aş mai accepta altă misiune. A ezitat. Nu-mi place s-o spun.

Amiralul a zâmbit.

— E în regulă, căpitane. O să țin cont de asta. Să vii ia mine când o să vrei să fii eliberat de îndatoriri.

S-a ridicat în picioare, încheind discuția.

— Totul e în regulă acasă?

— Da, totul e bine, deși întreținerea casei pare să fie mai dificilă acum. În plus, nevastă-mea nu-și mai vede capul de griji, odată cu creșterea fetei.

— Îmi dau seama, însă mi-e teamă că lucrurile nu vor deveni mai ușoare.

În dimineața aceea, Moira Davidson l-a sunat pe Dwight pe **Sydney**, înainte de ora prânzului!

— Bună dimineața, Dwight, a zis ea. Mi s-a spus că ar trebui să te felicit.

— Cine ți-a spus?

— Mary Holmes.

— Poți să mă feliciți dacă vrei, a rostit el cam abătut, dar aş prefera să n-o faci.

— Bine. N-am s-o fac. Tu ce mai zici, Dwight? Ești tot cel de altădată?

— Sunt bine.

Tot ceea ce făcuse de când se întorsese pe portavion fusese un adevărat chin. Dormise prost și era teribil de obosit.

— Ești foarte ocupat? a întrebat fata.

— Ar trebui să fiu, dar nu știu... Se pare că nimic nu merge. Și cu cât fac mai puține, cu atât mai multe îmi rămân de făcut.

Vorbea cu un Dwight diferit de cel cu care se obișnuise.

— Parcă ai fi bolnav, i-a spus ea sever.

— Nu sunt bolnav, a răspuns Dwight ușor iritat. Numai că sunt multe lucruri de făcut și toată lumea este în permisie. Am fost atâta vreme plecați pe mare, încât am uitat ce înseamnă munca.

— Cred că ar trebui să-ți iei și tu un concediu, a zis Moira. N-ai putea veni la Harkaway câteva zile ?

El s-a gândit o clipă.

— E foarte drăguț din partea ta, dar n-am s-o pot face imediat. Măine îl punem pe **Scorpion** în docul uscat.

— Lasă-l pe Peter Holmes să se ocupe de asta.

- N-aș putea s-o fac, scumpo. Unchiului Sam⁴ nu i-ar plăcea.
- Moira a fost cât pe-acți să spună că oricum, Unchiul Sam n-avea s-o afle niciodată.
- După ce o să faci asta, de navă se vor ocupa cei de la docuri, nu-i așa?
- Ia te uită, vād că știi multe lucruri despre marină.
- Bineînțeles. Sunt o frumoasă spioană, Mata Hari, femme fatale care smulge secrete ofițerilor naivi la un coniac dublu. Deci de navă se vor ocupa cei de la reparații?
- Exact.
- Atunci o să poți încredința totul lui Peter Holmes și să-ți iei concediu. La ce oră o să fie nava în doc?
- Dimineață la zece. Probabil că vom termina pe la prânz.
- Vino mâine după-amiază la Harkaway să stai o vreme cu noi. Este îngrozitor de frig aici. Vântul șuieră în jurul casei, plouă majoritatea timpului și nu poți ieși afară fără cizme. Să mergi pe lângă bou este treaba cea mai friguroasă cunoscută omului... sau femeii. În orice caz, vino și încearc-o. După câteva zile cu noi, o să-ți fie dor să te întorci și să te ascunzi în submarinul tău.
- Dwight a răs.
- Ce să-ți spun... pare destul de atractiv.
- Știu. Vii mâine după-amiază?
- Ar fi fost o ușurare să se relaxeze, să uite de toate o zi sau două.
- Cred că o să vin, a spus el. Trebuie să mai pun câteva lucruri la punct, dar cred că voi putea ajunge.
- Moira a aranjat să-l întâlnească a doua zi la ora patru, la hotelul Australia. El a întâmpinat-o vesel și a părut bucuros s-o vadă, dar arăta destul de rău, căpătase o culoare gălbejită și, atunci când nu se controla, părea deprimat. Fata s-a încruntat văzându-l.
- Nu arăți prea grozav, i-a spus. Te simți bine?
- I-a luat mâna.
- Ești fierbinte. Ai temperatură!
- El și-a retras palma.
- Sunt bine, i-a spus. Ce vrei să bei?
- Tu o să bei un whisky dublu cu vreo douăzeci de boabe de chinină, a replicat ea. Oricum, un whisky dublu. De chinină am

⁴ Denumire generică pentru Statele Unite (n. red).

să mă îngrijesc când o să ajungem acasă. Ar trebui să stai în pat.

Era plăcut să se simtă cocoloșit și să se relaxeze.

— Vrei și tu un coniac dublu? a întrebat Dwight.

— Unul mic pentru mine și unul dublu pentru tine, a precizat Moira. Ar trebui să-ți fie rușine să umbli în halul asta. Probabil că împrăștii microbi peste tot. Te-a văzut vreun doctor?

— Acum nu mai există niciunul în port. **Scorpionul** este singura navă operațională și e pe mâinile mecanicilor. S-au dispensat de ultimul medic militar câtă vreme am fost noi plecați.

— Dar ai temperatură, nu-i așa?

— S-ar putea să am puțin. Poate că am răcit.

— Așa zic și eu. Bea-ți whisky-ul până îl sun pe tata.

— De ce?

— Ca să ne aștepte cu trăsura la gară. I-am spus că o să venim pe jos, dar n-am să te las să faci asta. S-ar putea să-mi mori în brațe și n-aș vrea să am bătaie de cap explicând poliției. Ar putea izbucni chiar un incident diplomatic.

— Cu cine, scumpo?

— Cu Statele Unite. Nu cade bine să-l omori pe comandantul suprem al Forțelor Navale Americane.

El a rostit obosit:

— Presupun că în clipa de față Statele Unite sunt chiar eu. Mă gândesc chiar să candidez la președinție.

— Păi, gândește-te la asta până îi telefonez mamei.

În micuța cabină telefonică, ea și-a anunțat mama:

— Cred că are gripă. În primul rând, e îngrozitor de obosit și va trebui să se culce imediat ce ajungem acasă. Ai putea face focul în camera lui și să-i pui o sticlă cu apă caldă în pat? Și sună-l pe doctorul Fletcher și roagă-l să treacă pe la noi în seara asta. Nu cred că-i altceva decât gripă, totuși el a fost în zona radioactivă mai mult de o lună și nu l-a văzut niciun medic de când s-a întors. Spune-i doctorului Fletcher cine este. E o persoană destul de importantă acum, nu uita.

— Cu ce tren o să vii, scumpo?

Moira s-a uitat la ceas.

— O să-l luăm pe cel de patru patruzeci. Ascultă, mamă, o să fie îngrozitor de frig în cabrioletă. Spune-i tatei să aducă niște păături.

S-a întors la bar.

— Bea și hai să mergem, i-a spus lui Dwight. Trebuie să prindem trenul de patru patruzeci.

Bărbatul a urmat-o ascultător. Două ore mai târziu se afla în dormitor, cu focul duduind în cămin, într-un pat cald și tremurând din cauza febrei. A zăcut acolo recunoscător, în vreme ce frigurile îi dispăreau, mulțumit să se relaxeze și să stea întins, privind tavanul, ascultând ploaia de afară. Gazda i-a adus un whisky fierbinte cu lămâie și l-a întrebat ce vrea să mănânce, dar el a răspuns că nu dorea nimic.

Pe la ora opt s-au auzit un cal și niște voci în ploaie, apoi doctorul a urcat la el. Își scosese haina udă, însă pantalonii și cizmele de călărie erau umede și scoteau aburi când s-a apropiat de foc. Era un bărbat de vreo treizeci și cinci de ani, competent și vesel.

— Doctore, a spus Dwight, îmi pare rău că te-au adus până aici pe o astfel de vreme. O zi sau două în pat or să mă vindece. Încolo n-am nimic.

Doctorul a zâmbit.

— Îmi pare bine că am venit să te văd, i-a răspuns.

I-a luat pulsul.

— Înțeleg că ai fost în zona radioactivă.

— Da, dar nu ne-am expus.

— Ai stat tot timpul în interiorul submarinului?

— Am avut cu noi un tip de la CSIRO, care ne-a verificat mereu cu contorul Geiger. Nu-i vorba de asta, doctore.

— Ai vomitat cumva sau ai avut diaree?

— Nici eu și nici altul dintre membrii echipajului.

Doctorul i-a pus un termometru în gură și i-a verificat în continuare pulsul. După aceea s-a uitat pe termometru.

— Ai ceva febră: treizeci și opt cu nouă. Ar fi bine să rămâi în pat o vreme. Cât timp ai fost pe mare?

— Cincizeci și trei de zile.

— Și cât ați stat în submersiune?

— Mai mult de jumătate din timpul ăsta.

— Ești foarte obosit?

Comandantul s-a gândit o clipă.

— S-ar putea.

— Eu aș spune că ești. Ar fi bine să stai în pat până îți scade temperatura și încă o zi după-aceea. O să trec să te mai văd

peste vreo două zile. Cred că n-ai decât o gripă – cam bântuie în perioada asta. Să nu te întorci la treabă cel puțin o săptămână după ce o să te ridici din pat, să-ți iei un concediu. O poți face?

— Va trebui să mă gândesc la asta.

Au mai vorbit puțin despre călătorie și despre condițiile din Seattle și Queensland. În cele din urmă doctorul a spus:

— Am să trec probabil mâine cu medicamente. Trebuie să mă duc în Dandenong. Asociatul meu operează la spital și eu mă ocup de anestezii. Am să iau medicamentele de acolo și am să trec să te văd când o să mă înapoiez spre casă.

— E o operație serioasă?

— Nu chiar. O femeie cu un chist la stomac. O să se simtă mai bine dacă o să i-l scoatem. O să trăiască încă niște ani buni.

Medicul a plecat și Dwight a auzit fornăitul calului, apoi a ascultat zgomotul copitelor diminuându-se în timp ce calul și călărețul se îndepărtau în ploaie. Ușa s-a deschis și a intrat Moira.

— Așadar, a spus ea, va trebui să stai în pat.

S-a îndreptat spre foc și a mai pus câteva lemne.

— E simpatic, nu-i așa?

— E nebun, a replicat comandantul.

— De ce? Pentru că te obligă să stai în pat?

— Nu din cauza asta. Operează o femeie la spital mâine ca să-i ofere încă niște ani buni de trăit.

Moira a râs.

— Așa e el. N-am întâlnit pe nimeni la fel de conștiincios.

A făcut o pauză.

— Tata intenționează să mai facă un dig la vară. Tot vorbea despre asta de o vreme, dar acum chiar s-a decis. L-a sunat azi pe un tip care are un buldozer, ca să-l angajeze de îndată ce terenul se va usca suficient.

— Când se va întâmpla asta?

— Cam de Crăciun. Îl doare când vede atâta ploaie care se risipește degeaba. Locul ăsta devine foarte secetos în timpul verii.

I-a luat paharul gol de pe noptieră.

— Mai vrei ceva cald de băut?

— Nu acum. Mă simt bine.

— Nu vrei să mănânci ceva?

El a negat fără un cuvânt.

— Mai vrei o sticlă cu apă fierbinte?

Dwight a negat din nou.

— Mă simt bine.

Fata a ieșit, dar peste câteva minute s-a întors, ducând în mână un pachet lunguiet, învelit în hârtie.

— Am să-ți las asta și o să-l poți privi toată seara.

A pus pachetul în colțul camerei, iar bărbatul s-a ridicat într-un cot.

— Ce-i acolo?

Moira a râs.

— Îți dau voie să ghicești de trei ori. Mâine-dimineață o să vezi care dintre presupuneri e cea bună.

— Vreau să văd acum.

— Mâine.

— Nu - acum.

Ea a luat pachetul. L-a dus lângă pat și a privit în vreme ce Dwight rupea ambalajul. Comandantul suprem al Forțelor Navale Americane semăna de fapt cu un băiețel, s-a gândit Moira.

Ținea în mâini un băț Pogo, nou și strălucitor. Mânerul de lemn era lăcuit, reazemele metalice pentru picioare străluceau în email roșu. Pe mânerul de lemn erau pictate cu litere mari, roșii, cuvintele HELEN TOWERS.

— E grozav, a murmurat bărbatul. N-am văzut niciodată un băț din ăsta cu numele gravat pe el. O să-i placă teribil.

Și-a ridicat privirea.

— De unde ai făcut rost de el?

— Am descoperit locul unde se fabrică, undeva pe lângă Elsternwick, a zis ea. Nu se mai produc, dar au făcut unul special pentru mine.

— Nu știu ce să spun, a rostit el răgușit. Acum am câte ceva pentru fiecare.

Fata a adunat ambalajul rupt.

— E-n regulă, a spus ea firesc. Mi-a făcut plăcere să-l găsesc. Să-l pun în colț?

Dwight a scuturat din cap.

— Nu, lasă-l aici.

Moira a încuviințat și s-a îndreptat către ușă.

— Am să sting lumina. Să nu te culci prea târziu. Ești sigur că ai tot ce-ți trebuie?

— Sigur, acum am tot ce-mi trebuie.

— Noapte bună atunci.

A închis ușa după ea. Bărbatul a rămas o vreme în lumina focului, gândindu-se la Sharon și Helen, la zilele luminoase de vară și la vapoarele înalte din Mystic, la Helen țopăind cu bățul Pogo pe trotuarul cu troiene de zăpadă adunate de-o parte și de alta, la Moira și la bunătatea ei. Curând a alunecat în somn, cu o mână pe jucăria de lângă el.

Peter Holmes a prânzit cu John Osborne la Clubul Ofițerilor în ziua următoare.

— Am sunat pe navă azi-dimineață, a spus cercetătorul. Am vrut să dau de Dwight ca să-i arăt raportul înainte de a fi dactilografiat. Mi s-a spus că stă în Harkaway, la familia Moirei.

Peter a încuviințat din cap.

— Are gripă. Moira m-a sunat aseară ca să-mi spună că n-o să-l pot vedea o săptămână, ba chiar mai mult, dacă ar fi după ea.

John era îngrijorat.

— Nu pot întârzia raportul așa mult. Jorgensen a aflat deja despre descoperirile noastre și afirmă că nu ne-am făcut treaba cum se cuvine. Trebuie să-l duc la dactilografiat mâine, cel târziu.

— Dacă vrei o să mă uit și eu pe el. Totuși Dwight trebuie neapărat să-l citească înainte de a fi transmis. Ce-ar fi să o suni pe Moira și să i-l duci la Harkaway?

— O s-o găsesc acolo? Am crezut că se duce în Melbourne în fiecare zi, pentru cursurile ei de stenodactilografie.

— Nu fi caraghios. Bineînțeles că-i acolo.

Cercetătorul s-a luminat deodată.

— Aș putea să mă duc chiar după-amiază, cu Ferrariul.

— O să rămâi fără combustibil dacă îl folosești pentru astfel de călătorii. E un tren foarte bun până acolo.

— Dar asta-i o misiune oficială, în folosul marinei militare, a replicat John. Aș putea solicita combustibil din rezervele marinei.

S-a aplecat spre Peter și a coborât vocea.

— Știi portavionul ăla, **Sydney**? Are treisprezece mii de litri din mixtura care îmi trebuie mie, într-un rezervor. Îl foloseau pentru motoarele de avion.

— Dar nu te poți atinge de el, a zis Peter prefăcându-se șocat.

— De ce nu? Într-un fel este problema marinei militare. Și nu

e singura.

— Mie-mi spui? Oare un automobil Morris Minor ar putea funcționa cu așa ceva?

— Trebuie să modifice puțin curbatorul ca să-i modifice compresia. Scoate-i garnitura și pune-i un adaos de cupru. Merită să încerci.

— Poți merge pe șosea în siguranță cu mașina ta?

— Bineînțeles, a pufnit Osborne. Nu prea am cu ce să mă ciocnesc, cu excepția tramvaiului. Și a pietonilor, desigur. Întotdeauna iau la mine un set de garnituri de rezervă, fiindcă scapă puțin ulei dacă mergi cu ea sub trei mii.

— Cât prinde la trei mii de turații?

— Ei, n-o bag în viteza maximă. Merge cam cu o sută cincizeci pe oră. La început o ia cu șaptezeci. Pornește cam brusc și ai nevoie de vreo două sute de metri de șosea liberă în față. În general o împing din garaj pe strada Elisabeta și aștept până se face o pauză între tramvaie.

Așa a și procedat imediat după prânz, în după-amiaza aceea, iar Peter l-a ajutat să împingă mașina. John a așezat în spatele scaunului geanta diplomat care conținea raportul, a urcat, și-a pus centura de siguranță și și-a potrivit casca de protecție în fața unei mulțimi admiringe. Peter i-a zis calm:

— Pentru Dumnezeu, ai grijă să nu ucizi pe cineva.

— Oricum peste puțină vreme va muri toată lumea. Și eu, și tu... Atâta doar că eu am de gând să mă distrez nițel.

A trecut un tramvai și Osborne a încercat motorul rece cu demarorul. N-a pornit. A mai trecut un tramvai și o duzină de gură-cască s-au oferit să împingă mașina. Ferrariul a pornit din mâinile lor ca o rachetă, cu un bubuit asurzitor de pe țeava de eșapament, cu scârțâit de cauciucuri și un nor de fum. Automobilul nu avea claxon și nici nu necesita unul, fiindcă putea fi auzit de la câțiva kilometri depărtare; mai important pentru John era că n-avea nici faruri și afară se întuneca pe la ora cinci. Dacă voia să ajungă la Harkaway, să-și rezolve treaba și să se întoarcă pe lumină, trebuia să se grăbească.

A depășit tramvaiul cu optzeci de kilometri la oră, a luat-o pe strada Longsdale, s-a așezat mai bine în scaun și a traversat orașul cu o sută zece kilometri la oră. Automobilele constituiau o raritate și n-a avut nicio problemă pe străzile centrale cu excepția tramvaiului. Lumea se ferea ca să-l lase să treacă. În

suburbii era însă altfel. Copiii se obișnuiseră să se joace pe străzile pustii și nu știau că trebuie să se dea la o parte; a fost nevoit să frâneze brusc de câteva ori și să rămână cu motorul ambalat câtă vreme schimba viteza, făcându-și probleme că s-ar putea să se strice, dar consolându-se cu gândul că, oricum, cutia de viteze era construită ca să suporte așa ceva într-o cursă.

A ajuns la Harkaway în douăzeci și trei de minute, cu o viteză medie de o sută cincisprezece kilometri la oră, fără să profite niciodată de viteza maximă. A parcat în curte, ocolind cu un zgomot asurzitor rondul de flori, și a oprit motorul.

Fermierul cu soția și fiica lui au ieșit în grabă și l-au privit în vreme ce își scotea casca și cobora cam țeapăn din mașină.

— Am venit să-l văd pe comandantul Towers. Mi s-a spus că-i aici.

— Încearcă să se odihnească puțin, a zis Moira sever. Ai o mașină respingătoare, John. La ce viteză poate ajunge?

— La vreo trei sute. Vreau să-l văd pe Dwight în legătură cu o problemă de serviciu. Am o chestie aici pe care trebuie să se uite înainte de a fi dactilografiată. Trebuie să fie bătută la mașină cel târziu mâine.

— Mă rog, nu cred că a adormit încă.

Fata l-a condus în camera de oaspeți. Dwight era treaz și stătea în capul oaselor în pat.

— M-am gândit că tu trebuie să fii, a spus el. N-ai călcat pe nimeni pe drum?

— Încă nu, a replicat cercetătorul. Sper să fiu eu primul mort. Nu mi-ar plăcea să-mi petrec ultimele zile ale vieții în închisoare. M-am săturat de așa ceva în astea două luni.

Și-a deschis geanta și i-a explicat de ce venise.

Dwight a luat raportul și l-a citit în întregime, punând la răstimpuri câte o întrebare.

— Aș fi vrut ca stația aceea de radio să fi rămas operațională, a comentat el la un moment dat. Poate că am mai fi aflat câte ceva de la Swain.

— Insula era prea departe de el.

— Avea o barcă cu motor. S-ar fi putut opri acolo într-o zi și, când se plictisea de pescuit, să ne trimită un mesaj.

— Nu cred că a trăit destul de mult pentru asta, domnule. În cel mai bun caz, vreo trei zile.

Comandantul a aprobat din cap.

— Oricum, bănuiesc că n-ar fi vrut să-și bată capul cu așa ceva. Nici pe mine nu m-ar fi interesat, dacă ar fi fost ultima mea zi și pescuitul ar fi mers bine.

A continuat să citească și în cele din urmă a zis:

— E-n regulă. Ar fi bine totuși să scoți ultimul paragraf, acela despre mine și submarin.

— Eu aș prefera să-l las.

— Iar eu aș prefera să-l scoți. N-au ce căuta astfel de lucruri într-un raport despre o misiune normală, în care nu mi-am făcut decât datoria.

Osborne a tăiat paragraful cu creionul.

— Cum doriți.

— Ai mașina aici?

— Am venit cu ea.

— Da, bineînțeles, te-am auzit. Dar e în față, o pot vedea de la fereastră?

— Da, e chiar aici.

Comandantul a coborât din pat și s-a dus la fereastră.

— E o mașină minunată, a zis el. Ce o să faci cu ea?

— Am să particip la curse. N-a rămas multă vreme, așa că sezonul curselor va începe mai devreme anul ăsta. De obicei nu începea înainte de octombrie, din cauza ploilor. Totuși, și în timpul iernii se țin mici curse. De fapt, înainte de a pleca am participat la două competiții.

Comandantul s-a întors în pat.

— Da, mi-ai spus. Eu n-am fost niciodată la curse cu o astfel de mașină... De fapt, nici n-am condus vreodată una. Cum e la curse?

— Te sperie al naibii. Apoi, când totul s-a terminat, de abia aștepti să participi din nou.

— Ai mai făcut asta înainte?

Osborne a scuturat din cap.

— N-am avut nici bani, nici timp destul, însă asta mi-am dorit toată viața.

— Așa ai de gând să termini, în cele din urmă?

A urmat o pauză.

— Da, a încuviințat Osborne. Mai degrabă decât să mor înecat în propria-mi vomă sau să iau pilulele alea. Singurul lucru de care îmi pare rău e că trebuie să distrug mașina. E atât de

frumoasă! Nu cred c-am s-o pot face din propria-mi voință.

Dwight a zâmbit.

— Poate nici n-o să fie nevoie s-o faci, dacă gonești cu trei sute de kilometri pe oră, pe o pistă umedă.

— Așa gândeam și eu. Nu cred că o să-mi pese când se va întâmpla asta, de acum încolo.

Comandantul a aprobat din cap, apoi a spus:

— Nu-i nicio șansă ca norul radioactiv să încetinească și să ne mai îngăduie o vreme, nu-i așa?

— Absolut niciuna. Nu există nici cea mai mică indicație în direcția asta. Dimpotrivă, se pare că vine mai repede. Cauza ar putea fi suprafața redusă de uscat – pe măsură ce coboară de la Ecuator se pare că accelerează puțin. Cam la sfârșitul lui august cred că se va termina totul.

Comandantul a încuviințat din cap.

— E bine c-o știu. Pentru mine, nu poate fi prea devreme.

— O să mai ieșiți cu **Scorpionul** pe mare?

— N-am primit niciun ordin. Submarinul va redeveni operațional la începutul lui iulie. Mă gândesc să-l mențin sub comandă australiană până la sfârșit. Dacă voi mai avea echipajul complet, pentru ca nava să fie operațională, asta-i altă problemă. Majoritatea băieților au prietene aici, în Melbourne, și cam un sfert dintre ei sunt căsătoriți. Nimeni nu știe dacă vor mai fi de acord cu alt voiaj.

A urmat o pauză.

— De fapt, te invidiez pentru Ferrariul tău, a continuat el calm. Eu o să-mi fac griji și o să muncesc până la sfârșit.

— Nu văd de ce ar fi nevoie s-o faceți, a spus Osborne. Ar trebui să vă luați concediu și să vizitați Australia.

Americanul a zâmbit.

— Nu mai sunt multe de vizitat.

— Asta-i adevărat. Mai există totuși zonele muntoase. Pe muntele Buller și la Hotham se schiază nebunește.

— Am schiat și eu cândva, dar n-am mai făcut-o de vreo zece ani. N-aș vrea să-mi rup vreun picior și să rămân imobilizat până la sfârșit. A tăcut câteva clipe. Ia spune, nimeni nu pescuiește păstrăvi în munții ăia?

— Ba da, pescuitul e destul de bun.

— Există sezoane sau poți pescui tot timpul anului?

— În Eildon Weir se prinde biban tot anul. Dar se pescuiește și

păstrăv în râurile mai mici de pe-acolo.

A zâmbit ușor.

— Acum nu e sezonul păstrăvilor. Nu se deschide decât pe întâi septembrie.

A urmat o pauză. În cele din urmă, Dwight a zis:

— Mi-ar plăcea să prind câțiva păstrăvi. Dar, după câte zici, s-ar putea să fim ocupați în jurul datei la care se deschide sezonul.

— Nu cred că ar fi mare scofală dacă ați pescui cu două săptămâni mai devreme anul ăsta.

— N-aș vrea să fac așa ceva, a spus americanul. Dacă aș fi fost în Statele Unite, da. Dar când ești într-o țară străină, trebuie să-i respecti legile.

Timpul trecea, John nu avea faruri la automobil și nici posibilitatea de a merge cu o viteză mai mică de optzeci de kilometri pe oră. Și-a adunat hârtiile, le-a pus în geantă, i-a spus la revedere lui Dwight și l-a părăsit ca să se întoarcă în oraș. Pe hol a întâlnit-o pe Moira.

— Cum ți s-a părut? a întrebat ea.

— E bine, a spus cercetătorul. Are însă o obsesie.

Ea s-a încruntat puțin. Nu se referea la bățul Pogo?

— Cu privire la ce?

— I-ar fi plăcut să pescuiască păstrăvi, înainte de a o păți cu toții. Nu vrea însă să se ducă înainte de deschiderea sezonului și asta înseamnă abia la întâi septembrie.

Fata a rămas tăcută o vreme.

— Și ce-i cu asta? Procedează conform legii, în orice caz, spre deosebire de tine, cu mașina aia dezgustătoare. De unde faci rost de benzină pentru ea?

— Nu merge cu benzină, a replicat John. Merge cu ceva scos din eprubetă.

— Așa și miroase!

Moira l-a privit aranjându-se pe locul șoferului și punându-și casca; apoi motorul a început să bubuie și el a țâșnit pe drum, lăsând urme de roți pe un strat de flori.

Două săptămâni mai târziu, la Clubul Pastoral, domnul Alan Sykes a intrat în fumoarul micuț ca să bea ceva, puțin după amiază. Masa se servea abia la ora unu, așa că a fost primul în încăpere. A băut un pahar de gin și a stat singur, gândindu-se la problema lui. Domnul Sykes era directorul Asociației de

Vânătoare și Pescuit, un om căruia îi plăcea să-și conducă treburile pe coordonate solide, care nu țineau cont de caracterul expeditiv al politicianilor. Perplexitățile vremurilor îi invadaseră acum rutina, așa că avea probleme.

Curând, Sir Douglas Froude a intrat și el în încăpere.

Privindu-l, domnul Sykes s-a gândit că arăta cam rău și că fața lui purpurie era parcă mai roșie ca niciodată.

— Bună dimineața, Douglas, a rostit el. Îți fac cinste cu un pahar?

— Oh, mulțumesc, a spus bătrânul. O să beau și eu un sherry spaniol cu dumneata.

Și l-a turnat cu o mână tremurândă.

— Știi, a zis, cred că cei din comitetul Vinicol sunt absolut nebuni. Avem vreo patru sute de sticle de sherry sec magnific, Ruy de Lopez 1947, și se pare că ei sunt gata să-l lase să rămână acolo în pivnițe. Au spus că membrii nu vor să-l bea din cauza prețului. Eu le-am zis „Dați-l pe gratis dacă nu-l puteți vinde, dar nu-l lăsați să zacă acolo”. Așa că acum e la același preț cu cel australian.

A făcut o pauză.

— Lasă-mă să-ți torn și ție un pahar, Alan. E de o calitate excepțională.

— Am să beau unul mai târziu. Spune-mi, te-am auzit odată zicând că Bill Davidson e rudă cu tine?

Bătrânul a încuviințat din cap tremurând.

— Rudă sau cunoștință. Mai degrabă cunoștință. Maică-sa s-a măritat cu... s-a măritat cu... nu știu, am uitat. Se pare că nu-mi mai amintesc lucrurile ca odinioară.

— O cunoști pe fiica lui, Moira?

— E fată bună, însă bea mult. Totuși bea doar coniac, mi s-a spus, și tocmai aici e diferența.

— Îmi creează niște necazuri.

— Zău?

— A fost la ministru și el mi-a trimis-o mie cu un bilețel. Vrea să deschidem sezonul păstrăvilor mai devreme anul ăsta, fiindcă altfel n-o să mai apuce nimeni să pescuiască ceva. Ministrul crede că ar fi bine să procedăm așa. Probabil că se gândește la următoarele alegeri.

— Să deschizi sezonul mai devreme? Adică înainte de întâi septembrie?

— Asta-i sugestia.

— O sugestie foarte proastă, dacă îmi permiți s-o spun. Peștii n-o să aibă timp să-și depună icrele și, dacă o vor face, vor fi într-o condiție mizerabilă. Ai putea ruina pescuitul pe ani de zile făcând așa ceva. Când vrea el să deschizi sezonul?

— Pe zece august.

A făcut o pauză.

— Din cauza fetei acelea. De acolo a pornit problema. Nu cred că i-ar fi trecut prin cap, dacă n-ar fi fost ea.

— Cred că este o propunere teribilă, iresponsabilă. Nu știu ce o să se întâmple cu lumea asta.

Pe măsură ce alți membri ai Clubului intrau în încăpere, dezbaterea continua și tot mai mulți se alăturau discuției.

Domnul Sykes și-a dat seama că opinia generală era în favoarea devansării datei.

— În fond, a spus cineva, și-așa se vor duce să pescuiască în august, dacă vremea va fi bună, chiar dacă e permis sau nu. Și n-o să-i puteți amenda și nici să-i trimiteți la închisoare pentru că n-o să fie timp să-i judecați. Ar fi mai bine să stabiliți o dată rezonabilă, pe motiv de necesitate. Desigur, decizia nu va fi valabilă decât pentru anul ăsta.

Un faimos chirurg oftalmolog a remarcat:

— Eu cred că-i o idee foarte bună. Dacă peștii nu sunt de cea mai bună calitate, le putem da drumul în apă. Dacă sezonul va începe foarte devreme, nu vor trage la muscă, va trebui să pescuim cu mulineta. Oricum, sunt pentru modificarea datei. Când o să mor, aş vrea să se întâmple într-o zi însorită, pe malul râului Delatite, cu o undiță în mână.

Cineva a adăugat:

— Ca marinarul acela din submarinul american.

— Da, exact ca el. Cred că tipul ăla a avut o idee grozavă.

Domnul Sykes, luând pulsul opiniei celor mai influenți cetățeni ai orașului, s-a întors la birou mai ușurat, l-a sunat pe ministru și în după-amiaza aceea a redactat un anunț care să fie transmis prin radio și care avea să constituie una din acele schimbări rapide de politică, ușor de făcut într-o țară mică și foarte educată, caz valabil acum și pentru Australia.

Dwight Towers se afla pe **Sydney** când a auzit anunțul și a rămas uimit, nefăcând legătura cu conversația avută cu Osborne, cu câteva zile în urmă. Imediat a început să facă

planuri de a merge la pescuit cu undița fiului său. Transportul avea să fie o problemă, dar dificultățile existau tocmai pentru a fi depășite de comandantul suprem al Forțelor Navale Americane.

În ceea ce mai rămăsese din Australia în anul acela, o destindere a tensiunii a apărut curând după mijlocul iernii.

La începutul lui iulie, când Broken Hill și Perth au fost atinse de boală, puțini oameni din Melbourne munceau mai mult decât aveau chef. Aprovizionarea cu electricitate a continuat neîntrerupt, la fel cea cu alimente, însă combustibilul și micile obiecte de lux trebuiau acum căutate cu grijă de cei care n-aveau altceva de făcut. Pe măsură ce săptămânile treceau, populația devenea în mod vizibil mai sobră. Continuau petrecerile zgomotoase, bețivii tot mai dormeau pe trotuare, însă mult mai puțini decât cu câțeva vreme în urmă. Și, ca niște mesageri ai primăverii, una câte una, mașinile începeau să iasă pe șoselele pustii.

La început era dificil de spus de unde se iviseră sau de unde făcuseră rost de benzină, pentru că fiecare caz în parte era greu de investigat. Proprietarul casei unde locuia Peter a apărut într-o zi într-un automobil Holden ca să ia lemne de foc de la copacii care fuseseră doborâți, explicând incoerent că economisise prețioasa benzină pentru curățat haine. Un văr din Aviația Regală Australiană a venit să-i viziteze conducând un MG și justificându-se că pusese deoparte ceva benzină, dar că nu mai avea rost s-o păstreze. Asta era în mod clar o minciună, pentru că Bill nu punea deoparte niciodată nimic. Un inginer care lucra la rafinăria Shell din Corio a spus că izbutise să cumpere benzină de pe piața neagră din Fitzroy, însă a refuzat, bineînțeles să dea numele celui de la care cumpărase. Ca un burete presat de circumstanțe, Australia a început să picure benzină și, pe măsură ce săptămânile treceau și se apropia luna august, picătura a devenit șuvoi.

Într-o zi Peter a luat cu el o canistră și l-a vizitat pe John Osborne la Melbourne. În acea seară, pentru prima oară după doi ani, s-a auzit motorul mașinuței Morris și nori de fum negru s-au ivit pe țeava de eșapament. Bărbatul a oprit motorul și a mai meșterit, apoi a ieșit pe șosea cu Mary lângă el, care o ținea pe Jennifer pe genunchi.

— E ca și cum am avea o mașină nouă! a exclamat ea

încântată. Peter, e minunat! Crezi că mai poți face rost?

— Am păstrat benzina asta, i-a spus bărbatul. Am păstrat-o, ține minte! Mai avem câteva canistre îngropate în grădină. N-o să spunem nimănui ce cantitate.

— Nici măcar Moirei?

— Dumnezeu, nu! Ei, în ultimul rând.

A făcut o pauză.

— Problema sunt acum anvelopele. Nu știu ce o să ne facem cu ele.

A doua zi a mers în Williamstown, până la intrarea în docuri și a parcat mașina lângă port-avionul pustiu. Seara s-a întors cu mașina acasă.

Îndatoririle lui erau mai mult formale. Reparațiile submarinului mergeau foarte încet, iar prezența sa nu era necesară mai mult de două zile pe săptămână, ceea ce se potrivea de minune cu cerințele micului automobil. Dwight se afla acolo zilnic, dar și el se motorizase. Amiralul îl chemase într-o dimineață și-i comunicase că era normal ca actualul comandant suprem al Forțelor Navale Americane să aibă la dispoziție un mijloc de transport. În felul acesta, Dwight se trezise cu un Chevrolet cenușiu, care avea și șofer, un marinăr pe nume Edgar. Folosea automobilul mai ales ca să se ducă la club pentru prânz, sau să treacă pe la Harkaway, să mâne atelajul, în timp ce șoferul dădea la lopată în siloz.

Ultima parte a lunii iulie a fost plăcută pentru majoritatea oamenilor. Vremea era destul de urâtă pentru anotimpul acela, cu vânturi puternice, ploi și temperaturi scăzute, dar bărbații și femeile lăsaseră la o parte reținerile de altădată.

Chenzinele aveau mai mică valoare și importanță; luau salariul indiferent dacă munciseră sau nu, însă nu aveau pe ce să-l cheltuie. La măcelărie vânzătorii acceptau banii, dar nu se supăra nimeni dacă nu-i aveai și, dacă exista carne, pur și simplu o luai pe gratis. Dacă nu, căutai în altă parte. Aveai toată ziua la dispoziție.

La munte, schiorii veneau pe pârtie la sfârșit de săptămână, dar și în celelalte zile. În mica lor grădină, Mary și Peter Holmes au sădit straturi noi și au construit un gard în jurul legumelor, cu o plantă cățărătoare care să-l acopere. Nu mai avuseseră niciodată atâta timp pentru grădinărit, așa că progresau într-un ritm nebănuit.

— O să fie minunat, spunea mulțumită femeia. Va fi cea mai frumoasă grădină din Falmouth.

În garajul său, John Osborne se ocupa intens de Ferrari, ajutat de o echipă de entuziaști. Grand Prix-ul australian reprezenta evenimentul automobilistic cel mai important din emisfera sudică și data cursei fusese devansată din noiembrie în august. În câteva rânduri, cursa se ținuse la Melbourne, în parcul Albert, corespondentul Hyde Park-ului londonez. Organizatorii și-ar fi dorit ca ultima cursă să se desfășoare în parcul Albert, totuși dificultățile păreau insurmontabile. A fost clar de la început că duceau lipsă de polițiști și de angajați care să asigure condițiile elementare de siguranță pentru cei o sută cincizeci de mii de spectatori preconizați. Nimeni nu-și făcea mari griji față de posibilitatea ca vreo mașină să iasă de pe traseu și să omoare câțiva spectatori, ori în privința obținerii aprobării pentru folosirea parcului. Părea improbabil totuși că vor exista destui polițiști care să aibă grijă ca spectatorii să nu fie periclitați și, oricât de neobișnuite ar fi fost vremurile) puțini piloți erau pregătiți să intre cu mașina într-o mulțime de oameni având două sute de kilometri la oră. Mașinile de curse sunt fragile la asemenea viteze și coliziunea chiar cu o singură persoană ar fi scos vehiculul din cursă. Cu regret s-a decis că nu era practică desfășurarea Grand Prix-ului australian în parcul Albert și cursa avea să fie organizată pe pista de la Tooradin.

Astfel, cursa a fost rezervată doar piloților; din cauza dificultăților de transport, nu era de așteptat ca prea mulți spectatori să poată călători șazeci și cinci de kilometri în afara orașului. În chip neașteptat însă, la cursă și-au anunțat participarea extrem de mulți piloți. Se părea că se înscriseseră toți cei din Victoria și din sudul provinciei New South Wales care aveau o mașină rapidă, veche sau nouă; în total erau aproape două sute optzeci de concurenți. Atâtea automobile nu puteau participa simultan la cursă așa că, două săptămâni înainte de marea zi, s-au ținut curse eliminatorii, pentru diversele clase.

Ele s-au stabilit prin tragere la sorți și Osborne s-a trezit întrecându-se cu un Maserati de trei litri pilotat de Jerry Collins, două Jaguaruri, un Thunderbird, două Bugatti, trei Bentley adaptate și un automobil construit dintr-un șasiu de Lotus și un motor de avion Gipsy Queen, care avea trei sute de cai putere și vizibilitate redusă, pilotat de un tânăr mecanic de aviație, pe

nume Sam Bailey, despre care se spunea că ar fi fost foarte rapid.

Din cauza distanței față de oraș, spectatorii erau destul de puțini, dispersați de-a lungul celor cinci kilometri ai circuitului. Dwight venise în Chevroletul lui oficial, luându-i pe drum pe Moira, Peter și Mary. În ziua aceea la cursă participau cinci clase, începând cu mașinile cele mai mici, fiecare cursă având un parcurs de optzeci de kilometri. Înainte de încheierea primei curse, organizatorii solicitaseră de urgență încă două ambulanțe de la Melbourne, pentru că cele existente fuseseră deja ocupate.

În primul rând, pista era umedă, deși nu plouase în timpul primei curse. Șase Lotusuri se întreceau cu opt automobile Cooper și cinci MG-uri, dintre care unul era pilotat de o tânără, domnișoara Fay Gordon. Pista avea cam cinci kilometri lungime. Linia dreaptă continua cu o ușoară sinuozitate, făcând un viraj larg la stânga, cotind cu aproape 180 de grade și înconjurând luciul lacului Bend. Venea apoi curba Haystack, un viraj la dreapta de 120 de grade, destul de dificil, care ducea către Safety Pin⁵, o curbă foarte strânsă în pantă. Întoarcerea era sinuoasă și foarte rapidă, cu un viraj la stânga ce cobora un deal abrupt, urmat de alt viraj strâns la dreapta, botezat Derdelușul. De acolo, o curbă lungă și rapidă ducea înapoi către linia dreaptă ce încheia circuitul.

Încă de la startul primelor mașini a fost evident că avea să urmeze o cursă neobișnuită. A început cu scrâșnete puternice de cauciucuri, care indicau faptul că piloții intenționau să nu aibă pic de milă de motoare, de adversari sau de ei înșiși. În mod miraculos, toate mașinile au trecut cu bine de prima curbă. Apoi au început problemele. Un MG a pierdut controlul în virajul Haystack, a părăsit pista și s-a trezit derapând pe terenul accidentat, departe de circuit. Șoferul a accelerat, a întors mașina și a revenit în cursă. Un Cooper care venea din spate a încercat să evite coliziunea, s-a răsucit pe pista umedă și a fost lovit în plin de alt Cooper. Primul șofer a murit pe loc și ambele mașini au fondat o grămadă de fiare lângă drum, cel de-al doilea șofer fiind aruncat departe, cu clavicula ruptă și multiple leziuni interne. La a doua tură de circuit, pilotul MG-ului s-a

⁵ Acul de Siguranță (Nota trad.)

întrebat ce anume cauzase accidentul acela.

La a cincea tură, un Lotus a depășit-o pe Fay Gordon la capătul liniei drepte terminale și a derapat pe pista umedă, în zona lacului Bend, la treizeci de metri în fața ei. Un alt Lotus trecea prin dreapta fetei. Singura scăpare pentru ea era să vireze la stânga. A părăsit pista cu o sută cincizeci de kilometri la oră, a traversat porțiunea îngustă de pământ din fața lacului, făcând un efort disperat de a vira la dreapta, înapoi spre pistă, dar până la urmă s-a rostogolit în apă. Când jerbele de stropi s-au potolit, MG-ul era cu roțile în sus, la zece metri de țarm. De abia după jumătate de oră, câteva ajutoare au izbutit cu greu să scoată de acolo mașina și cadavrul dinăuntru.

În a treisprezecea tură, trei automobile s-au tamponat și au luat foc. Doi piloți au fost ușor răniți și au izbutit să-l scoată din mașină pe al treilea, care avea ambele picioare rupte, înainte ca vehiculul să ia foc. Din douăsprezece mașini care luaseră startul, doar șapte au terminat cursa, primele două calificându-se pentru finală.

Când steagul arbitrilor a fluturat indicând câștigătorul, John Osborne și-a aprins o țigară.

— E distractiv, a spus el.

Cursa lui avea să fie ultima din acea zi.

Peter a zis, pe gânduri:

— Se vede că participă ca să câștige...

— Bineînțeles, a încuviințat John. E o cursă în toată regula. Dacă o iei în serios, n-ai ce să pierzi.

— Cu excepția faptului că ai putea să-ți distrugi mașina.

— Mi-ar părea rău să fac asta, a spus John.

A început să plouă și pista s-a udat și mai rău.

Dwight i-a spus Moirei:

— Du-te în mașină, scumpo. O să te faci learcă.

Fata nu s-a clintit.

— Nu poate continua cursa pe ploaia asta, nu-i așa? a întrebat ea. Mai ales după atâtea accidente.

— Nu știu, a spus el. Cred că s-ar putea să continue. În fond, e la fel pentru toată lumea. Nimeni nu-i obligat să ruleze cu o viteză așa de mare, ca să derapeze. Dacă or să aștepte o zi fără ploaie, în anotimpul ăsta, s-ar putea să nu mai apuce să concureze.

— Dar e îngrozitor, a obiectat Moira. Doi morți și șapte răniți

în prima cursă. Nu mai poate continua. Seamănă cu spectacolele cu gladiatori romani.

Bărbatul a rămas tăcut o clipă.

— Nu-i chiar așa, a zis el în cele din urmă. Nu există public și nici nu sunt obligați s-o facă. S-a uitat în jur. Cu excepția piloților și a echipelor lor, nu cred că sunt mai mult de cinci sute de oameni pe-aici. Nu s-au perceput bilete de intrare. O fac pentru că le place s-o facă.

— Eu nu cred.

Dwight a zâmbit.

— Du-te la John și sugerează-i să-și ia Ferrariul și să plece acasă.

Moira n-a replicat.

— Hai în mașină să bem un coniac cu sifon, a mai zis el.

— Unul foarte mic, Dwight. Dacă tot o să mă uit la cursa asta, vreau să fiu trează.

În următoarele două curse au fost nouă accidente, dintre care patru au avut nevoie de ambulanțe, dar un singur pilot a murit, șoferul unui automobil Austin-Healey, care se afla la baza unui ambuteiaj de patru mașini din zona Safety Pin.

Ploaia se transformase într-o bură fină, însă nu izbutise să afecteze spiritul concurenților. John Osborne și-a părăsit prietenii înainte de ultima cursă și acum se afla în Ferrariul lui, încălzindu-i motorul. În scurt timp, s-a arătat satisfăcut, a ieșit din mașină și a rămas să fumeze și să discute cu ceilalți piloți. Don Harrison, pilotul unui Jaguar, avea un pahar de whisky în mână și câteva sticle și pahare pe o ladă răsturnată de lângă el; i-a oferit și lui John să bea ceva, dar acesta a refuzat.

— N-am să vă dau nicio șansă, tâlharilor, a zâmbit el.

Deși avea probabil cea mai rapidă mașină din concurs, era pilotul cu cea mai puțină experiență. Încă își conducea Ferrariul cu semnul de începător. Era foarte conștient că nu știa instinctiv când mașina lui era pe cale să derapeze. Când se întâmpla așa ceva, îl surprindea întotdeauna. Habar n-avea că pentru toți șoferii era la fel pe drumuri umede; niciunul dintre ei nu condusesese în astfel de condiții, dar faptul că el se știa neexperimentat reprezenta o protecție mai bună decât încrederea lor.

Când echipa lui a împins Ferrariul la start, John s-a trezit pe linia a doua. În față se afla automobilul Maserati, cele două

Jaguaruri și Gipsy Lotusul, iar lângă el era Thunderbirdul. S-a aranjat pe scaun, ambalând motorul ca să-l încălzească mai bine, și-a pus centura de siguranță, casca de protecție și ochelarii. În minte avea un singur gând: „Aici voi fi ucis.”

Mai bine așa decât să mori de o boală mizerabilă, în mai puțin de o lună. Mai bine să conduci ca un nebun și să mori făcând ceea ce-ți place. Volanul mare era o plăcere de ținut în palme, iar bubuitul motorului suna ca o muzică pentru el. S-a întors, a zâmbit echipei sale cu o plăcere nedisimulată, apoi și-a fixat ochii asupra starterului.

Când steagul a coborât, el a luat un start bun și a depășit Gipsy Lotusul când a schimbat în viteza a treia, îndepărtându-se și de Thunderbird. A intrat în zona lacului Bend apropiindu-se de al doilea Jaguar, însă conducând cu grijă pe pista umedă, fiindcă mai avea încă șaptesprezece ture. Destul de mult ca să riște în ultimele cinci. A rămas în apropierea Jaguarului, trecând prin virajul Haystack, apoi prin Safety Pin, accelerând cu grijă pe porțiunea sinuoasă. Aparent, nu destul de mult, căci, foarte curând, Gipsy Lotusul l-a depășit prin dreapta, împrôșcându-l cu apă. Sam Bailey conducea ca un nebun.

John a încetinit puțin ca să-și șteargă ochelarii, apoi s-a luat după el. Gipsy Lotusul se mișca în zigzag, ocupând tot drumul, ținut în frâu doar de reflexele extraordinare ale tânărului său pilot. Privind, Osborne simțea dezastrul ca pe o aură; era mai bine să se țină la distanță o vreme, ca să vadă ce se va întâmpla. A aruncat o privire în oglindă; Thunderbirdul se afla la cincizeci de metri în spate, iar Maseratiul încerca să-l depășească. Putea aborda precaut Derdelușul, după care să accelereze și el.

Intrând pe lina dreaptă de la capătul primei ture, John a observat că Gipsy Lotusul depășise un Jaguar. A accelerat până la două sute cincizeci de kilometri la oră, ajungând din urmă al doilea Jaguar; deoarece mai era o mașină între el și Gipsy Lotus, se simțea în siguranță. A aruncat o privire în oglindă, atunci când a frânat înainte de lacul Bend, și a văzut că se îndepărtase destul de mult de cele două automobile din spate; dacă s-ar fi putut menține, ar fi păstrat poziția a patra timp de o tură sau două, fără să fie necesar să forțeze în viraje.

A păstrat poziția până în tura a șasea. La vremea aceea, Gipsy Lotusul se afla în frunte și primele patru mașini depășiseră

cu o tură unul dintre automobilele Bentley. Accelerând la ieșirea din Derdeluș, John a privit în oglindă și a văzut un carambol teribil în viraj. Maseratiul și Bentley-ul se tamponaseră în mijlocul drumului, iar Thunderbirdul zbura prin aer. N-a mai avut timp să se uite încă o dată. În fața lui, aflat în frunte, Gipsy Lotusul încerca să depășească cu o tură unul dintre Bugattiuri, sincronizându-și zigzagurile desperate cu manevra necesară ocolirii, dar neizbutind s-o facă. Cele două Jaguaruri se țineau în spate, la o distanță sigură.

Când a ajuns din nou în zona Derdelușului, John a văzut că, de fapt, în accident fuseseră implicate două mașini. Thunderbirdul era răsturnat la cincizeci de metri de pistă, iar Bentley-ul zăcea pe drum, cu partea din spate tamponată, într-o baltă de benzină. Maseratiul rămăsese probabil în cursă. A trecut mai departe și, când a intrat în a opta tură, a început să plouă mai puternic. Era timpul să accelereze.

Așa gândeau și ceilalți din frunte, pentru că în acea tură Gipsy Lotusul a fost depășit de un Jaguar care, la o curbă, a profitat de nervozitatea evidentă a lui Sam Bailey cauzată de instabilitatea vehiculului său. Imediat după aceea, ambii lideri au depășit un Bugatti și un Bentley. Al doilea Jaguar s-a repezit să-i ajungă din urmă în zona Haystack, urmat de Osborne. Ceea ce s-a întâmplat atunci a fost foarte, foarte rapid. Bugattiul a derapat în viraj și a fost izbit de Bentley.

Acesta a fost proiectat în calea unui Jaguar, care s-a rostogolit de două ori și s-a oprit răsturnat pe partea dreaptă lângă pistă, fără șofer. John n-a avut timp să frâneze și n-a mai putut vira. Ferrariul a izbit cu putere în Bugatti, cu o sută zece kilometri la oră și s-a oprit lângă șosea, cu roata din față îndoită.

John a fost zguduit, însă a scăpat teafăr. Don Harrison, pilotul Jaguarului care îi oferise ceva de băut înainte de cursă, era pe moarte din cauza rănilor multiple; fusese aruncat din mașină în timp ce aceasta se rostogolea, apoi fusese călcat de Bentley. John a ezitat o clipă, dar în jur era destulă lume; și-a încercat Ferrariul. Motorul a pornit și automobilul a țâșnit înainte, însă roata defectă a scrâșnit, lovindu-se de șasiu. Era scos din cursă și nu mai putea participa la Grand Prix; cu inima strânsă, a așteptat până ce Gipsy Lotusul a trecut pe lângă el, apoi a traversat pista să vadă dacă îl putea ajuta pe pilotul care agoniza.

În vreme ce stătea acolo fără să poată face nimic, Gipsy Lotusul a trecut din nou.

John a rămas în ploaie câteva secunde înainte să-și dea seama că între cele două treceri ale Gipsy Lotusului, nu mai circulase nicio mașină. Când a înțeles asta, s-a repezit către Ferrari. Dacă într-adevăr în cursă rămăsese o singură mașină, încă mai avea o șansă pentru Grand Prix. Dacă ar fi putut înconjura pista, ar fi avut timp să schimbe roata și să obțină locul al doilea. A condus încet, luptându-se cu volanul, în vreme ce ploaia îi șiroia pe gât și Gipsy Lotusul a trecut pentru a treia oară. Cauciucul i-a explodat în dreptul Derdelușului, unde șase mașini păreau contopite într-o grămadă.

John a ieșit la standuri și a ajuns în dreptul echipei sale, iar Lotusul a trecut din nou.

Schimbarea roții s-a făcut în treizeci de secunde și o verificare rapidă a dovedit că mașina nu pășise mare lucru, cu excepția caroseriei. A intrat din nou pe pistă, deși era în urmă cu câteva ture și, în clipa aceea, un Bugatti s-a detașat din haosul ambuteiajului și a revenit în cursă. Bugattiul nu reprezenta totuși o amenințare și John a parcurs circuitul fără să forțeze pentru a câștiga locul al doilea în preliminarii și a putea lua startul în finală. Din cele unsprezece mașini din cursă, opt mai izbutiseră să ajungă la finish, iar trei piloți muriseră.

A scos Ferrariul de pe pistă și a oprit motorul, în vreme ce echipa și prietenii s-au adunat în jur ca să-l felicite. Abia dacă îi auzea; degetele îi tremurau din cauza șocului și a descărcării nervoase. N-avea decât un singur gând în minte.

Să-și ducă Ferrariul înapoi în Melbourne și să vadă ce pășise direcția. În ciuda faptului că izbutise să termine traseul, ceva era rupt sau blocat acolo; în ultima parte a cursei, trăsesese cu putere spre stânga.

Printre prietenii care se îmbulzeau în jur, a observat lada răsturnată lângă care Don își parcase Jaguarul, paharele și sticlele de whisky. „Dumnezeule” și-a spus „acum chiar am să beau paharul ăla cu Don.” A coborât din mașină și s-a îndreptat nesigur către ladă. O sticlă era încă plină. Și-a turnat cu generozitate, a adăugat puțină apă, apoi l-a văzut pe Sam Bailey lângă Lotusul lui. A mai umplut un pahar și i l-a dus câștigătorului, croindu-și drum prin mulțime.

— Beau asta în memoria lui Don. Ar trebui să faci și tu la fel.

Tânărul a luat paharul, a încuviințat din cap și a băut.

— Cum ai izbutit să termini? a întrebat el. Am văzut că o pățiseși.

— Am reușit să-mi schimb roata, a răspuns abătut cercetătorul. Direcția însă are niște hibe. Ca și cea a Lotusului.

— Automobilul meu are o direcție foarte bună, a spus celălalt nepăsător. Problema este că nu se lasă condus. Te întorci cu mașina în oraș?

— Dacă o să fie în stare să mă ducă.

— Mai bine ai lua camionul lui Don. N-o să mai aibă nevoie de el.

John l-a privit cu ochi mari.

—Să știi că-i o idee...

Pilotul mort își adusese Jaguarul într-un camion vechi, pentru a evita să-l zdruncine pe șosea. Camionul stătea părăsit undeva nu departe de pistă.

— Ar trebui să mă grăbesc înainte să pună altcineva mâna pe el.

John și-a băut whisky-ul, a rupt-o la fugă spre mașina lui și și-a încântat echipa cu noua idee. Au mobilizat alți voluntari ca să dea o mână de ajutor și au împins Ferrariul pe rampele de oțel, sus în camion, asigurându-l cu frânghii. După aceea John s-a uitat în jur nesigur. A oprit un polițist care tocmai trecea.

— Mai sunt oameni de-ai lui Don Harrison pe aici?

— Cred că toți sunt la locul accidentului. Știu că și soția lui e acolo.

Nu avusese prejudecăți să-și încarce Ferrariul în camion, pentru că nu avea să-i mai fie de folos, nici lui Don și nici Jaguarului său. Era însă altceva să-i lase echipa și soția fără posibilitatea unui mijloc de transport până în oraș. A pornit din nou către pistă, împreună cu Eddie Brooks, unul dintre membrii echipei sale. A observat un grup de oameni lângă locul accidentului, unde mașinile rămăseseră tamponate în ploaie. Intenționase să discute cu echipa lui Don, dar când a văzut că soția acestuia avea ochii uscați și-a schimbat hotărârea și s-a dus să stea de vorbă chiar cu ea.

— Eu am concurat pe Ferrari, i-a spus. Îmi pare rău de cele întâmplate, doamnă Harrison.

Femeia a înclinat capul.

— Dumneata te-ai izbit de ei abia la sfârșit, a comentat ea. N-

ai nicio legătură cu accidentul.

— Știu. Dar îmi pare foarte rău.

— N-are de ce să-ți pară rău. I s-a întâmplat ceea ce a vrut să i se întâmple. N-ar fi vrut să se îmbolnăvească și tot restul. Poate că dacă n-ar fi băut whisky-ul acela... Nu știu. S-a întâmplat așa cum a vrut să se întâmple. Ești unul dintre amicii lui?

— Nu chiar. Mi-a oferit ceva de băut înainte de cursă dar am refuzat. Am băut acum ceva.

— Da? Atunci să-ți fie de bine. Așa ar fi vrut și Don să faci. A mai rămas băutură?

John a ezitat.

— Mai era când am plecat de-acolo... A băut și Sam Bailey. Poate că băieții au terminat între timp sticlele.

— Ia spune, ce vrei? I-a privit femeia. Mașina lui? Mi-au zis că nu mai e bună de nimic.

John s-a uitat spre Jaguarul distrus.

— Nici eu nu cred că mai e bună de ceva. Nu, doream să-mi pot duce mașina în oraș cu camionul lui. Mi s-a defectat direcția, dar cred c-am s-o pot repara pentru Grand Prix.

— Te-ai calificat, nu-i așa? E camionul lui Don și cred că el ar prefera să fie de folos unor mașini funcționale decât unor rable. E-n regulă, amice, poți să-l iei.

Bărbatul a fost luat prin surprindere.

— Unde să-l înapoiez?

— Eu n-am nevoie de el. N-ai decât să-l păstrezi.

S-a gândit să-i ofere bani, apoi a respins ideea. Nu se mai obișnuia așa ceva.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră, a spus el. Pentru mine este foarte important să pot folosi camionul.

— Foarte bine. Dă-i înainte și câștigă Grand Prix-ul. Dacă ai nevoie de ceva piese din aia – a arătat către Jaguarul distrus – le poți lua.

— Cum o să vă întoarceți în oraș?

— Eu? O să aștept și o să plec cu Don, cu ambulanța. Am auzit însă că sunt multe transporturi de făcut la spital înaintea noastră, așa că probabil va trebui să stau aici până la miezul nopții.

Părea că nu mai avea ce face pentru ea.

— Pot lua cu mine oamenii din echipa lui?

Ea a încuviințat din cap și a vorbit cu un bărbat gras și chel, de vreo cincizeci de ani, care a strigat spre doi tineri să plece cu John.

— Alfie o să rămână cu mine, să aibă grijă de toate, a explicat femeia. Dă-i înainte, domnule, și câștigă Grand Prix-ul!

Cercetătorul s-a îndepărtat puțin și a vorbit cu Eddie Brooks, care stătea în ploaie.

— Cauciucurile au aceeași mărime cu ale noastre. Roțile sunt diferite, dar dacă am lua și bucșele... Ar trebui să aruncăm o privire și la Maserati ăla care s-a accidentat. Cred că are destule piese care merg la noi...

S-au întors către camionul proaspăt achiziționat și au mers cu el, în lumina amurgului, până la locul ambuteiajului, unde s-au apucat să demonteze din mașinile accidentate orice le-ar fi putut folosi pentru Ferrari. S-a întunecat înainte ca ei să-și termine treaba, după care s-au întors în Melbourne, prin ploaie.

Ballantine/Novel

BB

27134/\$1.95

More than 4 million copies sold

NEVIL SHUTE ON THE BEACH

*A Gripping Novel,
A Tender
Love Story,
A Terrifying
Prophecy*

CAPITOLUL OPT

În grădina lui Mary Holmes primele narcise au înflorit la începutul lui august, în ziua când la radio s-au anunțat, cu obiectivitate studiată, primele cazuri de boală de radiație în Adelaide și Sydney. Știrile n-au afectat-o în mod deosebit pe femeie; toate veștile erau proaste, ca și cele despre salariu, greve sau război și nicio persoană înțeleaptă nu le mai acorda atenție. Mai importantă era ziua aceea însorită, luminoasă.

— O să fie o priveriște minunată, i-a spus ea fericită lui Peter. Sunt atât de multe! Crezi că unii bulbi or să dea câte două vlăstare?

— Nu cred, a replicat bărbatul. Abia la anul se împart în două și mai fac încă un bulb sau ceva în genul ăsta.

Mary a încuviințat din cap.

— Va trebui să le scoatem la toamnă, după ce mor, și să le separăm. O să obținem mai multe atunci și o să le punem aici. Într-un an sau doi o să arate minunat.

S-a oprit gânditoare.

— Vom putea culege să punem și în casă.

Un lucru o preocupa totuși în acea zi perfectă și anume că lui Jennifer îi apărea primul dinte, avea temperatură și era agitată. Mary citise o carte intitulată „Primul an al copilului” din care aflase că era ceva normal și că nu era cazul să se neliniștească, dar oricum își făcea griji.

— Doar nu le știu pe toate, cei care scriu cărțile astea. Și nu toți copiii sunt la fel. N-ar trebui să plângă întruna, nu-i așa? Crezi că ar trebui să-l chemăm pe doctorul Halloran?

— Nu cred, a zis Peter. Văd că își mestecă bine biscuitul.

— Dar e atât de fierbinte, mititica.

A ridicat-o pe Jennifer din leagăn și a început s-o mângâie pe spate, ținând-o pe umăr; fetița atât așteptase și s-a oprit imediat din plâns. Peter a savurat câteva clipe liniștea.

— Cred că n-are nimic, a spus el. Vrea doar puțină atenție.

A simțit că nu mai poate rezista după o noapte de nesomn, în care copilul plânseese tot timpul, iar Mary se ridicase să-l liniștească din cinci în cinci minute.

— Ascultă, scumpo, a rostit. Îmi pare foarte rău, dar trebuie să mă duc până la Comandament. Am o întâlnire în biroul viceamiralului la douăsprezece fără un sfert.

— Și cum rămâne cu doctorul? Nu crezi totuși că ar trebui s-o vadă?

— Eu nu l-aș deranja. În carte spune că s-ar putea s-o țină așa vreo două zile. Ei bine, la ea a început acum treizeci și șase de ore.

— S-ar putea să fie altceva, să nu fie în legătură cu dinții. În fond, nu ne poate spune unde o doare...

— Las-o în pace până mă întorc, a spus Peter. Am să fiu aici la patru, cel târziu la cinci. O să vedem cum se va simți atunci.

— Bine, a oftat Mary.

Bărbatul a scos canistarele, le-a pus în mașină și a ieșit pe șosea, bucuros că scăpase. N-avea nicio întâlnire la Comandament în dimineața aceea, dar nu strica să treacă pe acolo... **Scorpionul** fusese scos din docul uscat și se afla acum la locul lui de lângă portavion, așteptând ordinele care era posibil nici să nu mai vină; putea să-i arunce o privire și, ca o chestie de mai mică importanță, să-și umple rezervorul și canistarele.

În dimineața aceea frumoasă, clădirea Comandamentului Naval era pustie, cu excepția unei funcționare conștiincioase, cu ochelari. Ea i-a spus că îl aștepta pe comandantul Mason dintr-o clipă în alta. Peter a zis că o să mai treacă pe acolo și s-a dus la mașină, îndreptându-se către Williamstown. A parcat lângă portavion și a urcat pe estacadă cu canistarele în mână, răspunzând la salutul ofițerului de cart.

— Bună dimineața. Comandantul Towers e pe-aici?

— Cred că e pe **Scorpion**, domnule.

— Am nevoie de niște lichid din ăsta.

— Foarte bine, domnule. Lăsați canistarele aici... Să vă umplu și rezervorul?

— Dacă ești amabil.

A străbătut nava goală și rece, și a coborât spre submarin.

Dwight a apărut pe punte când el a pășit la bord. Peter l-a salutat oficial.

— Bună dimineața, domnule. Am venit să văd ce se mai întâmplă pe-aici și să fac rost de niște benzină.

— E destulă, a zis americanul. Iar de întâmplat, nu prea se întâmplă mare lucru. Și nici nu cred că se va mai întâmpla. Ai ceva știri pentru mine?

Peter a clătinat din cap.

— Am trecut adineauri pe la Comandament. În afară de o funcționară, nu era nimeni.

— Eu am avut mai mult noroc decât dumneata. Ieri am găsit un locotenent acolo... Nu prea mai e activitate.

— Nici n-a mai rămas mult de-acum.

S-au sprijinit de balustradă; Peter i-a aruncat o privire comandantului.

— Ați auzit de Adelaide și Sydney?

— Bineînțeles, a încuviințat Dwight. La început era vorba de luni, apoi de săptămâni, iar acum am impresia că-i vorba de zile. Cât se spune că o să mai dureze?

— N-am auzit. Am vrut să iau legătura cu John Osborne azi, pentru ceva informații de ultimă oră.

— N-o să-l găsești la birou. Muncește la mașina aia. A fost o cursă excelentă.

Peter a dat din cap.

— Vă duceți s-o vedeți și pe următoarea - marele Grand Prix? E ultima cursă de pe lume, din câte înțeleg. Chiar că o să fie ceva.

— Nu știu. Moirei nu i-a plăcut. Am impresia că femeile privesc lucrurile altfel. Așa se întâmplă și cu boxul sau luptele.

A făcut o pauză.

— Te întorci la Melbourne acum?

— Așa intenționez... dacă nu cumva aveți nevoie de mine, domnule.

— Nu, n-am. Nu-i nimic de făcut pe-aici. Aș merge în oraș cu dumneata, dacă se poate. Edgar n-a apărut azi cu mașina. Probabil că o fi dezertat și el. Dacă mă aștepți zece minute ca să-mi schimb uniforma, am să te însoțesc.

Patruzeci de minute mai târziu, discutau amândoi cu John Osborne în garaj. Ferrariul atârna cu botul ridicat, suspendat de niște lanțuri, partea din față fiind dezmembrată. John era în salopetă și muncea împreună cu un mecanic. Lucrase atât de curat, încât abia dacă se pătase pe mâini.

— Am avut mare noroc că am făcut rost de piesele alea de la Maserati, a spus el serios. Altminteri ar fi trebuit să fac o grămadă de adaptări. Nu mi-ar fi plăcut să particip la cursă dacă aș fi fost nevoit să încălzesc elementele vechi ale direcției și apoi să le îndrept din nou. Nu poți ști niciodată ce se poate întâmpla după o reparație ca asta.

— Eu cred că oricum n-ai cum să știi ce se poate întâmpla într-o asemenea cursă, a zis Dwight. Când o să aibă loc Grand Prix-ul?

— M-am cam certat cu ei din cauza asta. L-au programat pentru sâmbătă, pe șaptesprezece, peste două săptămâni, dar eu cred că-i prea târziu. Părerea mea e că ar trebui să aibă loc săptămâna viitoare, pe zece.

— Se cam apropie sfârșitul, nu-i așa?

— Da, așa cred. În fond, au apărut cazuri acum și în Canberra.

— Eu n-am auzit decât despre Adelaide și Sydney.

— Radioul e totdeauna cu trei zile în urmă. Nu vor să creeze panică și depresii, decât atunci când nu vor mai avea încotro. Dar azi a apărut un caz suspect în Albury.

— În Albury? E la numai trei sute de kilometri de noi.

— Știu. De aceea spun că peste două săptămâni o să fie prea târziu.

— Cât crezi că o să mai dureze atunci, John? a întrebat Peter. Cercetătorul i-a aruncat o privire.

— Eu sunt deja bolnav. Și tu, cu toții ne-am îmbolnăvit. Ușa asta, cheia asta... totul este atins de praful radioactiv. Aerul pe care îl respirăm, apa pe care o bem, salata, chiar și șunca sau ouăle pe care le mâncăm. Acum e la nivelul toleranței individuale. Unii mai sensibili s-ar putea să prezinte simptome peste două săptămâni. Poate chiar mai curând.

A făcut o pauză.

— Cred că-i o nebulie să amâni o cursă așa de importantă cum e Grand Prix-ul până peste două săptămâni. În după-amiaza asta avem o întrunire a Comitetului organizatoric și am să le-o spun. Nu vom avea o cursă ca lumea dacă jumătate din piloți or să aibă diaree și or să vomite. Asta nu înseamnă decât că Grand Prix-ul o să fie câștigat de tipul cel mai tolerant la radiații. Ori, se știe, nu pentru asta concurăm.

— Presupun că ai dreptate, a aprobat Dwight.

I-a lăsat în garaj și el a plecat, pentru că avea întâlnire cu Moira.

John i-a sugerat lui Peter să prânzească împreună la Clubul Pastoral și, curând după aceea, și-a șters mâinile, și-a scos salopeta și au plecat cu mașina către club. Peter l-a întrebat pe drum:

— Cum îi mai merge bătrânului tău unchi?

— El și amicii lui au făcut o gaură mare în stocul de Porto, a spus cercetătorul. Probabil că o să-l întâlnim la masă, vine aproape zilnic. Desigur, e cu totul altfel acum, că se poate deplasa cu mașina.

— De unde face rost de benzină?

— Dumnezeu știe. Probabil de la armată. De unde face rost toată lumea în ziua de azi?

A făcut o pauză.

— Cred că o va duce mai mult, deși n-aș paria pe asta.

Vinul de Porto o să-l facă probabil mai rezistent decât majoritatea dintre noi.

— Vinul de Porto?

John a aprobat din cap.

— Se pare că alcoolul sporește toleranța la radioactivitate. N-ai știut asta?

— Vrei să spui că dacă te îmbeți rezști mai mult?

— Câteva zile. Dar cu unchiul Douglas nu se știe niciodată. Săptămâna trecută am crezut că vinul o să-l dea gata, iar când l-am văzut ieri arăta foarte bine.

Au parcat mașina și au intrat în club. L-au găsit pe sir Douglas Froude stând pe verandă, pentru că vântul era prea rece în grădină. Avea un pahar cu sherry lângă el și discuta cu doi vechi prieteni. A făcut un efort să se ridice în picioare când i-a văzut pe noii sosiți, dar a renunțat, la rugămintea lui John.

— Nu mă mai mișc ca odinioară, a zis el. Hai, trageți-vă câte un scaun și luați și voi din sherry-ul ăsta. Ne-au mai rămas vreo cincizeci de sticle de Amontillado. Apasă pe sonerie!

John s-a conformat și și-au luat fiecare câte un scaun.

— Cum vă mai simțiți, domnule? a întrebat Peter.

— Așa și așa. Doctorul a avut probabil dreptate. Mi-a spus că dacă mă reîntorc la vechile obiceiuri, n-o s-o duc mai mult de câteva luni și așa o să se întâmple. Dar la fel o să fie și cu tine, și cu el.

A chicotit.

— Am auzit că ai câștigat ultima cursă la care ai participat, John, băiete.

— N-am câștigat. Am ieșit pe locul doi, dar asta înseamnă că am dreptul de a participa la Grand Prix.

— Păi, nu te duce ca să te sinucizi. Deși sunt sigur că nu prea

mai contează. Spune-mi, am auzit că au pățit-o deja în Cape Town. Crezi că-i adevărat?

Nepotul lui a aprobat din cap.

— Da, e foarte adevărat. Sunt afectați de câteva zile. Avem totuși legături radio cu ei.

— Vasăzică au pățit-o înaintea noastră?

— Da.

— Asta înseamnă că s-a terminat cu toată Africa, sau că se va termina cu ea înainte ca norul radioactiv să ajungă aici.

John a zâmbit.

— O să se întâmple repede. În cel mult o săptămână se va încheia cu Africa, înaintează foarte rapid din câte ne-am dat seama. E un pic dificil pentru că, atunci când mai mult de jumătate din oameni sunt morți, comunicațiile dintr-o anumită zonă se întrerup și nu mai știi ce se întâmplă. Toate serviciile încetează de fapt, inclusiv aprovizionarea cu alimente. Ultima jumătate se pare că moare foarte repede. Dar cum spuneam, nu știm cu siguranță ce se întâmplă în cele din urmă.

— Păi, eu așa zice că-i mai bine așa, a rostit apăsător generalul. O să aflăm, oricum, destul de curând.

A tăcut o clipă.

— Vasăzică s-a terminat și cu Africa. Am petrecut vremuri bune pe acolo, înainte de primul război, când eram mai mic în grad. Dar niciodată nu mi-a plăcut apartheidul ăla... Asta înseamnă că noi vom fi ultimii?

— Nu chiar, a spus cercetătorul. Vom fi ultimul mare oraș. S-au ivit deja cazuri în Buenos Aires și Montevideo, au câteva și în Auskland. După ce o să se termine cu noi, Tasmania o să mai reziste încă două săptămâni, ca și South Island din Noua Zeelandă. Ultimii dintre toți vor fi indienii din Țara de Foc.

— Dar Antarctica?

Osborne a clătinat din cap.

— După câte știm noi, nu-i nimic acolo. Desigur, asta nu înseamnă sfârșitul vieții pe Pământ. Va mai fi viață aici, în Melbourne, cu mult după ce noi vom dispărea.

— Ce viață? a întrebat Peter, uimit.

John a zâmbit larg.

— Iepurele. E cel mai rezistent animal pe care îl cunoaștem.

Generalul s-a îndreptat în scaun, cu chipul împurpurat de mânie.

— Vrei să spui că iepurele o să trăiască mai mult decât noi?

— Exact. Cu aproape un an mai mult. Are rezistență dublă față de noi. O să fie o mulțime de iepuri care vor alerga pe aici prin Australia și vor mânca tot ce a mai rămas.

— Vrei să spui că nenorociții ăia de iepuri o s-o mierlească atât de târziu? Că o să fie bine mersi după ce noi o să murim cu toții?

Osborne a încuviințat din cap.

— Câinii și șoarecii vor trăi ceva mai mult decât noi, totuși, nu vor rezista atât de mult ca iepurii. Din câte știm iepurii i-au depășit pe toți... Ei vor fi ultimii.

A tăcut câteva clipe.

— Desigur, până la urmă vor muri și ei. La sfârșitul anului viitor n-o să mai rămână nimic în viață pe aici.

Generalul s-a prăbușit din nou în scaun.

— Iepurele! După câtă vreme am pierdut luptându-ne să-l stârpim, uite că el o să câștige până la urmă! S-a întors către Peter. Apasă pe butonul ăla de lângă tine. Vreau să beau un coniac cu sifon înainte de prânz. Ar fi bine să bem cu toții câte unul.

În restaurant, Moira și Dwight s-au așezat la o masă într-un colț și au comandat prânzul. Apoi ea a spus:

— Ce te preocupă, Dwight?

Bărbatul a luat o furculiță și s-a jucat cu ea.

— Nu-i mare lucru.

— Spune-mi.

El și-a înălțat capul.

— Am o altă navă sub comandă - submarinul **Swordfish**, care se află la Montevideo. Lucrurile se precipită acolo. Acum trei zile am vorbit cu comandantul prin radio și l-am întrebat dacă el consideră că ar fi posibil să vină cu nava aici.

— Și ce a spus?

— A spus că n-o va face. „Legături cu țărmul”, așa le-a numit. A vrut să spună de fapt că-i vorba de femeile de acolo, la fel ca și în cazul **Scorpionului**. A spus că va încerca să vină, dacă va exista un motiv obligatoriu, dar că o să-și lase probabil jumătate din echipaj acolo. N-ar avea niciun rost să vină încoace. N-ar putea fi operațional.

— I-ai ordonat să rămână pe loc?

Dwight a ezitat.

— Da, a spus în cele din urmă. I-am ordonat să ducă submarinul dincolo de limita de douăzeci de kilometri și să-l scufunde la adâncime.

A privit fix dinții furculiței.

— Nu știu dacă am procedat corect. M-am gândit că asta ar fi vrut și Comandamentul Marinei să fac. Să nu las o astfel de navă, plină de aparatură secretă într-o țară străină. Chiar dacă n-ar mai fi rămas nimeni viu acolo.

I-a aruncat o privire.

— Așa că acum marina militară americană a fost din nou redusă. Din două nave a rămas doar una.

Au rămas în tăcere o clipă.

— Asta ai de gând să faci și cu **Scorpionul**? a întrebat Moira în cele din urmă.

— Cred că da. Mi-ar fi plăcut să-l duc înapoi în Statele Unite, dar n-ar fi practic. Există prea multe legături cu țărmul, vorba lui.

Masa le-a fost servită.

— Dwight, a spus fata după ce chelnerul s-a îndepărtat. Am o idee.

— Ce idee?

— Sâmbătă se deschide sezonul de pescuit păstrăvi. Mă întrebam dacă n-ai vrea să mă iei și pe mine, să plecăm amândoi la munte în weekend. Doar ca să pescuim, a zâmbit ea. Nu pentru altceva. E minunat în regiunea Jamieson.

El a șovăit.

— Asta-i exact ziua când John Osborne crede că o să participe la Grand Prix.

— Da, știu. Ai vrea mai degrabă să vezi cursa?

Dwight a clătinat din cap.

— Dar tu?

— Nu. Nu vreau să mai văd alți oameni murind. O să vedem destule din astea într-o săptămână sau două.

— Și eu sunt de aceeași părere. Nu vreau să asist la cursa aia, când s-ar putea să-l văd pe John murind. Aș prefera mai degrabă să merg la pescuit.

A privit-o în ochi.

— Mai e un lucru. N-aș vrea să merg, dacă asta înseamnă că tu ai suferi.

— N-o să fie așa, a zis ea. Ai încredere în mine.

Dwight s-a uitat în jur, în restaurantul aglomerat.

— Am să mă duc acasă destul de curând, a spus el. Sunt plecat de multă vreme, dar acum aproape că s-a terminat. Știi cum e. Am acasă o soție pe care o iubesc și căreia i-am fost fidel în cei doi ani de când sunt plecat. N-aș vrea să stric asta în cele câteva zile care au mai rămas.

— Știu, a încuviințat Moira. Am știut asta tot timpul.

A tăcut o clipă apoi a adăugat:

— Ai fost foarte important pentru mine, Dwight. Nu știu ce s-ar fi întâmplat dacă n-ai fi apărut. Presupun că jumătate de pâine tot e mai bună decât deloc, atunci când mori de foame.

El a ridicat din sprâncene.

— N-am înțeles ce-ai vrut să spui.

— Nu contează. N-aș vrea să încep o aventură vinovată când voi muri peste o săptămână sau zece zile. Am și eu niște standarde... cel puțin acum.

Bărbatul a zâmbit.

— Am putea încerca undița fiului meu...

— La asta m-am gândit și eu. Am pe-acasă o undiță pentru păstrăvi, pe care aș lua-o cu mine, dar nu prea mă pricep.

— Ai și momeli?

— Nu sunt sigură. Trebuie să caut, să văd ce pot găsi.

— O să mergem cu mașina, nu-i așa? Cât de departe e?

— Cred că vom avea nevoie de benzină cam pentru opt sute de kilometri. Dar nu trebuie să-ți faci griji. L-am întrebat pe tata dacă îi pot împrumuta automobilul. L-a reparat și are destulă benzină pusă deoparte în șopronul cu fân.

El i-a zâmbit din nou.

— Te gândești la toate. Spune-mi, unde o să stăm?

— Cred că la hotel, a răspuns fata. Nu-i decât unul mic, provincial, dar mi se pare tot ce poate fi mai bun. Aș fi putut închiria o cabină, dar acolo n-a mai dormit nimeni de doi ani și o să petrecem tot timpul făcând curat. Am să sun și am să fac o rezervare la hotel. Pentru două camere, a adăugat ea.

— Bine. Trebuie să descopăr pe unde-i șoferul meu și să văd dacă îmi pot folosi mașina fără să-l iau cu mine. Nu sunt sigur dacă mi se permite să conduc personal.

— Dar nu-i atât de important acum, nu-i așa? Adică poți s-o iei pur și simplu și te urci la volan.

El a negat din cap.

— N-aș vrea să procedez așa.

— De ce nu? Adică... nu mai contează - putem merge cu mașina tatei. Totuși dacă automobilul ăla ți-a fost pus la dispoziție, îl poți folosi. Oricum, vom fi cu toții morți peste două săptămâni și atunci nu-l va mai folosi nimeni.

— Știu, numai că mie îmi place să fac lucrurile așa cum trebuie, până la sfârșit. Dacă e un ordin, am să-l îndeplinesc. Așa am fost educat și n-am să mă schimb acum. Dacă e împotriva regulamentului ca un ofițer să ia mașina de serviciu și să se ducă cu ea la munte, împreună cu prietena lui, atunci n-am s-o fac. Nu va exista nicio băutură alcoolică la bordul submarinului, nici măcar în ultimele cinci minute.

A zâmbit.

— Altfel stau lucrurile, așa că lasă-mă să-ți mai comand ceva de băut.

— Da, înțeleg că trebuie să plecăm cu automobilul nostru. Ești un om foarte dificil - mă bucur că nu sunt marinar sub comanda ta. N-am chef să beau, mulțumesc, Dwight. În după-amiaza asta, am primul meu examen.

— Primul examen?

Moira a aprobat din cap.

— Va trebui să încerc să scriu după dictare cu cincizeci de cuvinte pe minut. Trebuie să fii în stare să faci asta, apoi să bați textul la mașină, cu cel mult trei greșeli. E foarte dificil.

— Cred și eu. Ai să fii probabil o stenodactilografă strălucită.

Ea a zâmbit vag.

— Dar nu cu cincizeci de cuvinte pe minut. Trebuie să ajung să scriu o sută douăzeci, dacă vreau să fiu cu adevărat bună.

A ridicat capul.

— Mi-ar plăcea să vin la tine în America într-o zi. S-o cunosc pe Sharon - dacă ar fi și ea de acord.

— O să se bucure să te întâlnească, a spus Dwight. Aș zice că îți este deja recunoscătoare.

Fata a surâs.

— Știu și eu... Femeile sunt uneori imprevizibile. Dacă aș veni în Mystic, aș găsi o școală de stenodactilografie unde să-mi pot termina cursul?

El s-a gândit o clipă.

— Nu chiar în Mystic, dar există o mulțime de colegii bune în New London. E la numai douăzeci și cinci de kilometri depărtare.

— Am să vin doar pentru o după-amiază, a zis Moira gânditoare. Mi-ar plăcea s-o văd pe Helen jucându-se cu bățul Pogo. Dar după aceea cred că ar fi mai bine să mă întorc aici.

— Sharon ar fi dezamăgită, ar dori să rămâi.

— Asta crezi tu. Trebuie să fiu convinsă în privința asta.

— Bănuiesc că lucrurile vor fi un pic diferite la vremea aceea, a spus Dwight.

Ea a aprobat încet din cap.

— E posibil. Mi-ar plăcea să cred asta. Oricum, vom afla destul de curând. A aruncat o privire ceasului. Trebuie să plec, fiindcă altfel am să întârziu la examen.

Și-a luat mânușile și geanta.

— Am să-i spun tatei să ne împrumute mașina și o sută douăzeci de litri de benzină.

Bărbatul a șovăit.

— Am să văd și eu ce-i cu mașina mea. Nu-mi place ideea că trebuie să iau automobilul tatălui tău atât de multă vreme, cu o asemenea cantitate de benzină.

— N-o să-i mai fie de folos. L-a pus în funcțiune de vreo două săptămâni și nu cred că a urcat în el mai mult de două ori. Sunt atâtea lucruri pe care vrea să le facă la fermă, cât mai are timp.

— La ce muncește acum?

— Face un gard înspre pădure. Sapă gropi pentru stâlpi. Gardul o să aibă vreo patru sute de metri și asta înseamnă că are nevoie de o sută de gropi.

— Nu prea am treabă în Williamstown. Aș veni să-i dau o mână de ajutor, dacă i-ar face plăcere.

Ea a încuviințat din cap.

— Am să-i spun. Să te sun diseară, pe la opt?

— E-n regulă, a spus el.

A însoțit-o până la ușă.

— Mult noroc la examen!

Dwight n-avea nimic special de făcut în acea după-amiază.

A rămas în stradă, în fața restaurantului, după ce Moira l-a părăsit, complet dezorientat. Inactivitatea reprezenta ceva neobișnuit pentru el, părea o adevărată povară. În Williamstown n-avea ce să facă. Portavionul era inert și submarinul aproape mort. Deși nu primise nici un ordin, știa că de-acum n-o să mai iasă pe mare niciodată, în primul rând pentru că, Africa și America de Sud fiind afectate de radioactivitate, nu mai avea

unde să călătorească, cu excepția Noii Zeelande.

Dăduse liber la câte jumătate din echipaj, pe rând. Din cealaltă jumătate păstrase doar zece oameni pentru întreținerea și curățenia submarinului, acordând celorlalți învoiri zilnice pe țarm. Nu mai primea mesaje pe care să le rezolve; o dată pe săptămână semna câteva formulare pentru aprovizionare, mai mult în virtutea inerției, căci acum ceea ce le trebuia luau direct de la sursele din docuri, fără să le mai pese de hârțogărie. Nu voia s-o admită, dar știa că se cam terminase cu viața navei sale, ca și cu a lui, și nici n-avea cu ce s-o înlocuiască.

S-a gândit să treacă pe la Clubul Pastoral, dar apoi a renunțat; n-ar fi avut ce face acolo. S-a întors și s-a îndreptat către garajul unde știa că-l va găsi pe John Osborne lucrând la mașină; poate că acolo avea să găsească ceva interesant de făcut. Trebuia să revină în Williamstown la timp ca să primească telefonul de la Moira, la ora opt. Urma să meargă a doua zi să-l ajute pe tatăl ei la construirea gardului și abia aștepta să fie ocupat cu ceva.

Pe drum s-a oprit la un magazin de articole sportive și a întrebat de muște și momeli pentru păstrăvi.

— Îmi pare rău, domnule, a zis vânzătorul. O muscă nu mi-a mai rămas! Mai am câteva cârlige, dacă știți să le legați singur. Am vândut totul în ultimele zile, din cauză că se deschide sezonul, iar acum nici n-o să mai primesc marfă. I-am și spus nevesti-mii că, într-un fel, e o situație destul de satisfăcătoare – să reduci stocul la minimum înainte de sfârșit. Le-ar plăcea și contabililor, deși presupun că nu-i mai interesează.

Dwight a continuat să se plimbe prin oraș. În zona unde erau magazinele de automobile, mai existau câteva în vitrine, sau mașini de tuns iarbă, însă geamurile erau murdare și ușile ferecate, marfa dinăuntru fiind acoperită de praf și mizerie.

Străzile erau pline de hârtii și resturi de legume. În mod evident, gunoierii nu mai trecuseră pe acolo de câteva zile. Tramvaiele funcționau, dar Melbourne devenea murdar și începea să miroasă, amintindu-i americanului de un oraș oriental.

Ploua mărunț și cerul era cenușiu; pe alocuri, rigolele se înfundaseră și se formaseră băltoace mari care acopereau trotuarul.

Dwight a ajuns la garaj. John lucra împreună cu alți doi

mecanici, iar Peter era și el acolo, își scosese vestonul și spăla niște piese ale Ferrariului într-o baie de gaz, mai valoros în acele vremuri decât mercurul. În garaj era o atmosferă de activitate veselă și asta îi încălzea inima.

— M-am gândit că o să treceți pe aici, a spus cercetătorul. Căutați o slujbă?

— Sigur, a încuviințat comandantul. Orașul ăsta mă deprimă cumplit. Ai ceva și pentru mine?

— Da. Ajutați-l pe Bill Adams să încerce noile cauciucuri pe niște roți.

A făcut semn către niște cauciucuri de curse nou-nouțe; roți cu spițe păreau să fie peste tot.

Dwight și-a scos vestonul, recunoscător.

— Ai o mulțime de roți.

— Unsprezece. Pe-alea le-am scos de pe Maserati – sunt la fel ca ale noastre. Vreau un cauciuc nou pe fiecare roată pe care o avem. Bill lucrează pentru Goodyear și știe cum se procedează, dar are nevoie de cineva care să-l ajute.

Suflecându-și mânecile, americanul s-a întors spre Peter.

— Te-a pus și pe dumneata la treabă?

Ofițerul a dat din cap.

— A trebuit să plec de-acasă. Lui Jennifer îi ies dinții și plânge de vreo două zile. I-am spus lui Mary că-mi pare rău, dar trebuie să mă duc la navă azi.

Dwight a zâmbit.

— Ai lăsat-o pe ea să se ocupe de copil.

— Da. I-am făcut rost de o greblă de grădină și de mărar. Trebuie să mă întorc pe la cinci.

Peter i-a părăsit o jumătate de oră mai târziu și-a urcat în micuța lui mașină, îndreptându-se către Falmouth. A ajuns acasă la timp și a găsit-o pe Mary în sufragerie, casa fiind în mod miraculos liniștită.

— Ce face Jennifer? a întrebat el.

Femeia și-a dus degetul la buze.

— Doarme, a șoptit. A adormit după ce a mâncat și de atunci nu s-a mai trezit.

Peter s-a îndreptat către dormitor și ea l-a urmat.

— Să n-o trezești, a șoptit Mary.

— În niciun caz.

A rămas privind fetița, care dormea în pătuț, liniștită.

— Nu cred că s-a îmbolnăvit, a remarcat el.

S-au întors în sufragerie, închizând ușa în spatele lor și Peter i-a oferit cadourile.

— Am deja mărar, a spus femeia. Oricum, nici nu-mi mai trebuie. Mi-ai adus cadoul ăsta cu trei luni prea târziu. Grebla însă e minunată. Tocmai de așa ceva aveam nevoie ca să curăț frunzele de pe pajiște. Am încercat să le adun cu mâna ieri, dar mi s-a frânt spinarea.

Au băut câte ceva, apoi ea a spus:

— Peter, acum că avem benzină, nu ne-am putea cumpăra o mașină de tuns iarba?

— Costă destul de mult, a obiectat bărbatul aproape automat.

— Acum nu prea mai contează, nu-i așa? Și, pentru că se apropie vara, ar fi de mare ajutor. Știu că nu avem multă iarbă de tăiat, dar este utilă și s-ar putea ca tu să pleci din nou pe mare. Dacă ne-am lua una foarte mică, aș putea s-o manevrez singură. Sau una electrică. Doris Haynes are o mașină electrică de iarbă și se descurcă de minune cu ea.

— I-a retezat cordonul de cel puțin trei ori și a fost cât pe-aci să se electrocuteze.

— Nu trebuie neapărat să ți se întâmple asta, dacă ești atent. Cred că ar fi minunat să am așa ceva.

Mary trăia într-o lume a viselor sau poate că nu voia să admită realitatea; Peter nu știa prea bine. În orice caz, o iubea așa cum era. Poate că nu avea să folosească mașină niciodată, însă o să se bucure s-o aibă.

— Am să văd dacă pot găsi una, data viitoare când mă duc în oraș, a zis el. Știu că sunt destule, dar nu sunt sigur că se găsesc și electrice.

S-a gândit o clipă.

— Mi-e teamă că cele electrice s-au vândut. Probabil că lumea le-a cumpărat atunci când nu se găsea deloc benzină.

— Una mică, cu motor, ar fi foarte bună, Peter. Mi-ai putea arăta tu cum s-o manevrez.

El a încuviințat din cap.

— Și ne-ar mai trebui ceva, a spus femeia. O bancă pentru grădină. Știi... una pe care s-o poți lăsa afară tot timpul, să te așezi ori de câte ori e vreme frumoasă. Mă gândeam ce bine i-ar sta în colțul ăla adăpostit, lângă copăcel. O să avem nevoie de ea la vară. Dar poate c-o s-o folosim și în restul anului.

— Nu-i o idee rea.

N-avea să fie folosită deloc vara viitoare. Dar ce conta? Doar transportul ridica probleme; singura modalitate în care putea aduce o bancă pentru grădină era s-o suie pe Morris însă în felul acela ar fi putut zgâria vopseaua. Numai s-o fi ancorat foarte bine.

— O să cumpărăm întâi mașina de tuns iarbă și apoi o să căutăm o bancă.

În ziua următoare au plecat în Melbourne ca să caute împreună o mașină de tuns iarba. Au luat-o și pe Jennifer într-un coș, pe bancheta din spate. Trecuseră câteva săptămâni de când Mary nu mai fusese în oraș și aspectul acestuia a mâhnit-o.

— Peter, ce se întâmplă? Totul e murdar și miroase oribil!

— Probabil că gunoierii au încetat să mai muncească.

— Dar de ce? E o grevă sau ceva în genul ăsta?

— Cam toate lucrurile stagnează acum, a spus el. În fond, nici eu nu mai muncesc.

— Cu tine e altceva. Tu ești în marina militară.

Bărbatul a râs.

— Nu, a continuat Mary, ceea ce vreau să spun este că tu te duci pe mare luni de zile și apoi ești în concediu. Gunoierii însă nu fac asta. Ei lucrează tot timpul. Sau cel puțin așa ar trebui.

Peter n-avea o explicație și s-a îndreptat cu mașina către un magazin mare. Nu existau decât câțiva clienți și foarte puțini vânzători. Au lăsat fetița în mașină și s-au îndreptat către raionul cu utilaje pentru grădinarit. O vreme au căutat un vânzător.

— O mașină de tuns iarbă? a zis acesta. O să găsiți câteva în raionul de alături, dincolo de arcada aceea. Uitați-vă la ele și vedeți dacă vă place vreuna.

Asta au și făcut, alegând în cele din urmă o mașină mică.

Peter s-a uitat la preț, a luat în mână unealta și s-a dus să-l găsească pe vânzător.

— Am ales-o pe asta, i-a zis el.

— În regulă, a spus vânzătorul. E o mașinuță foarte bună. A zâmbit sardonice. O să vă țină o viață.

— Patruzeci și șapte de lire, a spus Peter. Pot să plătesc cu un cec?

— Din partea mea, puteți să plătiți și cu coji de portocale, a replicat celălalt. Diseară închidem prăvălia.

Ofițerul s-a dus la o masă și a completat cecul; Mary a rămas de vorbă cu vânzătorul.

— De ce închideți? l-a întrebat. Nu mai aveți clienți?

El a râs scurt.

— Ah, mai intră câte unul și cumpără câte ceva, dar nu prea avem ce le vinde. Eu însă n-am de gând să rămân aici până la sfârșit și nici ceilalți vânzători. Am ținut o întrunire ieri și am anunțat conducerea. În fond, n-au mai rămas decât două săptămâni. Așa că diseară magazinul se închide.

Peter s-a întors și i-a dat cecul.

— E-n regulă, a spus vânzătorul. Nu știu dacă banii or să mai ajungă aici vreodată, dar în sfârșit. Ar fi mai bine să vă dau o chitanță, dacă o să vă dea de urmă la anul.

A mâzgălit o chitanță și s-a întors către alt client.

Mary s-a cutremurat.

— Peter, hai să mergem acasă. E oribil aici și totul miroase.

— Nu vrei să luăm prânzul?

El crezuse că o să-i placă să iasă în oraș.

— Nu, vreau acasă.

Au părăsit în tăcere Melbourne-ul și s-au îndreptat către așezarea însorită unde se afla casa lor. Ajunși acolo, femeia și-a mai revenit. Aici se aflau lucrurile familiare, cu care se obișnuise: curățenia, care era mândria ei, mica grădină îngrijită cu dragoste, priveliștea frumoasă către golf. Aici se simțea în siguranță.

După ce au prânzit, în timp ce fuma o țigară înainte de a se apuca să spele vasele, Mary a spus:

— Nu cred că aş vrea să mă mai întorc vreodată la Melbourne, Peter.

Bărbatul a zâmbit.

— Te-a cam întristat, nu-i așa?

— E oribil, a spus ea vehement. Totul e închis și murdar. E ca și cum sfârșitul lumii ar fi venit deja.

— E destul de aproape, să știi.

Mary a tăcut o clipă.

— Știu. Mi-o tot spui. Și-a ridicat privirea spre soțul ei, Cât a mai rămas, Peter?

— Cam două săptămâni. Nu se întâmplă brusc, oamenii încep să se îmbolnăvească, dar nu toți în aceeași zi. Unii sunt mai rezistenți.

— Dar toată lumea o pățește în cele din urmă, nu-i așa?
— Da, toată lumea o să moară.
— Și care e diferența între oameni? Vreau să spun, atunci când se îmbolnăvesc?

— Nu prea știu. Cred că până la urmă toți se vor îmbolnăvi peste trei săptămâni.

— Trei săptămâni de-acum încolo sau trei săptămâni după primul caz?

— După primul caz. Dar nu știu cu siguranță.

A făcut o pauză.

— E posibil să te îmbolnăvești ușor și apoi să-ți revii, dar boala revine zece zile sau două săptămâni mai târziu.

— Deci nu există nicio garanție că tu și cu mine ne vom îmbolnăvi în același timp? a întrebat Mary. Sau Jennifer?

Bărbatul a clătinat din cap.

— Așa stau lucrurile. Va trebui să le luăm ca atare. În fond, este ceva de care ar fi trebuit să fim conștienți întotdeauna, numai că n-am făcut-o niciodată, pentru că suntem tineri. Era posibil ca Jennifer să moară prima dintre noi trei, sau eu să mor înaintea ta. În fond, nu-i nimic nou în toate astea.

— Presupun că nu, a zis Mary, dar am sperat că totul s-ar putea sfârși pentru noi în aceeași zi.

El i-a luat mâna.

— S-ar putea să se întâmple așa. Dar... am fi norocoși. A sărutat-o. Hai să strângem masa.

Privirea i-a căzut pe mașina de tuns iarba.

— În după-amiaza asta am putea curăța și aranja pajiștea.

— Dar iarba e umedă, a spus ea tristă. O să ruginască mașina.

— Am s-o usuc eu în fața focului din sufragerie, i-a promis Peter. N-am s-o las să ruginască.

Dwight Towers și-a petrecut weekendul cu familia Davidson, în Harkaway, muncind zilnic din zori până în seară la construirea gardului. Munca fizică a fost pentru el ca o ușurare a tuturor tensiunilor nervoase; a descoperit în schimb că gazda lui era un om neliniștit. Cineva îi povestise despre rezistența iepurelui la radiații. Iepurele nu-l îngrijora prea tare, pentru că în Harkaway nu existaseră niciodată iepuri, însă imunitatea sa relativă ridica unele întrebări cu privire la vitele lui, la care nu găsea răspuns. S-a spovedit într-o seară americanului.

— Nu m-am gândit niciodată la aspectul ăsta. Vreau să spun că mi-am închipuit că vitele vor muri odată cu noi. Dar se pare că vor mai trăi o vreme. Cât de mult, n-am de unde să știu. Probabil că nu s-au făcut cercetări în privința asta. Desigur, am pus deoparte nutreț pentru hrana lor până în septembrie, câte o sută de kilograme pentru fiecare vită. Așa trebuie procedat dacă vrei să fie hrănite cum se cuvine. Nu-mi dau însă seama cum aş putea face asta dacă n-o să mai fie nimeni pe aici. E o problemă...

— Ce s-ar întâmpla dacă ai lăsa hambarul deschis, să se hrănească singure?

— M-am gândit și la asta, dar nu vor putea desface baloturile. Iar dacă ar face-o, majoritatea fânului s-ar pierde, călcat în copite.

A făcut o pauză.

— M-am tot întrebat dacă n-ar exista vreo modalitate să pun la punct, de pildă, un fel de gard electric, comandat printr-un ceas... Oricum ai privi lucrurile, înseamnă să pun fânul într-un loc neacoperit, sub ploaie... Nu știu deloc ce să fac.

S-a ridicat.

— Hai să-ți pun niște whisky.

— Mulțumesc - unul mic.

Americanul a revenit la problema fânului.

— E dificil, cu siguranță. Nici măcar nu poți scrie la ziar, să vezi ce fac alții în situația asta.

A rămas cu familia Davidson până marți dimineață, apoi s-a întors la Williamstown. În port, autoritatea lui începuse să se dezintegreze, în ciuda eforturilor șefului de echipaj și al ofițerului de serviciu. Doi oameni nu reveniseră din învoire și despre unul se aflase că fusese ucis într-un incident de stradă, în Geelong, dar încă nu se confirmase.

Mai erau și unsprezece cazuri de marinari care se întorseseră beți și așteptau acum verdictul lui, iar pentru Dwight era o problemă dificilă. Să le interzică învoirile deși n-aveau nimic de făcut la bord și doar două săptămâni de trăit, nu părea să fie o soluție. I-a lăsat pe vinovați să-și revină din mahmureală în arestul portavionului, ca să aibă timp să se gândească la ce avea de făcut. După aceea i-a aliniat pe toți în fața lui, pe punte.

— Nu se poate împăca și caprași varza, le-a spus. Niciunul dintre noi nu mai are mult de trăit, nici voi, nici eu. Dar sunteți

membri ai echipajului submarinului **Scorpion** și aceasta este ultima navă operațională a marinei militare americane. Puteți rămâne membri ai echipajului sau puteți fi dați afară în mod dezonorant.

A făcut o pauză.

— De azi înainte, orice membru al echipajului care vine la bord beat sau întârzie din învoire, va fi debarcat în ziua următoare. Și când zic debarcat, mă refer la o debarcare dezonorantă, adică foarte rapidă. Am să vă dezbrac de uniformă chiar aici, pe loc și am să vă scot în oraș în izmene, civili. Din partea marinei americane, n-aveți decât să înghețați și să putreziți în Williamstown. Gândiți-vă la ce v-am spus. Sunteți liberi acum.

În ziua următoare s-a mai ivit un caz și omul a fost dat afară în maieu și chiloți, ca să arate că vorbește serios. Nu s-au mai ivit probleme după aceea.

A părăsit docul vineri dimineață în Chevroletul cu șofer și s-a îndreptat către garajul de pe strada Elisabeta. L-a găsit pe John lucrând la Ferrari, așa cum se aștepta; mașina era de-acum pregătită, strălucitoare. Dwight i-a spus:

— Am trecut doar ca să-ți spun că-mi pare rău că nu voi fi mâine la curse, ca să te văd cum câștigi. Am o altă întâlnire în munți – mă duc să pescuiesc.

— Mi-a spus Moira. Îți urez să prinzi mulți pești. Nu cred că vor fi prea mulți spectatori la cursă, cu excepția concurenților și a medicilor.

— Eu am crezut că vor fi, doar e vorba de Grand Prix.

— S-ar putea să fie ultimul weekend de sănătate deplină pentru mulți oameni. Sunt alte lucruri pe care ar dori să le facă.

— Peter o să vină?

John a clătinat din cap.

— O să-și petreacă timpul cu grădinăritul. A ezitat. Nici eu n-ar trebui să mă duc, de fapt.

— Dar tu n-ai o grădină.

Cercetătorul a zâmbit strâmb.

— Nu, dar am o mamă în vârstă, care are un pechinez. I-a venit brusc ideea că micuțul Ming o să trăiască mai mult decât ea și acum e foarte îngrijorată de ce se va întâmpla...

A făcut o pauză.

— E îngrozitor. O să mă bucur când o să se termine totul.

— E vorba tot de sfârșitul lunii?

— Chiar mai curând, pentru majoritatea. A murmurat ceva, după care a adăugat: rămâne între noi... Pentru mine va fi mâine după-amiază.

— Sper că nu-i adevărat, a spus americanul. Aș fi vrut să te văd câștigând trofeul ăla.

Cercetătorul și-a privit mașina cu dragoste.

— E destul de rapidă pentru asta, a încuviințat el. Ar putea să câștige dacă ar avea un pilot ca lumea. Eu sunt veriga slabă.

— Am să-ți țin pumnii.

— Bine. Să-mi aduci și mie un pește.

Dwight a ieșit din garaj și s-a îndreptat spre mașina lui, întrebându-se dacă avea să-l mai revadă pe cercetător. I-a spus soferului:

— Du-mă la ferma domnului Davidson din Harkaway lângă Berwick. Acolo unde am mai fost o dată.

S-a lăsat pe spate în scaunul mașinii, pipăind undița mică de lângă el, privind străzile și casele din suburbii, pe lângă care treceau în lumina cenușie a zilei de iarnă. Foarte curând, probabil peste o lună, n-o să mai fie nimeni aici, nicio ființă vie, cu excepția pisicilor și a câinilor, cărora li se acorda un scurt răgaz. Curând vor dispărea și ei. Veri și ierni vor trece peste aceste case și străzi. Pe măsură ce anii se vor scurge, va dispărea radioactivitatea din aer. Cu un timp de înjumătățire a cobaltului de aproximativ cinci ani, străzile și casele vor fi din nou locuibile peste cel mult douăzeci de ani, probabil mult mai curând. Rasa umană va dispărea și lumea se va curăța din nou pentru niște ocupanți mai înțelepți. Poate că asta avea sens.

A ajuns în Harkaway la mijlocul dimineții; Fordul se afla în curte, cu portbagajul încărcat de canistre pline. Moira era gata, își pusese o valijoară pe scaunul din spate și pregătise mai multe undițe.

— Cred că ar fi bine să plecăm înainte de prânz și să mâncăm pe drum niște sendvișuri, a spus ea.

— Ai luat tu sendvișuri?

— Da, și bere.

— Văd că te-ai gândit la toate.

S-a întors către fermier.

— Mă simt nelalocul meu să vă iau mașina în felul ăsta, a zis el. Aș putea lua Chevroletul.

Domnul Davidson a negat din cap.

— Am fost ieri la Melbourne. Nu cred că vom mai merge din nou. E prea deprimant.

Americanul a aprobat din cap.

— E murdar și urât mirositor.

— Da. Luați Fordul. Există o grămadă de benzină care ar trebui folosită și eu nu cred că voi mai avea nevoie de ea. Am prea multe de făcut aici.

Dwight și-a transferat bagajul în Ford și a trimis șoferul înapoi în port.

— Nu cred că o să se ducă acolo, a spus el gânditor în vreme ce mașina o lua din loc. Totuși, trebuie să ne prefacem.

S-au îndreptat spre Ford și Moira i-a spus să conducă el.

— Nu, a replicat Dwight. Ar fi mai bine să șofezi tu. Eu nu știu drumul și s-ar putea să dau peste cine știe ce.

— N-am mai condus de vreo doi ani, a zis fata. Treaba ta, dacă ai curaj cu mine la volan.

Au urcat în automobil și Moira a găsit viteza întâi după câteva încercări. S-au îndepărtat pe alee.

Ei îi făcea plăcere să șofeze. Volanul îi oferea gustul libertății, senzația că scăpa din chingile vieții zilnice... Au mers pe drumuri de țară, prin munții Danderiong, unde erau presărate hoteluri și vile. S-au oprit să mănânce nu departe de Lilydale, lângă un râu. Ziua se înseninase și apăruse soarele pe un cer albastru presărat cu câțiva nori.

Au privit râul cu ochi de profesioniști, în vreme ce-și mâncau sendvișurile.

— Apa este cam noroioasă, a remarcat Dwight. Suntem totuși înaintea începerii sezonului de pescuit.

— Așa cred și eu, a încuviințat fata. Tata zicea că o să fie prea mult noroi pentru pescuitul cu musca, dar că putem încerca la mulinetă. M-a sfătuit să scobim în maluri, ca să găsim râme și să încercăm cu ele.

Americanul a râs.

— Aș zice că nu-i rea ideea, dacă scopul e să prindem pește. Eu oricum am să încerc cu mulinetă o vreme pentru că vreau să văd cât de bună e.

— Mie mi-ar plăcea să prind măcar un pește, a zis Moira.

Fata s-a întors spre el.

— Oare peștii vor trăi mai mult decât noi, precum câinii?

Dwight a ridicat din umeri.

— Habar n-am.

— Trebuie să-ți iei la revedere de la el, a încuviințat maică-sa. A fost un prieten foarte bun pentru tine. Dar dacă noi nu vom mai fi aici când o să te întorci, va trebui să înțelegi.

Ea s-a așezat pe patul bătrânei.

— E chiar atât de rău, mamă?

— Mi-e teamă că da. Tata se simte încă și mai rău astăzi. Avem tot ce ne trebuie în cazul în care se va agrava.

Din patul lui, taică-său a întrebat slăbit:

— Plouă afară?

— Acum nu, tată.

— Vrei să te duci și să deschizi poarta grajdului care dă spre potecă, Moira? Toate celelalte porți sunt deschise, dar trebuie ca vitele să poată ajunge la fân.

— Mă duc imediat, tată. Mai vrei să fac și altceva?

El a închis ochii.

— Transmite-i lui Dwight salutările mele. Aș fi vrut să se fi putut căsători cu tine.

— Și eu, a răspuns ea. Numai că e tipul de bărbat care nu se schimbă așa ușor.

A ieșit în noapte și a deschis poarta, verificând ca și celelalte porți să fie deschise. Vitele nu se vedeau nicăieri. S-a întors în casă, i-a raportat tatălui ce făcuse și el a părut ușurat. Nu mai doreau nimic altceva. I-a sărutat de noapte bună și s-a dus la culcare, punând ceasul s-o trezească la ora cinci. Au mers mai departe, către Warburton, pe drumul lung și întortocheat care urca prin pădure. Două ore mai târziu au ieșit pe înălțimile de la Matlock. Aici era zăpadă pe drum, ca și pe munții împăduriți din jur. Lumea părea friguroasă și mohorâtă. A coborât în vale, într-un orășel pe nume Woods Point, și a traversat alt râu. De acolo au mai parcurs treizeci de kilometri prin frumoasa vale Goulburn și au ajuns la hotelul Jamieson, înainte de apus.

Lui Dwight hotelul i s-a părut o adunătură ciudată de clădiri din lemn cu un singur etaj, unele datând de pe vremea primilor coloniști. Făcuseră bine că își rezervaseră camere, pentru că locul era ticsit de pescari. În fața hotelului erau parcate mai multe mașini decât în zilele de maximă afinență.

Barul funcționa la capacitate maximă. Proprietăreasa i-a întâmpinat plină de entuziasm. În vreme ce le arăta camerele

mici și sărăcăcios mobilate, le-a spus:

— Nu-i minunat să avem din nou toți pescarii ăștia aici? Nici nu vă puteți închipui cum a fost în ultimii doi ani. Practic, nu mai venea nimeni, dar uite că acum e ca pe vremuri. V-ați adus prosoape? Să văd dacă vă pot găsi ceva... Suntem atât de aglomerați...

A zbughit-o, inundată de plăcere. Americanul s-a uitat după ea.

— Cel puțin e fericită. Hai să bem și noi ceva.

Au intrat în barul aglomerat care avea un acoperiș uzat din scânduri; înăuntru ardea un foc uriaș de bușteni și mulțimea gălăgioasă se înghesuia în spațiul îngust.

— Ce să-ți comand?

— Coniac, a strigat ea ca să se poată face auzită. În seara asta, nu se poate face decât un singur lucru aici.

Dwight a zâmbit și și-a croit drum prin mulțime, către bar. S-a întors peste câteva minute, cu un coniac și un whisky.

A privit în jur după locuri libere și au văzut două la o masă, unde doi bărbați își sortau zeloși uneltele de pescuit. Au ridicat privirea și au salutat din cap atunci când Dwight și Moira li s-au alăturat.

— Ne pregătim pentru pescuit, a zis unul din ei.

— Porniți devreme mâine? a întrebat Dwight.

Celălalt i-a aruncat o privire.

— Mai degrabă o să ne culcăm târziu. Sezonul se deschide la miezul nopții.

— Vreți să spuneți că ieșiți pe râu la noapte?

— Dacă n-o să ningă. E cel mai bun timp pentru pescuit.

A ridicat o muscă albă, legată de un cârlig.

— Asta îi atrage. Îi pui un plumb sau două, o scufunzi și apoi tragi de fir. Nu dă greș niciodată.

— Ba la mine nu merge, a zis tovarășul lui. Mie îmi place să dau cu o broscuță. Te duci la o apă pe care o știi, cam pe la două noaptea, iei o broscuță, îi bagi cârligul prin pielea de pe spate, o arunci și o lași să înoate. Eu așa fac. La noapte ieșiți?

Dwight s-a uitat la Moira și a zâmbit.

— Cred că nu, a răspuns el. Noi pescuim ziua. Suntem amatori. Nu prindem mare lucru.

— Am fost și eu cândva, a încuviințat unul din pescari. Priveam păsările, râul și soarele, nu prea îmi păsa ce prind.

Uneori mai fac și-așa. Dar nu de când m-am apucat de pescuitul de noapte care, să știți, e ceva.

I-a aruncat o privire americanului.

— Într-o baltă chiar după cot, există un monstru de pește pe care de vreo doi ani tot încerc să-l prind. L-am agățat la broască prima oară, dar mi-a tras firul și mi l-a rupt. Anul trecut l-am agățat din nou cu o insectă, seara târziu, și mi-a rupt din nou firul... un nailon grozav, nou-nouț. Are vreo șase kilograme, dacă nu mai mult. De data asta am de gând să-l prind, chiar dacă ar trebui să stau treaz în fiecare noapte.

Americanul s-a aplecat către Moira.

— Vrei să ieșim la două noaptea?

Fata a râs.

— Eu vreau să dorm. Tu n-ai decât să te duci, dacă vrei.

Dwight a clătinat din cap.

— Nu sunt soiul ăsta de pescar.

— În schimb ești soiul de pescar care trage la măsea. Hai să dăm cu banul, să vedem cine se duce să se lupte să mai ia ceva de băut.

— Mă duc eu.

— Mai bine stai unde ești și învață câte ceva despre pescuit, a zis fata. O să încerc eu.

S-a chinuit cu paharele, dar s-a întors destul de repede la masă. Dwight s-a ridicat s-o întâmpine și jacheta i s-a deschis. Fata i-a întins paharul zicându-i acuzator:

— Ai un nasture lipsă la pulovăr.

El a coborât privirea.

— Știu. A căzut pe drumul înapoi.

— Ai nasturele?

— Da, l-am găsit în mașină.

— Ar fi mai bine să mi-l dai cu pulovăr cu tot în seara asta, să ți-l cos.

— N-are importanță.

— Ba are. A zâmbit ușor. Nu te pot trimite la Sharon în halul ăsta.

— N-o să-i pese.

— Ei nu, dar mie, da. Dă-mi-l în seara asta și ți-l dau înapoi mâine-dimineață.

El i-a înmănat pulovărul în ușa dormitorului, pe la unsprezece.

Își petrecuseră toată seara bând și fumând, anticipând cu

nerăbdare pescuitul de a doua zi, discutând dacă era cazul să pescuiască în lac sau în pâraie. Hotărâseră să încerce în râul Jamieson, fiindcă nu aveau barcă. Moira i-a luat pulovărul și i-a spus:

— Mulțumesc că m-ai adus aici, Dwight. A fost o seară minunată și mâine o să fie o zi grozavă.

Bărbatul a rămas în prag, nesigur.

— Vorbești serios? N-o să te simți neglijată?

Ea a râs.

— Cătuși de puțin. Știu că ești un bărbat însurat. Du-te la culcare. Am să-ți dau pulovărul mâine-dimineață.

— Bine.

Dwight a întors capul și a ascultat hărmălaia dinspre bar.

— Se distrează de minune, a spus el. Încă nu pot concepe că așa ceva nu se va mai întâmpla niciodată după weekendul ăsta.

— Poate că se va mai întâmpla, cine știe când. Într-o altă lume. Oricum, hai să ne distrăm și să prindem niște pește mâine. Se pare că va fi o zi frumoasă.

El a zâmbit.

— Crezi că o să plouă vreodată în lumea aia de care vorbeai?

— Nu știu, a zis fata. O să aflăm cât de curând.

— Va fi nevoie de niște apă în râuri, a spus Dwight gânditor. Altminteri nu vom mai putea pescui... S-a întors. Noapte bună, Moira. Mâine o să ne distrăm bine oricum.

Ea a închis ușa și a rămas câteva clipe, ținând pulovărul la piept. Dwight era așa cum era. Un bărbat căsătorit a cărui inimă se afla în Connecticut, lângă soția și copilul lui.

N-avea să fie niciodată lângă ea. Dacă ar mai fi fost timp, poate că lucrurile ar fi stat altfel. Dar ar fi avut nevoie de ani de zile, cel puțin cinci ani, până ce amintirea lui Sharon și a copiilor ar fi început să se estompeze. Apoi Dwight s-ar fi întors spre ea și i-ar fi putut oferi o altă familie, făcându-l din nou fericit. Dar n-avea la dispoziție cinci ani, mai degrabă cinci zile. O lacrimă i s-a scurs pe obraz și a șters-o nervoasă. Mila de sine era o chestie stupidă, sau poate coniacul era de vină?

Lumina becului chior din tavanul cămăruței nu era potrivită pentru cusut nasturi. S-a dezbrăcat, și-a pus pijamaua și a urcat în pat. A pus pulovărul pe pernă, lângă cap. În cele din urmă, a adormit.

A doua zi, după micul dejun, s-au dus să pescuiască în

Jamieson, nu departe de hotel. Râul era adânc și apa cam tulbure; Moira și-a aruncat cu neîndemânare muștele în apa rapidă, fără să facă mare lucru, dar Dwight a prins un păstrăv de peste un kilogram, cu mulineta, pe la mijlocul dimineții și fata l-a ajutat să-l tragă la mal cu minciogul. Ar fi vrut ca el să continue să pescuiască dar, după ce încercase calitatea undiței, Dwight era mai degrabă interesat s-o ajute și pe ea să prindă ceva. Pe la prânz, unul dintre pescarii cu care stătuseră la masă a venit pe mal, studiind apa.

— Frumos pește, a zis el privind captura lui Dwight. L-ai prins cu mușca?

— Nu, cu mulineta. Acum încercăm cu muscă. Ați făcut vreo ispravă azi-noapte?

— Am prins cinci, a spus omul. Cel mai mare de trei kilograme. Pe la trei dimineața mi s-a făcut somn și m-am dus la culcare. Abia m-am trezit. N-o să faceți mare lucru la muscă în apa asta.

A dat la iveală o cutie de plastic și a scotocit prin ea.

— Uite, încercați cu asta.

Le-a dat o linguriță din metal, cam de mărimea unei monede, care avea un singur cârlig.

— Încercați într-o bulboană. Cred că o să pice, într-o zi ca asta.

I-au mulțumit și Dwight a potrivit lingurița în undiță. La început, Moira nu putea s-o arunce; părea să aibă o tonă și îi cădea în apă la picioare. Curând însă a priceput cum stau lucrurile și a izbutit să o lanseze chiar în bulboană. La cea de-a cincea sau a șasea aruncare reușită, a simțit brusc că ceva trage de fir, bățul s-a îndoit și nailonul a început să se deruleze de pe mulinetă. A exclamat:

— Cred că am prins unul, Dwight!

— Bineînțeles că l-ai prins, a zis el. Ține undița dreaptă! Mișcă puțin în partea asta.

Peștele a sărit la suprafață.

— Frumos pește, a chicotit Dwight. Ține firul întins, dar dacă vrea să se îndepărteze, lasă-l. Nu te grăbi, dacă nu vrei să-ți scape.

Cinci minute mai târziu, Moira adusese peștele epuizat la picioarele ei și Dwight l-a ridicat cu minciogul. L-a omorât cu o piatră, o lovitură rapidă, și apoi au admirat amândoi captura.

— Are aproape un kilogram, a comentat bărbatul.

I-a scos cu grijă lingurița din gură.

— Acum mai poți să prinzi unul.

— Nu-i la fel de mare ca al tău, s-a plâns ea.

— Următorul va fi. Hai, mai prinde unul!

Se apropiase însă ora prânzului și Moira hotărî s-o lase pe după-amiază. S-au îndreptat către hotel, mândri, cărându-și undițele, și au băut câte un pahar cu bere înainte de prânz, pălăvrăgind cu alți pescari.

Au ieșit din nou în mijlocul după-amiezii, în același loc, și Moira a prins un alt pește, de data asta de peste un kilogram, în vreme ce Dwight a prins doi mai mici; pe unul l-a aruncat la loc în apă. Spre seară s-au odihnit înainte de a se întoarce la hotel, obosiți dar mulțumiți de ceea ce făcuseră, cu peștii lângă ei. S-au așezat pe un bolovan lângă râu, fumând și bucurându-se de ultimele raze de soare, înainte ca acesta să dispară după un deal. Se făcuse destul de răcoare, însă nu le venea să părăsească murmurul râului.

Moira și-a amintit brusc.

— Dwight, am uitat de cursă? Probabil că s-a terminat deja la ora asta.

El a făcut ochii mari.

— Fir-ar să fie, am vrut s-o ascult la radio! Am uitat cu totul de ea.

A urmat o pauză, după care fata a spus:

— Îmi pare rău că n-am ascultat-o. Mă simt un pic egoistă.

— N-am fi putut face nimic.

— Da, dar... nu știu. Sper totuși ca John să fie teafăr.

— La șapte se transmit știrile, a zis bărbatul. Am putea asculta atunci.

— Mi-ar plăcea să aflu.

Moira a privit în jur, la apa încrețită de vânt, umbrele lungi, lumina aurie a amurgului.

— E un loc minunat, a rostit ea. Poți să crezi... să crezi, cu adevărat... că nu-l vom mai vedea?

— Mă întorc acasă, a spus Dwight încetișor. Australia e o țară minunată și mi-a plăcut, dar nu-i țara mea. Mă întorc acasă, la ai mei. Îmi place destul de mult aici, totuși sunt bucuros că mă întorc în sfârșit acasă, în Connecticut.

S-a răsucit spre Moira.

— N-am să mai văd locul ăsta pentru că mă întorc acasă.

— Ai să-i povestești lui Sharon despre mine?

— Sigur, a zis el. Poate că ea știe deja.

Moira a privit îngândurată pietricelele de pe mal.

— Ce o să-i spui?

— O mulțime de lucruri. Am să-i spun că tu m-ai salvat dintr-o perioadă ce ar fi putut fi îngrozitoare pentru mine. Am să-i spun că ai făcut-o deși știai, încă de la început, că n-aveai nimic de câștigat. Am să-i spun că datorită ție m-am întors la ea la fel ca înainte, nu un bețiv nenorocit. Am să-i spun că te-ai comportat în așa fel încât să-mi fie ușor să-i rămân credincios, deși asta te-a costat.

Moira s-a ridicat de pe bolovan.

— Hai să ne întoarcem la hotel. O să ai noroc dacă va crede măcar un sfert din toate astea.

S-a sculat și el.

— Ba nu, a spus. O să creadă totul, pentru că e adevărat.

S-au îndreptat spre hotel, cărându-și peștii. După ce și-au schimbat hainele, s-au întâlnit din nou în hol, pentru a bea ceva înainte de cină. Au mâncat repede ca să fie în fața radioului la ora transmiterii știrilor. În curând au început – majoritatea erau din sport. În vreme ce ei stăteau încordați, crainicul a anunțat: „Grand Prix-ul australian s-a desfășurat astăzi la Tooradin și a fost câștigat de John Osborne, care a pilotat un Ferrari.

Locul al doilea...”

— Dwight! a exclamat fata. A reușit!

Au ascultat în continuare.

„Cursa s-a caracterizat prin numărul mare de morți și răniți. Din cei optsprezece concurenți care au luat startul, doar trei au terminat cele optzeci de ture, șase piloți fiind uciși pe loc în accidente, mulți alții fiind transportați la spital cu răni mai mult sau mai puțin grave. Câștigătorul, John Osborne, a condus prudent în prima jumătate a cursei, când se afla cu trei tururi în spatele automobilului din frunte, condus de Sam Bailey. Curând după aceea Bailey s-a accidentat în virajul Derdelușul, moment în care Ferrariul a accelerat... În turul șaiszeci, el se afla în frunte. La ora aceea în cursă nu mai rămăseseră decât cinci mașini, iar Osborne n-a mai avut un adversar serios. În turul șaiszeci și cinci, el a obținut un nou record al circuitului, atingând o sută cincizeci și cinci de kilometri la oră, o realizare remarcabilă pentru acest

circuit. Din acel moment, Osborne a redus viteza, ca răspuns la semnalele echipei sale, și a terminat cursa cu o viteză medie de o sută patruzeci și doi de kilometri pe oră. Domnul Osborne este cercetător la CSIRO, n-are nicio legătură cu industria automobilului și participă la curse ca amator”.

Înainte de culcare, Moira și Dwight au ieșit pe veranda hotelului, privind linia întunecată a dealurilor și noaptea înstelată.

— Mă bucur că John a obținut victoria, a spus fata. Și-o dorea atât de mult! Într-un fel, asta încununează lucrurile pentru el.

Americanul a aprobat din cap.

— Aș zice că lucrurile se încununează pentru noi toți, în clipa de față.

— Știu. N-a mai rămas mult. Dwight, aș vrea să ne întoarcem acasă mâine. Am avut o zi minunată aici, am prins și niște pește, dar mai sunt multe de făcut și acum nu prea mai e timp.

— Sigur că da, a încuviințat el. Și eu mă gândeam la același lucru. Te bucuri însă că am venit?

— Am fost foarte fericită toată ziua, a încuviințat Moira. Nu știu de ce. Nu numai pentru că am prins pește. Mă simt așa cum trebuie să se simtă John. De parcă aș fi câștigat ceva, deși nu știu precis ce anume.

Dwight a zâmbit.

— Nu încerca să analizezi, a spus el. Ia-o pur și simplu așa cum e și fii mulțumită. Și eu am fost fericit. Dar sunt de acord cu tine. Ar trebui să ne întoarcem acasă mâine. Se întâmplă tot felul de lucruri acolo.

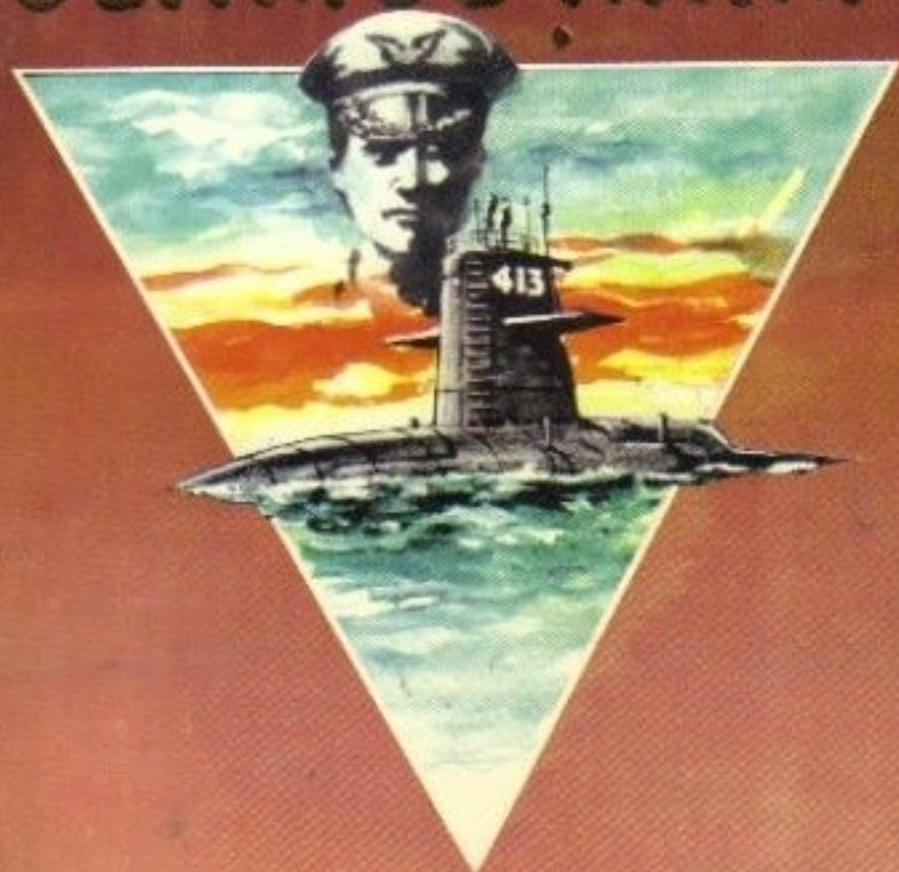
— Lucruri rele?

El a aprobat din cap în întuneric.

— N-am vrut să-ți stric excursia, dar John mi-a spus ieri, înainte de a pleca, că începând de joi seara, au apărut deja mai multe cazuri în Melbourne. Probabil că de-acum s-au înmulțit.

NEVIL SHUTE

ULTIMUL TĂRM

EDITURA PYGMALION

CAPITOLUL NOUĂ

Mărți dimineața, Peter a plecat la Melbourne cu mașinuța lui. Dwight îi telefonase ca să se întâlnească amândoi la Comandament, în biroul amiralului. La radio tocmai se anunțase, pentru prima oară, apariția bolii de radiație în oraș. Mary era neliniștită.

— Să ai grijă, Peter, a spus ea. Mă gândesc la boala asta. Chiar trebuie să te duci?

Bărbatul nu s-a putut decide să-i repete că boala exista acolo, în jurul lor, chiar în apartamentul mic și drăguț. Mary ori nu putea, ori nu voia să priceapă.

— Trebuie să plec, a spus. Nu voi întârzia mai mult decât e absolut necesar.

— Să nu stai până la prânz, a zis ea. Sunt sigură că aici e mai sănătos.

— Am să mă întorc direct acasă, a promis Peter.

— Știi ceva? a zis ea. Ia cu tine tabletele alea de formalin pentru tuse și suge câte una din când în când. Sunt bune pentru tot felul de infecții. Sunt antiseptice.

Ar fi liniștit-o, dacă ar fi ascultat-o.

— Nu-i o idee rea, a încuviințat bărbatul.

S-a îndreptat spre oraș, adâncit în gânduri. Nu mai era o problemă de zile acum; totul se redusese la ore. Nu știa despre ce se va discuta la întâlnirea cu amiralul, dar părea clar că era una din ultimele lui îndatoriri din carieră. Când se va întoarce cu mașina, în acea după-amiază, viața lui de ofițer în marină se va fi terminat probabil, la fel ca și existența lui fizică.

A parcat Morris-ul și a intrat în Comandament. Nu era practic nimeni în clădire; s-a îndreptat către anticameră, unde l-a găsit pe Dwight îmbrăcat în uniformă.

Comandantul l-a întâmpinat vesel:

— Salut, amice!

— Bună dimineața, domnule.

Peter a aruncat o privire în jur. Biroul secretarului era încuiat, iar încăperea pustie.

— Căpitanul Torrens n-a apărut? a întrebat el.

— Din câte știu, nu. Probabil că și-a luat liber.

Ușa de la biroul amiralului s-a deschis și sir David Hartman a apărut în prag. Chipul lui rubicund era mai serios și mai

Încercănat decât își amintea Peter să-l fi văzut vreodată.

— Intrați, domnilor, a rostit el. Secretarul meu nu este aici.

Ei au intrat și li s-a spus să ia loc. Americanul a început:

— Nu știu dacă ceea ce am de spus îl privește sau nu pe căpitanul Holmes. S-ar putea să implice câteva îndatoriri în legătură cu docul. Ați prefera ca el să aștepte afară, domnule?

— Nu cred, a spus amiralul. Dacă prezența lui va scurta întrevederea noastră, poate rămâne. Ce dorești, comandante?

Dwight a ezitat o clipă, alegându-și cuvintele.

— Se pare că eu sunt ofițerul cel mai mare în grad din marina americană. N-am crezut că o să ajung vreodată atât de sus, dar așa stau lucrurile. Mă scuzați dacă n-am să mă exprim cum trebuie, domnule, dar trebuie să vă spun că-mi scot nava de sub comanda dumneavoastră.

Amiralul a încuviințat încet din cap.

— Foarte bine, comandante. Dorești să părăsești apele australiene sau să rămâi aici, ca oaspete al nostru?

— Îmi voi scoate nava în afara apelor teritoriale, a spus comandantul. Nu pot spune precis când voi pleca, dar probabil că înainte de sfârșitul săptămânii.

Amiralul a aprobat tăcut și s-a întors către Peter.

— Să dai toate instrucțiunile necesare cu privire la aprovizionare și remorcaj, a zis el. Comandantului Towers i se vor oferi toate facilitățile.

— Foarte bine, domnule.

— Nu știu ce să sugerez în legătură cu costurile, a intervenit Dwight. Trebuie să mă iertați, dar nu am nicio calificare în problemele astea.

Amiralul a zâmbit șters.

— Nu cred că ne-ar fi folosit la ceva dacă ai fi avut, comandante. Bănuiesc că le putem lăsa în seama rutinelor obișnuite. Toate comenzile de mărfuri și ordinele de rechiziție contrasemnate sunt înregistrate aici și apoi prezentate atașatului naval la ambasada noastră din Canberra. El le transmite mai departe la Washington, pentru o eventuală rezolvare. Nu cred că trebuie să-ți faci griji cu privire la asta.

— Deci pot pur și simplu să ridic ancora și să plec?

— Exact. Crezi că o să te mai întorci în apele australiene?

Americanul a clătinat din cap.

— Îmi duc nava în strâmtoarea Bass, ca s-o scufund.

Peter se așteptase la așa ceva, totuși iminența și prezentarea directă a problemei au venit ca un șoc. Într-un fel, acesta era soiul de lucruri care nu se puteau întâmpla. Ar fi vrut, pentru o clipă, să întrebe dacă Dwight n-avea nevoie de un remorcher care să iasă împreună cu submarinul și să aducă echipajul înapoi, însă apoi a renunțat. Dacă americanii ar fi dorit un remorcher care să le ofere o zi sau două în plus de trăit, l-ar fi solicitat, dar probabil că nu era cazul. Mai bine marea decât o moarte îngrozitoare, departe de țară, pe un tărâm străin.

— Probabil că în locul dumitale aș face la fel, a încuviințat amiralul. Ei bine, nu mai rămâne decât să-ți mulțumesc pentru cooperare, comandante. Și să-ți urez noroc. Dacă vei mai avea nevoie de ceva înainte de plecare, nu ezita să ceri... sau pur și simplu să iei.

Un spasm brusc de durere i-a schimonosit fața și sir Hartman a apucat un creion din fața lui. Apoi s-a relaxat puțin și s-a ridicat de la birou.

— Scuzați-mă, a zis el. Trebuie să vă părăsesc o clipă.

A ieșit în grabă, închizând ușa în spatele lui. Comandantul și ofițerul de legătură se ridicaseră în picioare. Au rămas așa și s-au privit unul pe altul.

— Cred că s-a îmbolnăvit, a zis americanul.

Peter a întrebat în șoaptă:

— Credeți că asta i s-a întâmplat și secretarului ?

— Probabil.

Au rămas în tăcere, un minut sau două, privind pe fereastră.

— Cum stați cu aprovizionarea? a întrebat Peter în cele din urmă. Pe **Scorpion** n-a mai rămas mare lucru. Să pregătească ofițerul de serviciu o listă cu ceea ce aveți nevoie?

Dwight a negat din cap.

— N-o să avem nevoie de nimic, a spus el. O să duc submarinul în golf, dincolo de limita apelor teritoriale.

Australianul a rostit întrebarea pe care dorise s-o pună înainte.

— Să vă pun la dispoziție un remorcher, care să vă însoțească și să aducă echipajul înapoi?

— Nu va fi necesar.

Au tăcut încă zece minute. În cele din urmă, amiralul a reapărut, cu fața cenușie.

— Mă bucur că m-ați așteptat, a rostit el. M-am simțit puțin

cam rău.

Nu și-a reluat locul, ci a rămas în picioare, lângă birou.

— Acesta e sfârșitul unei lungi colaborări, comandante, a urmat el. Nouă, britanicilor, ne-a făcut întotdeauna plăcere să lucrăm cu americanii, mai ales pe mare. Am avut motive să vă fim recunoscători în numeroase ocazii și, în schimb, cred că v-am învățat câte ceva din experiența noastră. Dar acum s-a terminat.

A rămas o clipă pe gânduri, după care a întins mâna, zâmbind.

— Tot ce pot face acum e să-ți spun adio.

Dwight i-a strâns mâna.

— Am lucrat cu plăcere sub ordinele dumneavoastră, domnule. Vorbesc în numele întregului echipaj al navei ca și în numele meu.

Au părăsit biroul și au mers prin clădirea dezolantă, până în curte.

— Acum ce o să se întâmple, domnule? a întrebat Peter. Doriți să vă însoțesc până la docuri?

Comandantul a scuturat din cap.

— Aș spune că te poți considera eliberat de îndatoriri.

— Dacă pot face ceva, am să vă însoțesc.

— Nu. Dacă voi constata că am nevoie de ceva, am să te sun acasă. Acolo e locul tău acum, amice.

Cu asta se încheia și relația lor.

— Când o să plecați pe mare?

— Nu știu exact, a răspuns americanul. Am șapte cazuri de îmbolnăvire în rândurile echipajului; și asta doar azi-dimineață. Cred că vom mai rămâne o zi sau două și vom pleca probabil sâmbătă.

— Vin mulți cu dumneavoastră?

— Zece. Unsprezece cu mine.

Peter l-a privit.

— Până acum vă simțiți bine?

— Am crezut că da, a zâmbit Dwight, dar acum nu mai știu. N-am să mănânc deloc azi. A făcut o pauză. Voi cum vă simțiți?

— Eu sunt bine. La fel și Mary, cred.

Dwight s-a întors către mașină.

— Du-te la ea. N-ai de ce să rămâi pe aici.

— Am să vă mai văd domnule?

— Nu cred, a spus comandantul. Acum, mă întorc acasă, la mine, în Mystic, și sunt bucuros că plec.

Nu aveau ce să-și mai spună. Și-au strâns mâinile, au suit în mașini și au plecat pe drumuri diferite.

În clădirea veche, cu două etaje a casei din Malvern, John Osborne stătea lângă patul mamei sale. El se simțea bine, dar bătrâna se îmbolnăvisese duminică, cu o zi după victoria lui din Grand Prix. Luni izbutise să-i aducă un doctor dar n-avea cum s-o ajute, așa că nu mai revenise. Nici infirmiera care venea zilnic nu mai apăruse și acum John făcea tot ce putea.

Bătrâna a deschis ochii pentru prima oară după un sfert de ceas.

— John, a rostit ea. Asta ziceau că o să se întâmple, nu-i așa?

— Cred că da, mamă, a răspuns bărbatul cu blândețe. O să mi se întâmple și mie.

— Doctorul Hamilton a spus că despre asta-i vorba? Nu-mi amintesc.

— Da, mi-a spus mie, mamă. Nu cred că va mai veni aici. Zicea că și el s-a îmbolnăvit.

A urmat o tăcere mai lungă.

— Cât o să dureze până o să mor, John?

— Nu știu, a zis el. S-ar putea să țină o săptămână.

— Ce absurd! E mult prea mult.

A închis ochii. El a dus un lighean în baie, l-a spălat și l-a adus din nou în dormitor. Mama lui a redeschis ochii.

— Unde este Ming? a întrebat.

— L-am dus afară, în grădină. Părea că vrea să iasă.

— Îmi pare atât de rău pentru el, a murmurat bătrâna. O să fie tare singur fără niciunul dintre noi aici.

— O să fie bine, mamă, i-a spus tânărul fără prea multă încredere. Vor fi ceilalți câini cu care să se joace.

Ea n-a continuat subiectul, ci a spus:

— Acum o să mă simt bine, dragule. Du-te și fă ce ai de făcut. John a șovăit.

— Cred că am să trec pe la birou. O să mă întorc înainte de prânz. Ce ai vrea să mănânci?

Ea a închis din nou ochii:

— Mai avem lapte?

— E o cană în frigider. O să văd dacă mai pot face rost. Nu-i prea ușor. Ieri n-am găsit deloc.

— Ming ar trebui să bea puțin. Îi face bine. În cămară sunt trei conserve de carne. Deschide una, dă-i să mănânce și pune restul în frigider. Pentru mine nu-ți face griji până o să te întorci. Dacă o să am chef să mănânc ceva, o să-mi pregătesc singură.

— Ești sigură că pot pleca liniștit?

— Foarte sigură. A întins brațele. Sărută-mă înainte să pleci.

El a sărutat obrajii bătrâni și scofâlciți, iar mama s-a întins înapoi în pat, zâmbindu-i.

John a părăsit casa și s-a dus la birou. Nu era nimeni acolo, dar pe masă a găsit raportul zilnic despre infecția radioactivă.

Alături se afla un bilet de la secretara lui. Îl anunța că se simțea foarte rău și că probabil nu avea să mai vină la birou. Îi mulțumea pentru bunătatea lui, îl felicita pentru câștigarea cursei și-i spunea cât de mult îi plăcuse să lucreze cu el.

Bărbatul a lăsat biletul și a citit raportul. În Melbourne, cam cincizeci la sută din populație părea să fie afectată. Se anunțau deja șapte cazuri în Hobart, din Tasmania, și trei în Christchurch, din Noua Zeelandă. Raportul, probabil ultimul pe care avea să-l vadă, era mult mai scurt ca de obicei. A mai umblat prin birourile goale, ridicând câte o hârtie ici colo.

Etapă aceasta a vieții sale se sfârșea, împreună cu a celorlalți.

N-a rămas prea mult, pentru că îl apăsa gândul la mama lui.

A ieșit și s-a îndreptat spre casă, cu unul dintre tramvaiele ocazionale care mai treceau pe străzi. Avea un vatman, dar nu și taxator. Nimănui nu-i mai trebuiau bilete acum. A vorbit cu vatmanul. Omul i-a spus:

— Am să continui să conduc tramvaiul ăsta până o să mă îmbolnăvesc, amice. Apoi o să-l duc la depou și o să merg acasă. Aici trăiesc eu, înțelegi? Conduc tramvaiele astea de treizeci și șapte de ani, pe ploaie și pe soare și n-am să mă opresc acum.

În Malvern a coborât din tramvai și a început să caute lapte. A descoperit că nu avea nicio speranță să găsească. Tot ce mai exista fusese rezervat pentru copiii mici. S-a întors acasă cu mâinile goale.

A intrat și a scos pechinezul din grădină, gândindu-se că maică-sii i-ar face plăcere să-l vadă. A urcat sus în dormitor,

urmat de cățeluș. Acolo și-a găsit mama zăcând pe spate, cu ochii închiși, în patul curat și îngrijit. S-a apropiat și i-a luat mâna. Bătrâna era moartă. Pe masă se afla un pahar cu apă, și un bilet, iar alături una din cutiuțele roșii, cu un flacon gol.

El nu știuse că ea avea așa ceva.

A ridicat biletul și a citit:

Dragul meu fiu,

E de-a dreptul absurd să-ți stric ultimele zile ale vieții, ținându-mă cu dinții de ale mele, de vreme ce este o povară atât de grea pentru mine acum. Nu-ți face griji în legătură cu înmormântarea. Închide ușa și lasă-mă cu lucrurile mele în jur. E mai bine așa.

Fă ceea ce crezi că-i mai bine pentru micuțul Ming.

Îmi pare rău pentru el, dar nu pot face nimic.

Sunt tare fericită că ai câștigat cursa!

Cu toată dragostea,

MAMA.

Câteva lacrimi s-au scurs pe obrajii lui John, însă doar câteva. Bătrâna lui mamă avusese întotdeauna dreptate și acum avea din nou. A ieșit din încăpere și s-a îndreptat către sufragerie, îngândurat. El încă nu era bolnav, dar se putea întâmpla oricând în următoarele ore. Câinele l-a urmat. John s-a așezat și l-a luat în poală, mângâindu-i urechile catifelate.

După un timp s-a ridicat, a dus cățelușul în grădină și s-a îndreptat către farmacia din colț. În mod surprinzător, în spatele tejghelei se afla o fată. Ea i-a înmănat o cutiuță roșie.

— Toată lumea le caută, i-a zis zâmbind. Facem o afacere destul de bună cu ele.

John i-a zâmbit la rândul lui.

— Mi-ar plăcea ca ale mele să fie învelite în ciocolată.

— Și mie. Dar nu cred că le fac așa. Eu am s-o iau pe a mea cu înghețată.

John i-a zâmbit din nou și a ieșit. S-a întors în casă, a luat pechinezul din grădină și a început să pregătească masa în bucătărie. A deschis o cutie cu carne, a încălzit-o puțin în cuptor și a amestecat-o cu patru capsule de Nembutal. Apoi a pus-o în fața cățelușului, care a trecut la atac lacom, și i-a pregătit culcușul lui confortabil din fața aragazului.

S-a dus la telefonul din hol și a sunat la club. A rezervat o cameră pentru o săptămână. După aceea a urcat în dormitorul lui și a început să-și facă valiza.

O jumătate de oră mai târziu a revenit în bucătărie. Pechinezul se afla în culcuș, foarte amețit. John a citit cu grijă instrucțiunile de pe cutie și i-a făcut o injecție. Cățelul abia dacă a simțit înțepătura. Când s-a asigurat că murise, l-a luat cu coșulețul și l-a pus pe podea, lângă patul mamei sale. Apoi a părăsit casa.

Noaptea de marți a fost foarte agitată pentru familia Holmes. Jennifer a început să plângă pe la două noaptea și a plâns aproape fără încetare până în zori. Părinții au dormit foarte puțin. Pe la ora șapte, fetița a început să vomite.

Afară ploua și era frig. Mary și Peter s-au uitat unul la altul, în lumina cenușie, îngrijorați, simțindu-se rău și ei.

— Doar nu crezi că-i boala aia? a rostit femeia.

— Nu știu, a replicat el. Dar s-ar putea. Se pare că toată lumea se îmbolnăvește.

Mary și-a pipăit fruntea, obosită.

— Am crezut că noi n-o să pățim nimic aici, la țară.

Peter nu știa ce să spună ca s-o consoleze.

— N-ai vrea o ceașcă de ceai? a întrebat.

Ea s-a îndreptat din nou către pătuț și a privit copilul.

Pentru moment, fetița părea mai liniștită. Peter a repetat întrebarea:

— Ce ai zice de o ceașcă cu ceai?

I-ar prinde bine și lui, s-a gândit Mary. Nu închisese ochii aproape toată noaptea. S-a silit să zâmbească.

— Ar fi minunat.

Bărbatul a traversat bucătăria ca să pună apa la fiert.

Mary se simțea îngrozitor și îi venea să vomite. Era, desigur, din cauză că nu dormise deloc, chinuită de grija față de Jennifer. Peter era ocupat cu ceaiul și ea se putea strecura în baie fără ca să fie observată. Îi era adesea rău, așa că n-avea niciun rost să-l îngrijoreze degeaba.

În bucătărie se simțea un miros stătut. Peter a umplut ceainicul cu apă și l-a pus în priză. A apăsât pe buton și a văzut cu ușurare că indicatorul roșu se aprinde, ceea ce însemna că

încă aveau curent electric. Într-una din zile curentul urma să se oprească și atunci chiar că se vor ivi probleme mari.

Bucătăria era de-a dreptul sufocantă. Peter a deschis fereastra. Îi era foarte cald și pe urmă brusc frig, apoi a știut că îi venea să vomite. S-a îndreptat pe furiș spre baie, dar ușa era încuiată; probabil că Mary se afla înăuntru, n-avea rost s-o alarmeze. A ieșit afară pe ușa din spate și a vomitat într-un colț din spatele garajului. A rămas acolo o vreme. Când s-a întors, era alb și tremura, însă nu se mai simțea așa rău. Apa fierbea. A pus ceaiul, a așezat două cești pe o tavă și le-a dus în dormitor. Mary se afla acolo, aplecată deasupra pătuțului.

— Am adus ceaiul, a zis el.

Femeia nu s-a întors, de teamă ca paloarea de pe chip să n-o trădeze. A spus:

— Oh, mulțumesc. Toarnă-l tu, vin și eu imediat.

Nu credea că o să se poată atinge de ceai, dar spera că, spunând asta, avea să-l liniștească pe Peter.

El s-a așezat pe marginea patului, a turnat ceaiul și a sorbit din ceașcă. Lichidul cald părea să-i calmeze stomacul.

După un timp a spus:

— Hai, vino să-ți bei ceaiul, dragă. Se răcește.

Mary s-a apropiat abătută; poate că va izbuti să-l înghită. I-a aruncat o privire lui Peter - halatul său era ud de ploaie. A exclamat:

— Peter, ești ud leoarcă! Ai fost afară?

El și-a privit mâneca; uitase de asta.

— A trebuit să ies puțin.

— Pentru ce?

Nu se mai putea preface.

— Mi-a venit să vomit. Nu cred că-i mare lucru.

— Vai, Peter! Și mie mi-a venit.

S-au uitat unul la altul în tăcere, apoi Mary a spus sumbră:

— Probabil că-i din cauza plăcintelor ăloră cu carne pe care le-am mâncat la cină. Ai observat ceva la ele?

Bărbatul a negat din cap.

— Au fost foarte bune și, pe de altă parte, Jennifer n-a mâncat plăcintă cu carne.

— Peter, crezi că ne-am îmbolnăvit?

El i-a luat mâna:

— Cu toată lumea e la fel. N-avem cum să fim imuni.

— Nu, a încuviințat ea pe gânduri. Probabil că nu. A ridicat ochii. Țsta-i sfârșitul, nu? O să ne fie rău tot așa, până ce o să murim?

— Cred că așa se va întâmpla. I-a zâmbit. Cel puțin așa am auzit.

Ea l-a părăsit și a traversat sufrageria; Peter a ezitat o clipă, apoi a urmat-o. A găsit-o stând lângă fereastră și privind grădina pe care o iubea atât de mult, acum cenușie și bătută de vânturi.

— Îmi pare rău că n-am apucat să ne luăm banca aia, a spus ea într-o doară. Ar fi fost drăguță acolo, lângă zid.

— Aș putea să încerc să fac rost de ea astăzi.

— Nu, dacă ești bolnav.

— O să văd cum mă voi simți mai târziu. Mai bine să faci ceva, decât să stai și să te gândești cât de rău te simți.

Femeia a zâmbit.

— Acum cred că mă simt mai bine. Am putea lua micul dejun?

— Păi... nu știu. Nu știu dacă o să fiu în stare să înghit ceva. Ce avem?

— Niște lapte. Oare mai putem face rost?

— Cred că da. Aș putea pleca acum cu mașina să caut.

— Ce zici și de niște fulgi de porumb, atunci? Se zice că au multă glucoză, cel puțin așa scrie pe pachet. Asta face bine când ți-e rău, nu-i așa?

— Probabil. Cred că am să mă duc să fac un duș. S-ar putea să mă simt mai bine după aceea.

Când a ieșit din baie și a intrat în dormitor, Mary se afla în bucătărie, ocupată cu micul dejun. Cu uimire, a auzit-o îngânând un cântecel vesel, în care era vorba despre soare. A intrat în bucătărie.

— Pari binedispusă.

— Simt o mare ușurare, a spus Mary.

Acum Peter a văzut că ea plângea în timp ce cânta. I-a șters lacrimile, încurcat, și a cuprins-o în brațe.

— Am fost atât de îngrijorată, a suspinat femeia. Dar acum o să fie bine.

Nimic nu era mai îndepărtat de „bine”, s-a gândit el, dar n-a spus-o.

— Ce anume te îngrijorase? a întrebat cu blândețe.

— Lumea nu se îmbolnăvește în același timp, a răspuns,

Mary. Așa se zice. Unii o pățesc chiar cu două săptămâni mai târziu decât alții. Aș fi putut să mă îmbolnăvesc eu prima și să trebuiască să te părăsesc. Sau tu. Sau Jennifer. Ce coșmar ar fi fost...

Și-a ridicat privirea spre Peter, zâmbind printre lacrimi.

— Dar acum ne-am îmbolnăvit cu toții, în aceeași zi. Nu suntem norocoși?

Vineri, Peter s-a dus cu mașinuța lui în Melbourne, cu scopul de a încerca să găsească o bancă pentru grădină. A condus destul de repede, pentru că nu-și putea permite să lipsească prea mult timp de acasă. În plus, voia neapărat să vorbească cu John Osborne. A încercat la garaj, dar acolo era încuiat. Apoi s-a dus la biroul lui, însă nici acolo n-a găsit pe nimeni. În cele din urmă, l-a descoperit în camera pe care și-o rezervase la Clubul Pastoral. Arăta slăbit și bolnav.

— Îmi pare rău că te deranjez, i-a zis. Cum te simți?

— M-am îmbolnăvit, a răspuns cercetătorul. Și asta de două zile. Tu nu?

— De aceea am vrut să te văd, a spus Peter. Cred că doctorul nostru a murit. În orice caz, nu mai răspunde la telefon. Ascultă, John, de marți Mary și cu mine vomităm și avem diaree! Ea se simte foarte rău. Dar joi, adică ieri, eu am început să-mi revin. Nu i-am spus, însă acum mă simt foarte bine și mi-e al naibii de foame. Pe drum m-am oprit la o cafenea și am luat acolo micul dejun – șuncă, ouă prăjite și tot ce trebuie. Dar tot mi-e foame. Cred că mă însănătoșesc. Ascultă, se poate întâmpla așa ceva?

John a clătinat din cap.

— E o stare temporară. O să te simți mai bine o vreme, apoi te vei îmbolnăvi din nou.

— Cât înseamnă asta?

— Remisiunea poate dura și zece zile. Apoi te va apuca din nou. Nu cred că există o a doua ameliorare. Spune-mi, Mary se simte rău?

— Nu prea bine. Trebuie să mă întorc la ea, cât mai repede.

— Stă în pat, nu-i așa?

Peter a clătinat din cap.

— A venit cu mine la Falmouth ca să cumpere ceva contra moliilor.

— Ce să cumpere?

— Ceva pentru molii – naftalină sau...

A ezitat.

— Așa a vrut ea. Când am plecat, puneam toate hainele în saci, ca să le ferească de molii. Poate face asta între crize și vrea s-o facă. A revenit la subiectul inițial: Ascultă, înțeleg că voi fi sănătos o săptămână sau zece zile. Dar după-aia nu mai am nicio șansă?

— Nicio speranță, bătrâne. Nimeni nu scapă. Tot ce e viu se curăță.

— Păi, atunci, îmi pare bine s-o aflu. N-are rost să mă agăț de vreo iluzie. Spune-mi, pot să fac ceva pentru tine? Trebuie să mă întorc iute la Mary.

Cercetătorul a negat scurt.

— Eu sunt terminat. Mai am unul sau două lucruri de făcut azi, dar după-aia cred că am s-o curm.

— Mama ta, ce mai face?

— A murit. Acum locuiesc aici.

Peter a clătinat din cap, dar gândul la Mary îi umplea mintea.

— Trebuie să plec. Noroc, bătrâne!

Cercetătorul a zâmbit vag.

— Ne mai vedem, i-a replicat el.

După ce ofițerul a plecat, John s-a ridicat din pat și a ieșit pe culoar. S-a întors, o jumătate de oră mai târziu, mult mai slăbit, cu o grimasă de dezgust față de propriu-i trup.

Ceea ce avea de făcut trebuia făcut astăzi. Mâine nu va mai fi capabil.

S-a îmbrăcat cu grijă și a coborât. A aruncat o privire pe verandă. Acolo ardea un foc în cămin și unchiul său stătea singur cu un pahar de sherry în mână. A ridicat privirea către el...

— Bună dimineața, John. Cum ai dormit?

— Foarte prost. Mă simt din ce în ce mai rău.

Bătrânul l-a examinat cu o undă de îngrijorare.

— Dragă băiete, îmi pare rău să aud asta. Toată lumea pare să se fi îmbolnăvit. Știi că a trebuit să mă duc la bucătărie și să-mi gătesc singur micul dejun? Imaginează-ți, într-un astfel de club!

Locuia acolo de trei zile, de când soră-sa, care avusese grijă de casa lui din Macedon, murise.

— Acum Collins, portarul, a venit și o să ne gătească ceva la prânz. O să iei masa aici astăzi?

John știa că n-o să mai ia masa nicăieri.

— Îmi pare rău, dar nu pot, unchiule. Trebuie să ies.

— Oh, ce păcat! Speram că o să fii aici, să ne ajuți să terminăm vinul de Porto. Am ajuns la ultimul lot – cred că mai sunt vreo cincizeci de sticle. O să ne ajungă exact, la fix.

— Dumneata cum te simți, unchiule?

— Nu m-am simțit niciodată mai bine, băiete. Am fost puțin cam nesigur pe picioare aseară, după cină, dar, zău, cred că-i din cauza vinului de Burgundia. Vinul ăsta nu se amestecă prea bine cu altele. În Franța, pe vremuri, dacă beai o stacană de vin de Burgundia, nu trebuia să mai bei nimic toată seara. Dar eu am coborât aici, am băut un coniac cu sifon și puțină gheață, iar când m-am dus sus mi-am revenit. Nu, am avut o noapte foarte bună.

Cercetătorul s-a întrebat cât avea să dureze oare imunitatea față de boala de radiație, datorită alcoolului. Din câte știa, nu se făcuseră cercetări concludente asupra acestui subiect. Acum exista o ocazie, dar nu era nimeni s-o fructifice.

— Îmi pare rău că nu pot rămâne la prânz. Ne vedem diseară... poate.

— Am să fiu aici, băiete. Tom Fotherington a venit și el să cineze aseară. A zis că o să treacă și dimineață, dar n-a mai apărut. Sper că nu s-a îmbolnăvit.

John a plecat de la club și a mers ca în vis pe strada străjuită de copaci.

Automobilul Ferrari avea urgentă nevoie de atenția lui și trebuia să ajungă până acolo. După aceea se putea relaxa. A trecut pe lângă ușa deschisă a unei farmacii și a ezitat o clipă, apoi a intrat. Farmacia era părăsită. În mijlocul podelei se afla o ladă de carton deschisă, plină cu cutiuțe roșii; multe din ele fuseseră aruncate la întâmplare și pe teighea, printre alte medicamente. A luat o cutie, a pus-o în buzunar și și-a văzut de drum. Când a dat în lături ușile glisante ale garajului, mașina l-a întâmpinat așa cum o lăsase, gata de a fi folosită. Terminase cursa fără nicio zgârietură și se afla într-o condiție ideală. Pentru el încă reprezenta un obiect glorios, cu atât mai mult după câștigarea trofeului. Acum se simțea prea rău ca s-o piloteze și probabil că nu avea s-o mai facă vreodată, totuși nu putea fi atât de bolnav ca s-o atingă și să lucreze la ea. Și-a atârnat jacheta într-un cui și s-a apucat de treabă.

În primul rând, trebuiau fixate cărămizi sub caroserie, pentru a scoate cauciucurile. Efortul de a manevra cricul greoi și căratul cărămizilor i-au făcut din nou rău. În garaj nu exista toaletă, dar în spate era o curte murdară plină cu caroserii de mașini negre și unsoare, uitate de mult. A ieșit acolo, apoi s-a întors iarăși la muncă, mult mai slăbit, însă hotărât să-și termine treaba.

A reușit să demonteze roțile înainte de a avea următoarea criză. A deschis o supapă ca să scurgă apa din sistemul de răcire și apoi a trebuit să iasă încă o dată în curte.

Nu conta, munca era mai ușoară acum. A anulat contactele de la baterie și le-a uns cu vaselină. A scos după aceea cele șase bujii, a umplut cilindrii cu ulei și a înșurubat din nou, cât a putut de strâns, bujiile.

Apoi s-a odihnit, sprijinit de mașină. Acum o să fie în regulă. Un alt spasm l-a scuturat și a trebuit să iasă iar în grădină. Când s-a întors, aproape se întunecase. Nu mai avea ce face pentru a conserva mașina pe care o iubea atât de mult, dar a rămas lângă ea, fiindcă nu voia s-o părăsească și-i era teamă să nu-l apuce altă criză înainte de a ajunge la club.

Pentru ultima oară avea să se așeze pe locul pilotului și să atingă comenzile. Și-a tras casca pe cap și a atârnat ochelarii în jurul gâtului, sub bărbie. A suit înăuntru și s-a instalat la volan. Era bine acolo, mult mai bine decât ar fi fost la club. Faptul că simțea volanul în mână îl alina, iar cele trei cadrane mici, grupate în jurul uriașului tuometru, reprezentau prieteni cunoscuți. Automobilul acesta câștigase pentru el cursa ce reprezenta momentul culminant al vieții lui. Ce rost avea să mai încerce să ajungă în altă parte?

A scos cutioara roșie din buzunar, a luat tabletele din flacon și a aruncat cutia pe jos, lângă el. N-avea rost să mai continue. Așa era cel mai bine.

A pus tabletele în gură și s-a chinuit să le înghită.

Peter Holmes a părăsit clubul și s-a îndreptat către magazinul din strada Elisabeta, de unde cumpărase mașina de tuns iarbă. Nu era nimeni acolo, dar cineva spărsese ușa și magazinul fusese pe jumătate golit. Cine dorise să ia ceva, intrase pur și simplu și luase. Pentru că electricitatea fusese întreruptă,

Înăuntru era semiîntuneric. Raionul pentru grădinărit se afla la al doilea etaj; a urcat pe scări și a descoperit băncile de grădină pe care și le amintea. A ales una mai ușoară, cu o pernă detașabilă viu colorată, care spera să-i placă lui Mary și care avea să-i servească și pentru a proteja mașina în timpul transportului. Cu mare efort, a târât banca pe scări până pe trotuarul din fața magazinului, apoi s-a întors să ia perna și niște frânghie. A găsit o sfoară destul de bună. A urcat banca pe Morris și a legat-o bine, după care s-a îndreptat spre casă.

Continua să-i fie teribil de foame și se simțea excelent.

Nu-i spusese lui Mary că-și revenise și nici n-avea de gând s-o facă. Asta n-avea decât s-o mâhnească, încrezătoare cum era că urmau să moară cu toții o dată.

S-a oprit la aceeași cafenea unde luase micul dejun, ținută de o pereche de bețivi, care păreau să se bucure de o sănătate remarcabilă. La prânz serveau friptură de vită; a mâncat două porții mari, urmate de o farfurie plină de budincă cu dulceată. Apoi, ca supliment, a cerut să i se pregătească un pachet enorm de sendvișuri cu carne de vită; îl putea lăsa în mașină, unde Mary n-avea cum să-l descopere, și să iasă seara să mănânce liniștit, fără ca ea să știe.

A ajuns acasă la începutul după-amiezii; a lăsat banca pe mașină și a intrat în casă. A găsit-o pe Mary întinsă în pat, pe jumătate îmbrăcată și cu o plapumă deasupra. Casa părea rece și mohorâtă. S-a așezat pe pat, lângă ea.

— Cum te mai simți? a întrebat-o.

— Îngrozitor. Peter, sunt îngrijorată în legătură cu Jennifer. Nu pot s-o fac să înghită nimic și vomită tot timpul.

I-a mai dat câteva detalii. El a traversat camera și a privit copilul din pătuț. Fetița părea palidă și slăbită, la fel ca și Mary. I s-a părut că amândouă erau foarte bolnave.

— Tu cum te simți? I-a întrebat Mary.

— Nu prea bine, a zis el. Mi-a fost rău de trei ori pe drum. Cât despre diaree, am avut tot timpul.

Ea i-a pus o mână pe braț.

— N-ar fi trebuit să pleci...

— Oricum, a zămbit Peter, ți-am adus banca pentru grădină.

Chipul femeii s-a luminat puțin.

— Da? Unde este?

— Pe mașină. Stai acolo. Mă duc să aprind focul, să fie mai

cald în casă. După aceea o să dau banca jos, ca s-o vezi.

— Nu pot să rămân în pat, a zis ea obosită. Jennifer trebuie schimbată.

— Mă ocup eu de asta. Stai întinsă și încălzește-o.

O oră mai târziu, făcuse un foc puternic în sufragerie și aranjase banca lângă zid, acolo unde dorise ea. Mary s-a dus s-o privească de la fereastră și a zărit perna viu colorată.

— E splendidă, a spus. Exact ce aveam nevoie pentru colțul acela. O să fie minunat să stai acolo în serile de vară...

După-amiaza de iarnă se sfârșea și afară cădea o ploaie fină.

— Peter, acum că am văzut-o, vrei să aduci perna înăuntru, să se usuce? Vreau să se păstreze bine pentru la vară.

El a ascultat-o, apoi au adus pătuțul copilului în camera mai caldă.

— Vrei să mănânci ceva? a întrebat Mary. Avem destul lapte, dacă poți să-l înghiți.

— Nu pot să mănânc nimic, dar tu?

Ea a clătinat din cap.

— Dar dacă ți-aș face un coniac fierbinte cu lămâie? Asta ai putea înghiți?

— Aș putea încerca, a încuviințat femeia. Și-a strâns mai bine halatul în jurul trupului. Mi-e atât de frig...

Focul duduia în cămin.

— Mă duc afară să mai aduc niște lemne, a spus Peter, și după aceea am să-ți fac un grog.

În întunericul care se lăsa, s-a dus la grămada de lemne și a profitat de ocazie ca să intre în mașină și să mănânce trei sendvișuri. S-a întors apoi în sufragerie cu un coș cu lemne și a găsit-o pe Mary în picioare, lângă pătuț.

— De ce ai întârziat atât?

— Am avut niște necazuri, a spus el. Probabil că tot din cauza plăcintelor cu carne.

Chipul ei s-a înmuiat.

— Sărmanul Peter. Cu toții avem necazuri...

S-a aplecat deasupra pătuțului și a mângâiat fruntea lui Jennifer. Fetița zăcea inertă acum, aparent prea slăbită ca să plângă.

— Peter, cred că moare...

Bărbatul a cuprins-o după umeri.

— Și eu mor, a spus el calm. Și tu la fel. Niciunul dintre noi nu

mai are mult de trăit. Am adus ceainicul aici. Hai să bem ceva cald.

A împins-o de lângă pătuț către căldura focului uriaș.

Mary s-a așezat pe podea în fața căminului și i-a întins băutura fierbinte. A sorbit-o, privind flăcările, iar asta a făcut-o să se simtă mai bine. Peter și-a pregătit un pahar și au stat câteva minute, în tăcere.

După aceea, femeia a spus:

— Peter, de ce ni se întâmplă toate astea? E din cauză că Rusia și China s-au apucat să se lupte între ele?

— Cam asta ar fi, a încuviințat el. Dar mai sunt și altele. America, Anglia și Rusia s-au bombardat ca să se distrugă... Totul a pornit de la Albania.

— Dar noi n-am avut nicio legătură cu asta, nu-i așa?

— Am sprijinit moral Anglia. Nu cred că am avut timp să-i oferim și altfel de ajutor. Totul s-a terminat într-o lună.

— Ar fi putut cineva să oprească războiul?

— Nu știu... Este soiul de tâmpenie pe care pur și simplu nu o poți opri. Dacă sute de milioane de oameni decid că onoarea lor națională le cere să lanseze bombe cu cobalt asupra vecinilor, atunci tu sau eu nu prea avem ce face. Singura speranță posibilă ar fi fost să-i educi în așa fel încât să-i scapi de prostie.

— Totuși cum s-ar fi putut face asta, Peter? Vreau să spun, doar nu mai erau copii.

— S-ar fi putut încerca prin intermediul mass-media. Dar n-au făcut-o. Nicio națiune n-a făcut-o pentru că au fost cu toții prea tâmpiți. Ne plăceau ziarele cu poze de fete în costume de baie și cu titluri de-o șchioapă despre întâmplări indecente, dar niciun guvern n-a fost destul de înțelept ca să intervină și să ne schimbe. Da, ceva s-ar fi putut face în legătură cu mass-media, dacă am fi fost destul de înțelepți.

Femeia nu îl înțelegea pe deplin.

— Îmi pare bine că acum nu mai avem ziare, a spus ea. E mult mai bine fără ele.

Un spasm a zguduit-o și Peter a ajutat-o până în baie.

Câtă vreme ea a rămas acolo, bărbatul s-a întors în sufragerie și a privit fetița. Se afla într-o stare foarte proastă și nu putea face nimic s-o ajute; se îndoia c-o să mai trăiască până la sfârșitul zilei. Mary se simțea și ea rău, dar parcă nu chiar așa. Singurul sănătos era el, însă nu putea mărturisi asta.

Gândul că-i va supraviețui lui Mary îl îngrozea. Nu putea rămâne în apartament; în cele câteva zile care îi mai rămâneau, nu avea unde să se ducă, ce să facă. I-a trecut în minte că, în cazul în care **Scorpion** s-ar mai fi aflat în port, ar fi putut pleca împreună cu Dwight, să moară pe mare – marea care fusese slujba lui de-o viață. Dar de ce să procedeze așa? N-avea nevoie de acest răgaz în plus, pe care cine știe ce mister al metabolismului i-l oferise. Voia să rămână cu familia lui.

Mary l-a strigat din baie și s-a dus s-o ajute. A adus-o lângă foc. Avea pielea rece și tremura. I-a dat o înghițitură de coniac și a acoperit-o cu plapuma. Femeia a ținut paharul cu ambele mâini, străduindu-se să-și rețină spasmele care o cutremurau. Apoi a zis:

— Ce face Jennifer?

Peter s-a ridicat, s-a îndreptat către pătuț, apoi s-a întors către soția lui.

— Acum e liniștită. Cred că se simte și ea la fel.

— Dar tu cum te simți? a întrebat Mary.

— Îngrozitor. S-a aplecat deasupra ei și i-a luat mâna. Cred că tu te simți mai rău decât mine. S-ar putea ca eu să vă supraviețuiesc o zi sau două, dar nu mai mult. Asta fiindcă sunt probabil mai puternic din punct de vedere fizic.

Ea a încuviințat din cap.

— Nu mai există nicio speranță, pentru niciunul dintre noi, nu-i așa?

— Nimeni nu scapă de asta, scumpo.

— Nu cred că voi mai fi în stare să ajung până la baie mâine, a spus Mary. Peter, dragule, cred că aș vrea să mor în noaptea asta și s-o iau și pe Jennifer cu mine. Crezi că-i ceva rău?

Bărbatul a sărutat-o.

— Cred că e înțelept. Am s-o fac și eu.

— Tu nu ești atât de bolnav ca noi, a șoptit ea.

— Dar am să fiu mâine. N-are rost s-o mai lungesc.

Ea i-a strâns mâna.

— Cum facem, Peter?

— Am să mă duc să umplu niște pungi cu apă caldă, ca să ți le pun în pat. Între timp, tu te îmbraci cu o cămașă de noapte curată și te bagi sub plapumă ca să te încălzești. Am s-o aduc și pe Jennifer acolo. Apoi o să încui ușa, o să-ți aduc o băutură caldă și o să luăm pastilele în pat, împreună.

— Nu uita să întrerupi curentul electric, a spus Mary. Să nu roadă șoarecii vreun cablu și să ia foc casa.

— Așa am să fac, a aprobat Peter.

Ea l-a privit cu lacrimi în ochi.

— O să faci tu ce trebuie pentru Jennifer?

Bărbatul a mângâiat-o pe păr.

— Nu-ți face griji, i-a spus cu blândețe. Am s-o fac.

A umplut buiotele cu apă fierbinte, le-a pus în pat și a aranjat așternutul cu grijă. Apoi a ajutat-o pe Mary să ajungă în dormitor. S-a dus în bucătărie și a pus ceainicul în priză pentru ultima oară. În vreme ce apa fierbea, a citit cu atenție instrucțiunile de pe cele trei cutii roșii.

A umplut un termos cu apă fierbinte și l-a pus pe tavă, împreună cu două pahare, sticla de coniac și o jumătate de lămâie. Le-a dus în dormitor, apoi a tras pătuțul lângă pat.

Mary se afla deja în așternut. S-a ridicat slăbită, în vreme ce Peter muta pătuțul.

— Vrei s-o iau în brațe? a întrebat-o el.

S-a gândit că poate ei i-ar fi făcut plăcere să țină puțin fetița, însă femeia a scuturat din cap.

— E prea bolnavă.

A privit-o pe Jennifer o clipă și s-a lăsat pe spate, obosită.

— Prefer să mă gândesc la ea așa cum arăta înainte, când eram cu toții sănătoși. Fă-i ce trebuie, Peter, și hai să terminăm odată.

Avea dreptate. Era mai bine ca totul să se termine repede, să nu mai agonizeze. I-a făcut injecția fetei în braț. După aceea s-a dezbrăcat, și-a pus o pijama curată, a stins toate luminile din apartament, cu excepția veiozei de pe noptieră, a ridicat grătarul căminului și a aprins o lumânare pe care o păstrau în cazul unei pene de curent. A așezat-o pe măsuța de lângă pat și a întrerupt curentul de la generatorul principal.

S-a urcat în pat lângă Mary, a amestecat băuturile și a luat tabletele din cutiile roșii.

— Am petrecut clipe minunate împreună, a spus ea calmă. Îți mulțumesc pentru tot, Peter.

El a tras-o mai aproape și a sărutat-o.

— Și pentru mine a fost minunat. Hai să sfârșim cu aceste cuvinte.

Au pus tabletele în gură și au băut.

În seara aceea, Dwight i-a telefonat Moirei la Harkaway.

Nu avea siguranța că telefonul va funcționa, sau că cineva avea să-i mai răspundă la celălalt capăt. Centrala telefonică automată funcționa însă și Moira a ridicat receptorul aproape imediat.

— Nu eram sigur dacă-mi va mai răspunde cineva. Ce mai faci, scumpo?

— Rău, a spus ea. Cred că mama și tata sunt pe moarte.

— Și tu?

— Și eu, Dwight. Tu ce faci?

— Aș spune că sunt cam în aceeași stare. Am sunat ca să-mi iau rămas-bun. Ieșim cu **Scorpion** mâine-dimineață, ca să-l scufundăm.

— O să vă mai întoarceți?

— Nu, n-o să ne mai întoarcem. Avem această ultimă datorie de îndeplinit și pe urmă am terminat.

A făcut o pauză.

— Te-am sunat ca să-ți mulțumesc pentru ultimele șase luni. A însemnat mult pentru mine să te am aproape.

— Și pentru mine a însemnat mult. Dwight, dacă pot ajunge până acolo, am voie să te conduc?

El a șovăit o clipă.

— Sigur că da. Totuși nu mai putem aștepta prea mult. Oamenii sunt deja cam slăbiți și mâine vor fi și mai slăbiți.

— La ce oră plecați?

— Cam pe la opt, îndată ce o să se lumineze bine.

— Am să fiu acolo.

Dwight i-a transmis mesaje pentru părinții ei, apoi a închis.

Moira s-a dus în dormitorul părinților, care zăceau în paturi alăturate. Amândoi se simțeau mai rău decât ea. Le-a transmis mesajele. Le-a spus și ce intenționa să facă.

— Am să mă întorc pe la cină, a spus.

A dormit foarte puțin. În cursul nopții, s-a dus la baie de patru ori și a băut jumătate de sticlă de coniac, singurul lucru pe care îl mai putea înghiți. S-a trezit când a sunat ceasul, a făcut un duș fierbinte, care a mai înviorat-o și a îmbrăcat compleul roșu pe care îl purtase atunci când îl întâlnise pe Dwight prima oară, cu atâtea luni în urmă. S-a fardat cu grijă și și-a luat un balonzaid. După aceea a deschis încet ușa de la camera

părinților și a aruncat o privire înăuntru, acoperind cu palma raza unei lanterne electrice. Tatăl ei părea să doarmă, dar maică-sa i-a zâmbit din pat. Și ei se treziseră de mai multe ori în timpul nopții. Moira a pășit fără zgomot, și-a sărutat mama și a ieșit din cameră, închizând ușor ușa în urmă.

A luat o sticlă de coniac din cămară, a suit în mașină, a pornit-o și a plecat spre Melbourne. Lângă Oakleigh s-a oprit pe un drum pustiu, în lumina cenușie a zorilor, a tras un gât din sticlă după care a plecat mai departe.

A trecut prin orașul pustiu, traversând zona industrială care ducea spre Williamstown. A ajuns în port pe la șapte și un sfert. Nu exista nicio pază la porțile deschise și ea s-a îndreptat către chei, acolo unde se afla portavionul. Nu a întâlnit nicio sentinelă, niciun ofițer care s-o întrebe ce caută.

Moira a urcat pe navă, încercând să-și amintească pe unde trecuse atunci când Dwight îi arătase submarinul; curând, a dat peste un marinar american care i-a arătat drumul către pasarelă ce ducea pe **Scorpion**.

Ea a oprit un om care tocmai se îndrepta într-acolo.

— Dacă-l vedeți pe comandantul Towers, spuneți-i vă rog să urce puțin.

— Sigur, doamnă, am să-i spun imediat.

În curând, Dwight a apărut și a urcat pe pasarelă către ea. Arată foarte bolnav, s-a gândit Moira, ca toată lumea de altfel.

A prins-o de mâini, fără să-i pese de cei care priveau.

— A fost drăguț din partea ta să vii să ne luăm adio. Cum merg lucrurile pe acasă?

— Foarte rău, a spus ea. Tata și mama vor muri în curând. Probabil că și eu la fel. E sfârșitul pentru noi toți.

A ezitat, apoi a spus:

— Dwight, vreau să te rog ceva.

— Ce anume?

— Pot să vin cu tine pe submarin? A făcut o pauză și a adăugat: N-am de ce să mai merg acasă. Tata mi-a spus că pot abandona mașina în drum. Nu mai are nevoie de ea. Pot să vin cu tine?

Dwight a rămas tăcut așa de multă vreme, încât fata a știut că răspunsul va fi „nu”.

— Patru oameni mi-au cerut același lucru în dimineața asta, i-a spus el. I-am refuzat pe toți, fiindcă nu i-ar plăcea Unchiului

Sam. Am condus nava asta după toate regulile și vreau să fie așa până la sfârșit. Nu te pot lua. Va trebui să suportăm sfârșitul fiecare în felul lui.

— Bine, a încuviințat ea inexpresivă.

A ridicat privirea spre bărbat:

— Ai cadourile la tine?

— Sigur. Le am datorită ție.

— Să-i povestești lui Sharon despre mine. N-avem nimic de ascuns.

El i-a atins brațul.

— Ești îmbrăcată la fel ca atunci când ne-am întâlnit prima oară.

Moira a zâmbit vag.

— Ține-l ocupat - nu-i da vreme să se gândească, ca nu cumva să înceapă să plângă. Mi-am îndeplinit datoria cum trebuie, Dwight?

— Ți-ai îndeplinit-o perfect.

A luat-o în brațe și a sărutat-o, iar fata s-a agățat de el o clipă, apoi s-a eliberat.

— Hai să nu mai prelungim agonia, a zis ea. Ne-am spus tot ce aveam de spus. Când pleci?

— Foarte curând. Cam peste cinci minute.

— La ce oră o să scufunzi nava?

Dwight s-a gândit o clipă.

— Patruzeci și opt de kilometri prin golf, apoi vreo douăzeci dincolo de el. Cel mult șaptezeci de kilometri. N-o să pierd vremea deloc. Să zicem două ore și zece minute după ce vom pleca de aici.

Moira a încuviințat din cap încet.

— O să mă gândesc la tine. Du-te acum, Dwight. Poate o să ne întâlnim în Connecticut într-o zi.

Bărbatul a apropiat-o s-o sărute din nou, dar ea l-a refuzat.

— Nu, du-te!

În minte a adăugat „Dacă nu, am să încep să plâng”.

Dwight a dat din cap și a spus:

— Mulțumesc pentru tot.

Apoi s-a întors și s-a îndreptat spre submarin.

Acum mai erau două sau trei femei care stăteau la capătul pasarelei, împreună cu Moira. Se părea că la bordul portavionului nu exista nimeni care să tragă pasarela. Moira a

privit în vreme ce Dwight a suit pe punte, din interiorul submarinului.

Capătul de jos al pasarelei a fost desprins și parâmele au început să fie manevrate. L-a văzut pe Dwight dând ordine, a privit apa învolburându-se sub pupa, în vreme ce elicele se roteau încet. Ploua ușor din cerul cenușiu. Parâma de la pupa și de la prova au fost trase, marinarii au început să le înfășoare și au închis tambuchiul de oțel al suprastructurii, în timp ce submarinul continua să înainteze, desprinzându-se de portavion, într-un arc larg. După aceea au dispărut cu toții în interiorul submarinului; doar Dwight și încă un ofițer au rămas pe punte.

Comandantul a ridicat mâna în semn de salut. Moira a ridicat brațul la rândul ei, cu ochii înlăcrimați. Carena joasă a navei s-a îndepărtat dincolo de Point Gellibrand și a dispărut în întuneric.

Fata s-a întors împreună cu celelalte femei.

— N-a mai rămas nimic pentru care să trăiești, a spus ea.

Una dintre femei i-a replicat:

— Păi, nici nu va trebui s-o faci, dragă.

Moira a zâmbit ușor și a privit ceasul. Era opt și trei minute. Pe la zece și zece, Dwight avea să ajungă acasă, în orașelul din Connecticut pe care îl iubea atât de mult. Pentru ea nu mai exista nimic acasă. Dacă s-ar fi întors în Harkaway, n-ar fi găsit acolo nimic în afară de vite și amintiri triste. Nu putuse să plece cu Dwight din cauza disciplinei militare și asta înțelegea. Totuși, putea fi destul de aproape de el când pornea spre casă, la nici douăzeci de kilometri depărtare. Dacă în clipa aceea avea să-i apară alături, zâmbind, poate că el avea să se îndure s-o ia și pe ea, s-o poată vedea pe Helen jucându-se cu bățul Pogo.

A rupt-o la fugă de-a lungul portavionului lugubru, plin de ecouri, a găsit pasarela și a coborât pe chei până la automobil. Avea destulă benzină în rezervor; cu o zi înainte îl umpluse din canistrele ascunse sub fân. A suit în mașină și a deschis geanta. Cutiile roșii erau tot acolo. A desfăcut sticla de coniac și a luat o înghițitură bună. Era bun, pentru că nu mai vomitase de când plecase de-acasă. A pornit motorul, a făcut un ocol, a ieșit din port și a luat-o pe drumuri lăturalnice, prin suburbii, până ce a ieșit pe autostrada către Geelong.

De îndată ce a ajuns pe șoseaua pustie, a apăsător pe accelerator și s-a îndreptat, cu o sută cincisprezece kilometri la oră, în direcția Geelong - o fată palidă, cu capul gol, într-un

costum purpuriu, ușor beată, conducând o mașină puternică, în mare viteză. A trecut de Laverton, cu marele lui aeroport, de Werribee, cu ferma experimentală, și a gonit spre sud. Undeva înainte de Corio, un spasm a scuturat-o brusc, așa că a trebuit să se oprească și să se retragă în tufișuri. A reapărut după un sfert de oră albă ca varul și a mai tras o dușcă bună de coniac.

Apoi a continuat, mai repede ca niciodată. A trecut pe lângă școala primară de pe stânga, a intrat în orașelul industrial Corio și în Geelong, dominat de catedrala lui. În marele turn, clopotele sunau pentru cine știe ce slujbă. Ea a încetinit puțin prin oraș, dar pe drum nu era nimic, cu excepția mașinilor abandonate. A văzut doar trei oameni, toți bărbați.

După ce a ieșit din Geelong, i-au mai rămas doar douăzeci și doi de kilometri până în Barwon și apoi până la mare. Trecând de izlazul inundat, a simțit că puterea o părăsește, dar acum nu mai avea mult de mers. Un sfert de oră mai târziu, a ieșit pe strada principală din Barwon. La capăt, a cotit spre stânga, departe de amintirile din golf și de căsuța unde petrecuse atâtea ore din copilărie, știind acum că n-o s-o mai vadă niciodată. A virat la dreapta, către pod, cam la zece fără douăzeci, și a trecut prin parcare goală până la promontoriu. Marea se întindea în fața ei, cenușie și agitată, cu valuri mari bătând spre țărmul stâncos de dedesubt.

Oceanul era pustiu sub cerul greu, dar departe, spre est, între nori, era un spațiu pe unde trecea o rază de lumină care atingea apa. Moira a parcat chiar lângă țărm, a coborât din mașină, a mai tras o dușcă și a privit orizontul în căutarea submarinului. În vreme ce se întorcea către farul din Point Lonsdale și intrarea în golful Port Phillip, a văzut forma cenușie apărând la vreo opt kilometri depărtare, îndreptându-se spre sud.

Nu putea observa detalii, dar știa că Dwight se afla acolo pe punte, ducându-și nava în ultima cursă. Știa că el n-o putea vedea și nici n-avea cum să-i bănuiască prezența acolo, pe țărm, totuși i-a făcut cu mâna. Apoi s-a întors în mașină pentru că vântul rece bătea tare și ea se simțea foarte rău; îl putea privi la fel de bine stând la adăpost.

A rămas privind fără putere, ținând sticla pe genunchi, în vreme ce forma cenușie continua să înainteze către ceața de la orizont. Acesta era chiar sfârșitul.

În curând n-a mai putut vedea submarinul; dispăruse în

ceață. Și-a privit ceasul de la mână. Era zece și un minut. Credința religioasă din copilărie i-a revenit în memorie în acele ultime minute; omul era dator să facă ceva și în legătură cu asta, s-a gândit ea. Un pic cam beată, a murmurat o rugăciune.

După aceea a scos cutia roșie din geantă, a deschis flaconul și a ținut tabletele în mână. Un alt spasm a scuturat-o și ea a zâmbit ușor.

— De data asta, o să te păcălesc, a spus.

A scos dopul flaconului. Era zece și zece. A rostit cu seriozitate:

— Dwight, dacă ești deja pe drum, așteaptă-mă.

Apoi a vârât tabletele în gură și le-a înghițit cu coniac, stând la volanul automobilului.

SFÂRȘIT

